

НА МОИТЕ ПРИЯТЕЛИ, КОИТО ВИНАГИ МЕ НАСЪРЧАВАХА И ВЯРВАХА В МЕНЕ:

Но никога не съм бил толкова щастлив, както когато мисля за приятелите си.

Шекспир, „Ричард ”

Искам да изразя своята благодарност на Майк Маккарти за това, че ми помогна с „оформянето" на думите в тази творба. Благодаря на Лиан Стивънс Дауни за това, че ме водеше напред, и за тънкия й усет, на Дейв Питърс и Марк Бауърс за помощта им в областта на компютърната обработка.

Хиляди благодарности на Керън Поповски, Боб, Деби и Джейк Гилеспи, Дайън Дойл, Пам Айвърсън, Гейл Уотсън, Кет Едуардс и Дайън Сейла за техните безценни и изпълнени с проникателност съвети.

Благодаря на Амей, Марк, Рамда, Зоринталиан и Пола. Без тяхната мъдрост, търпение и любов всичко това не би било възможно.

На всички вас, които ми помагате по време на това пътуване: Благодаря!

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

През по-голямата част от живота ми, по време на изпълнените с предизвикателства дни, дори и в по-щастливите часове, аз чувствах, че нещо липсва. Не знаех какво е то, просто усещах, че го няма в мен. Един ден през февруари 1987 година, докато размишлявах, попаднах на необикновено място... място извън пределите на моята памет. През следващите седем години хора, местности, книги, филми, геометрични форми и музикални мотиви отприщиха у мен знание, необикновено знание, което не се вместише в моя видим житейски път. След като записах толкова, колкото успях да си спомня, аз създадох този роман, опитвайки се да разкажа за моето пътуване — моето посещение в...?

Много от героите, местностите и събитията в „НЕБЕСНИЯТ БАР" наистина съм срещал, посещавал и преживял в своя живот; някои имена съм променил, за да запазя анонимността им. Тази книга изтъква разказ, който протича сред множеството реалности на моето съзнание. Сега зная, че те съществуват в действителност. Всичко, което ми беше необходимо, за да осъзная всички тези реалности, беше да променя своята гледна точка. И тогава видях себе си като духовно същество, поело на път към дома. Осъзнаването на тази истина ме направи способен да вървя напред по своя път, изпълнен с любов, да разбере по-пълно този свят с всичките му радости, страдания и сложни отношения; по-често да изпитвам спокойствие и уравновесеност. Ала всичко започна с моята духовност: с това, че започнах да признавам нейната първостепенна роля, с моето желание да пристъпя към действие в съответствие с новата гледна точка.

Целта на „НЕБЕСНИЯТ БАР" е да споделя моето пътуване с надеждата, че всички вие ще почувствате заедно с мен този вълнуващ, удивителен и изпълнен с любов нов свят. Сега зная, че всички ние от време на време се нуждаем от упътване, почивка, храна и приятелство. Запомнете: никой не е сам в търсенето на духовното. Така че ако изпитвате тъпа болка в сърцето или ако нещо ви липсва, отбийте се в моето любимо местенце: Небесния бар. Надявам се, че ще ви видя там.

Том

Октомври, 1994

НЕБЕСНИЯТ БАР

ПРОЛОГ

„Той търсеше нещо повече в живота си, ала не знаеше какво е"

Сан Диего

Дигър изведнъж усети, че му е студено. Вятърът буквално го пронизваше. Погледна през рамо назад. Имаше чувството, че някой го следи. Стоеше пред блока, където живееше преди много години, още преди да бе умрял баща му. По-скоро уплашен, отколкото объркан, той бързо се

заизкачва към апартаментата си на третия етаж. Завъртя бравата на входната врата и почувства, че неизвестният нападател може би вече е проникнал в личното му владение — единственото място в живота му, където успяваше да се контролира. Вратата зейна и Дигър влезе. Осъзна, че стои в средата на всекидневната, обзет от страх пред надвисналата над съществуването му съдба. Въздухът се сгъсти, температурата бързо се понижи. Чувство на лекота завладя тялото му. Напълно изумен, той отбеляза, че вече не стои на пода, а виси по някакъв начин във въздуха. В следващия миг беше захвърлен в пространството. Чу и почувства как ребрата му пращат след сблъсъка с лавицата над камината. После тялото му се сгромоляса на пода и той усети соления вкус на собствената си кръв, изтичаща от дълбока рана над лявото око.

Невидимата сила отново запрати тялото му срещу стените, сякаш беше топчица, изстрелвана от пружина на автомат за развлечения по панаирите. С кристална яснота Дигър почувства всяка счупена кост, разкъсване, контузия. Помоли се да загуби съзнание — така всичко щеше да изчезне. Проснат на пода като парцалена кукла, надарена с човешки разум, той усети нечие присъствие: непознатият стоеше надвесен над него. Напрегна се да види кой е, ала по лицето му течеше кръв, влизаше в очите му и му пречеше да види своя мъчител. Отказа се. Не можеше да се пребори с тази непреодолима сила.

— Време е — изкрещя някой в далечината.

За миг вниманието на нападателя беше отклонено, а същият глас повтори:

- Време е.

Дигър почувства как непознатата сила без никакво усилие вдига тялото му и го изхвърля през прозореца.

- Дигър, време е - изрече познат глас. - Какво правиш, по дяволите?

Дигър Тейлър потрепна и се огледа. Всичките му съотборници се взираха в него. Той се беше унесъл, мислейки за кошмара, връхлетял го отново миналата нощ.

— Хайде, Дигър — рече Ханк Олсън, капитанът на тима, взе ръкавицата на Дигър и му я подхвърли. — Водят ни с една точка. Хайде.

Дигър улови ръкавицата си и изтича към центъра на игрището.

„Просто не мога да повярвам, че се унесе така, Дигър — помисли си той и се наведе да вземе топките от първия базов играч. — Достатъчно е лошо и това, че повечето от играчите на отбора те смятат за странен. Сега ще си помислят, че хич не ти пука — да се размечтаеш в разгара на бейзболния шампионат! По дяволите, какво ти става, Тейлър?“

Той наистина искаше да бъде част от отбора част от каквото и да е. Толкова дълго се чувстваше изолиран, че му беше трудно да се измъкне от черупката си. Трябваше да направи нещо, за да им покаже, че наистина го е грижа.

Никой от отбора не бе успял да разбере що за човек е той. Каза им, че прякорът му е Дигър — Къртицата. Беше му останал още от гимназията, заради уменията му да „изкопава“ ниските топки и да тича бързо, но те май подозираха, че в името се крие още нещо. Винаги бе забил нос в някаква книга за музикални композиции или в някакъв философски трактат. Напоследък — когато не свиреше — дори опита и някои от „изчанчените калифорнийски странности“ като медитация и йога. Търсеше нещо повече в живота си, ала не знаеше какво.

Единственото нещо, което съотборниците му знаеха със сигурност, беше, че Джонатан Патрик Тейлър е най-добрият шортстопер в лигата „Рестърънт Софтбол“, и се радваха, че е в техния тим. Реферите заявяваха, че Дигър е един от най-добрите играчи в страната и всички се чудеха защо не играе като професионалист.

В кафе „Харбър“ никой от колегите му не можеше да разбере защо Дигър работи като сервитьор. Още повече че беше малко по-възрастен и освен това беше очевидно, че разбира повече как се ръководи ресторант от управителя, главния готвач, дори и от самия собственик. И все пак той продължаваше да не общува почти с никого — идваше рано, отиваше си късно и си гледаше работата. В молбата му за назначение фигурираше само номерът на пощенската му кутия в централната поща.

Играчите се наведоха ниско, почти съвсем до земята, готови да се втурнат след нанасянето на удара. Топката прелетя високо във въздуха.

Дигър вече тичаше. Топката описа полегата, извита като дъга траектория над линията на база три. Един играч затича напред веднага щом бухалката посрещна топката. Дигър знаеше, че ако топката удари в земята, противниковият играч ще отбележи точка, защото третият базови играч нямаше да може да стигне навреме топката и да я прехвърли в своята половина. Сякаш потънал в мъгла,

спуснала се изневиделица, Дигър скочи и улови топката още преди тя докосне земята. Налетя върху противниковия защитник, стоварвайки се тежко върху корема му, скочи и хвърли топката към третия базови играч, който я улови и стъпи върху аутлинията.

Тълпата се изправи, зарева и заръкопляска.

- Добра игра, Дигър - измърмори треньорът, когато Дигър изтича покрай него към точката на третата база.

Благодаря — отвърна Дигър и, обзет от болка, разтърси дясната си ръка. Погледна към кутрето си — беше извито под ъгъл от четиридесет и пет градуса навън. И вече посиняваше и се подуваше.

„Не сега - помисли си Дигър. - Не сега. Имам прекалено много работа." Обзе го отчаяние.

— Какво стана бе, момче? — викна му някакъв тип с ирландски акцент от публиката. -

Пръстчето ли се изкълчи? Бягай вкъщи мамичка да те превърже!

Дигър се навъси, обърна се да види мъжа, ала не успя да различи чертите му. По гърба му полазиха студени тръпки.

Глава 1

Любовта... изисква внимание и грижи"

Сан Диего, четири месеца по-късно

Дигър въртеше педалите на велосипеда. Тихоокеанският бриз разхлаждаше лицето му. Караше по крайбрежната алея, където обикновено имаше много хора със скейтбордове и ролкови кънки и такива, които тичаха' за здраве или просто се разхождаха. Но в три през нощта беше тихо. Дигър обичаше нощта — нощем нямаше развлечения, нито места, където да отидеш, нито пък никакви домакински задачи. Това беше времето, когато се чувстваше най-дълбоко вгълбен в себе си, с най-голяма творческа мощ. Това беше времето от денонощието, което в най-голяма степен отразяваше как наистина се чувстваше.

Стигна до вълнолома в началото на плажа Мишън, остави велосипеда и го заключи. Изкатери се по камъните до ръба на пристана. По това време на нощта тук рядко имаше жива душа. Подхлъзна се на един от мокрите камъни и протегна ръка, за да се хване за нещо. „Трябва да съм по-внимателен" — помисли си. Не биваше да чупи повече пръсти. Счупеният пръст на дясната ръка му бе отнел безценно време за композиране. Беше почти оздравял, но се сгърчваше в спазми, когато Дигър достигнеше до най-интересната фраза в концерта, който се опитваше да завърши. Както винаги беше свършил работа в ресторанта в един след полунощ и се бе прибрал да работи върху музикалните си опити. Ала настроението му не го вдъхновяваше за творчество, затова реши да покара велосипеда. Толкова много неща се въртяха в главата му: трябваше да си плати сметките, да завърши концерта, да въведе ред в чувствата си към Мери, да намери истинска работа - пък и винаги си спомняше за онзи кошмар, който непрекъснато го преследваше. Познатото чувство на празнота също бе започнало да се промъква в душата му през последните няколко месеца. Той знаеше от опит, че това означава неприятности на хоризонта.

Постоя около час, наблюдавайки как вълните се плискат на метър-два под него. После се загледа на запад - така светлините на града останаха зад гърба му, а това беше най-добрата позиция да наблюдава звездите. Звездите тук бяха много по-ярки. Можеше да стои така с часове, позволявайки на ума си да се рее на воля. Небето щеше да раздвижи въображението му, а морето щеше да успокои сърцето му.

Ала изведнъж отново го завладя безпокойство: някой го преследваше. Той изтъкна разумния довод, че страхът му вероятно произтича от кошмарите му. Но напоследък започваше да се чувства така, сякаш някой наистина го следи.

Изправи се и тръгна обратно към крайбрежната алея. Стори му се, че с крайчеца на окото си вижда фигура с неясни очертания. Но това беше невъзможно. Освен него тук нямаше никого. И въпреки това ускори ход. Стигна до велосипеда и завъртя циферблата с кода за отключва- не на катинара. Един камък се изтърколи от другата страна на вълнолома и падна във водата. Дигър се огледа, ала не видя никого. Отново съсредоточи вниманието си върху катинара, ала не можа да си спомни последното число от кода.

„Хайде, Дигър - помисли си той. - Стегни се! Малко паника и съвсем ще се скапеш." Накрая числото изплува в паметта му — осемнадесет. Измъкна катинара измежду спиците, после яхна велосипеда и завъртя педалите.

Едва когато премина моста, страхът му окончателно се разпръсна. Искаше му се да е близо до хора. Насочи се към любимото си среднощно свърталище.

Часовникът на ресторанта „При Харди“ на пресечката на улиците „Волтер“ и „Сънсет Клиф“ показваше 4:35 сутринта. Облечена в кафява рокля, плътно прилепнала към гърдите и свободно развяваща се около бедрата, Мери Порсели зашумоли с копирената си одежда и се измъкна от дамската тоалетна, разклащайки превзето изкустителното си 28-годишно тяло. Дългата ѝ кестенява коса беше сресана и завързана на кок под задължителната мрежичка за коса; гримът и червилото бяха току-що сложени върху красивото ѝ лице.

От масите се разнесоха пронизителни подвиквания и подсвирквания — поздрави за влизането ѝ.

— Напълнете си окото, песове - изкрещя Зипо, набит рокер с дълга брада и масивни голи ръце, покрити с татуировки. Събралата се рано сутринта тъпла започна да вие от смях. Повечето бяха редовни клиенти, които работеха на смени или просто не можеха да измислят по-добро занимание в този сутрешен час.

— Затваряй си устата, Зипо - срязва го Мери през рамо.

— Оо! — изрева групата в хор, предчувствайки някаква разправа. Нещо не беше наред - обикновено Мери не беше така раздразнителна.

А Мери си мислеше за много неща. Още не беше завършила образованието си, за да получи педагогическа правоспособност, и тази работа ѝ помагаше да плаща таксите за колежа и да ходи на лекции през деня. Ала през последните няколко седмици в ума ѝ се въртеше само Дигър.

— Къде е приятелчето ти, Мери? — попита я един шофьор на такси — също редовен клиент. Мери знаеше за кого приказва той, ала реши да не отговаря. Мина зад тезгяха и почна да чисти. Не искаше да ядосва Джейк, управителя на нощната смяна, който не обичаше словесните двубои с клиентите. Искаше да спечели благоволенieto му за момента, когато Дигър в края на краищата все пак щеше да се появи.

Когато се озовеше зад тезгяха, никой от „бандата от татък хълма“ — така ги наричаше Джейк — не дръзваше да нахалства. Бездруго отношенията им бяха доста обтегнати, особено когато го нямаше Дигър.

В този момент той влезе — буташе велосипеда пред себе си. Беше плувнал в пот. Приятелите му го посрещнаха радостно.

— Много мило от твоя страна, че се присъединяваш към нас - подвикна Зипо. - Къде, по дяволите, се дяваш напоследък?

— Мотах се насам-натам.

- Дигър — изрече повелително таксиметровият шофьор, — седни тук. Искам да знам мнението ти относно една бизнес-ситуация.

Дигър се ухили.

- Добре. Мога ли все пак първо да си поръчам малко ядене?

Дигър привлече вниманието на Мери с бърз поглед и ѝ даде знак, че иска кафе и нещо топло за ядене.

Ниският, набит мъж почна да разказва на Дигър за проблема със застраховката, възникнал в таксиметровия му бизнес.

Няколко минути Дигър в най-големи подробности обясняваше преимуществата и недостатъците на различните варианти застраховки на своя приятел. Помисли си: „Каква ирония — аз съм последният човек на света, когото трябва да питат по въпроса за застраховките, особено като се вземе предвид как оплетох конците във Флорида“.

По околните маси клатеха глави, възхитени от знанията на Дигър и вещината, с която пристъпи към проблема.

- Къде ги изучи тези гадости, Тейлър? - обади се рокерът. - Да не си адвокат или нещо от техния бранш?

- Не съм адвокат - добродушно се засмя Дигър. - Тези неща се учат от жестокия, мъчителен жизнен опит.

В същия момент Мери дойде с поднос с горещо кафе, мляко, омлет и сладко руло, пъхнато в хартиена кесия.

- Нещо сте много тихи - отбеляза тя и се усмихна дяволито. - Какво става? Да не сте намислили да ограбите банката в Лас Вегас?

- Нищо подобно. Макар че това със сигурност би ми помогнало да реша проблемите си - усмихнато отговори Дигър и се взря в меките ѝ кафяви очи. Освен че беше красива, тя имаше

много от качествата, които той смяташе, че търси у жената: интелект, чувство за хумор, енергичност, дълбока мисъл, независимост и мъничко нахалство).

Бръкна в джоба си да ѝ плати.

- Просто малък бизнес-проблем — продължи Дигър. - Но ако наистина решим да ограбим банката в Лас Вегас или която и да било друга подобна институция, ти ще си сред първите, които ще го научат. И ще можеш да престанеш да работиш всички тези изнурителни часове тук.

Извади парите си и остави десетдоларова банкнота върху подноса.

- Каж ми, Мери, какво би направила, ако отидеш в Лае Вегас и спечелиш 100 000 долара? Тя вдигна вежди и сви рамене. Усмивката ѝ изчезна, погледът ѝ потъна в тъмнината навън.

— Не зная. Ще си платя някои сметки. Ще си завърша образованието. Ще си купя къща. Може би ще пътувам. Искам да видя Рим. Нали съм... — Тя спря, изчерви се, бързо погледна лицата им, после погледна подноса. - Ей сега ще ти донеса рестото.

Дигър отвори хартиената кесия и провери какво има в нея. Понякога Мери пхваше вътре бележка. Да, и сега беше така. Той хвана листчето и го скри в шепата си.

- Природата си иска своето - обяви той, изправи се и тръгна към мъжката тоалетна. Вътре прочете думите, изписани с познатия ѝ почерк: „Трябва да поговорим“.

„За Бога - помисли си Дигър, - защо просто не остави нещата както си са?“ Не му се щеше да се занимава с това - най-вече защото не знаеше какво да ѝ каже.

Бяха излизали заедно пет-шест пъти, ала всичко беше приключило преди месец. Връзката им се развиваше добре, ала той не желаше да се изправи пред нов провал. Всъщност никога не се бе разкривал пред нея и тя чувстваше стената, която го обграждаше. Беше ѝ казал, че не е готов. Наистина, Дигър не можеше да посочи нито една рационална причина защо не е лудо влюбен в нея. Единственото, което можа да измисли, беше:

— Причината не е в тебе, скъпа, а в мен.

И беше тъкмо така. Вината беше негова. Не знаеше какво точно, ала осъзнаваше, че нещо в живота му липсва.

През лятото спасителната кула номер 17 на плажа „Оушън" - „ПО" - както го наричаха местните - като правило жужеше от най-разнообразни дейности от преди обяд до късно след залез слънце. Ала призори обикновено нямаше никого освен чайките, вятъра и рева на приборя.

Мери, опряла гръб о спасителната кула, чакаше Дигър и наблюдаваше как багрите на новия ден докосват морето. Беше спуснала кестенявата си коса и дългите гъсти кичури се подаваха изпод качулката ѝ. Беше скръстила нервно ръце пред гърдите си.

Беше харесала Дигър от първата вечер, когато той влезе в ресторанта Н вървеше самоуверено, ала в усмивката му имаше преди всичко доброта. Беше обвит с аура на тайнственост. Това беше нож с две остриета - от една страна я интригуваше, но от друга - я изключваше от него. Дигър беше много потаен човек и не споделяше мислите си. Всъщност Мери никога не беше посещавала дома му. Приятелките ѝ казваха, че той вероятно се среща с някоя друга. Тя не искаше да им вярва. Мери чувстваше болка дълбоко в съществуването на Дигър, искаше да я изтръгне, ала знаеше, че няма да успее. „Да спасява" беше един от старите ѝ навици в нейните връзки и тя определено искаше да се отърве от него. И въпреки това дълбоко в себе си долавяше, че за тях двамата има надежда. Не знаеше как да се добере до същността на Дигър, ала искаше да опита за последен път.

Най-сетне Дигър се появи. Буташе велосипеда си по пясъка.

- Извинявай, че се забавих - каза той. - Зипо е твърдо решен да ме научи да карам неговия „Харлим. Мисля, че не знае значението на думата „нем“.

- Няма нищо - усмихна се тя и пое дълбоко дъх. - Знаеш, че той те боготвори, Дигър. Ти си като бог за него. Ще го направиш най-щастливия човек на ПО, ако му позволиш да те научи да караш мотора му.

- Май имаш право — съгласи се Дигър. — Тъкмо това ме плаши. Той подпря велосипеда на кулата и се обърна към нея. — И така... какво има?

Мери затвори за миг очи.

- Хайде, Дигър. Престани с този невинен ококорен поглед. Много добре знаеш какво има. Той сви рамене.

- Ами... имам някаква представа. Ала всъщност никога не зная със сигурност, Мери.

- Дигър, какво да направя? Всичко направих. Само дето не съм се хвърлила на шията ти.

Какво още трябва, за да стигна до сърцето ти? Идваше в ресторанта цяла година преди да събереш

кураж да ме поканиш да излезем. И когато излязохме наистина, беше прекрасно. Дори самият ти го каза. А после изведнъж се отдръпваш.

— Не зная какво да кажа. — Дигър наведе глава. Как можеше да обясни на нея, като самият той не разбираше? У него винаги се промъкваше празнота - било то в отношенията му с хората, било в кариерата, в новите градове - чувството, че трябва да има нещо повече - не просто малко повече, а колкото Големия каньон. Напоследък това чувство ставаше по-силно.

— Какво те измъчва? - продължи Мери. — Защо сега не се любим или пък не спим прегърнати, потънали в дълбок сън? Знаеш, че наистина ме е грижа за тебе, смятам, че и ти изпитваш същото спрямо мен. Какво чакаш?

— Мисля, че ти обясних — отговори той малко свенливо.

— Дигър! Единственото нещо, което каза, беше, че не си готов. Това не обяснява нищо. Той пое дълбоко дъх, изкашля се и нервно закрочи. Всичко, което можеше да сподели с нея, бяха нещата, имащи смисъл за рационалния му ум:

— Дойдох в Сан Диего преди четири години, след като изоставих цяла поредица неуспешни връзки във Флорида. Преди това направих същото в Чикаго, само че тогава имах брак и развод. Реших, че когато дойда тук, ще си помисля хубавичко преди да се обвързвам с някого. Така... през последните три години работя тъкмо върху това. Нямам никаква друга приятелка, нито приятел мъж, нито съм пристрастен към наркотици. Правя само едно нещо. Пиша музика. Това е... това е всичко.

Тя се намръщи.

— Значи така? Съвсем всичко?

— Да. Е, играя и малко софтбоул.

— Каква музика композираш?

— Концерти за пиано и оркестър.

— Наистина ли? Никога не си споменавал за това.

Дигър повдигна рамене. Мери впери очи в него, осъзнала, че се е влюбила в мъж, за когото не знае почти нищо. Каква глупост!

— Може ли някой път да послушам как свириш? - тихо попита тя. Критичните нотки се бяха стопили, заменени от възхищение и изненада.

— Някой път... Все още нямам готова музика. Но се приближавам към това... е, може би се намирам по-близо, отколкото преди.

— Що за отговор е това?

За миг се възцари тишина; той размисляше. Чайките грачеха високо над главите им.

- Отвратителен отговор — рече накрая той. Думите му бяха тихи, тъжни, изпълнени с копнеж. - Но верен. Все още не се чувствам достатъчно добър, за да покажа работата си на някого. Докато не настъпи този момент, нямам нито време, нито енергия за някого или нещо друго. Съжалявам. — Спря, погледна красивото й лице, обзето от изненада, и попита: — Достатъчно ясно ли се изразих?

Тя го изгледа изучаващо и кимна.

— Да, достатъчно ясно. — И примигна. — Помни едно нещо, господин пианист. Мери Бенедета Порсели може да е луда, но те обича... много те обича. Докато се криеш зад музиката си, все ще губиш. Любовта не е плевел, който расте сам. Любовта е като красиво, нежно цвете. И изисква внимание и грижи.

Мери пхна ръка в джоба си и извади малък плик.

- Това е новият ми адрес и телефонен номер. Снощи беше последният ми работен ден в „При Харди“. Обади ми се, когато станеш готов за истински живот. Надявам се, че нашето цвете е все още живо и силно.

Тя го целуна по бузата и се отдалечи сред белите, галени от вятъра пясъци.

Глава 2

„Нещо липсваше, но той не можеше да разбере какво.“

Слънцето започваше да стопля града. Дигър мина край съседската къща и спря пред малкото си бунгало. Наблизо прибоят стенеше и се разбиваше в брега - това беше основната причина да избере това място: близостта на океана. Звучите и миризмите на морето го привличаха открай време.

Харесваше и уединението на мястото — не само заради самия себе си, но и за това, че не смущаваше никого с музиката си. Пък и цената беше приемлива. В края на краищата къде другаде в Сан Диего освен на плажа „Оушгън“ можеше да намери жилище на един хвърлей от приборя само за петстотин долара на месец?

Естествено трябваше да пести всеки цент. Все още изплащаше заеми на майка си и на един приятел. Всъщност данъчните служби му изпращаха най-разнообразни заплахи, защото все още не беше извършил окончателното плащане на заема, с който искаше да покрие просрочените си финансови задължения. Провалът на мечтите му във Флорида все още го преследваше — по множество различни начини.

Дигър завъртя ключа в ключалката и отвори вратата. Пое дълбоко дъх, въздъхна и влезе. Най-после у дома!

Никога нямаше да доведе докрай започнатото без дисциплина. Може би днес нещата щяха да бъдат различни. Беше му омръзнало да работи час след час, ден след ден, седмица след седмица и само оскъдните листи с ноти бяха доказателство за всичките му неприятности. Може би майка му грешеше. Може би в края на краищата не беше толкова талантлив.

Хвърли ключовете върху кухненската маса и се отправи към празния хладилник. Не беше мил съдовете от няколко дни, цели ята мравки се тълпяха по тенджерите, чиниите и чашите.

„Голяма работа — помисли си. — Нали не пречат на никого.“ Поне се бе сетил да затвори кокосовото масло и мармалада. А щом ти липсва „масълце и сладко“, значи нямаш никаква храна. Така казваше баща му, когато се прибираще късно вечер и ровеше да намери нещо за хапване. Мравките напомниха на Дигър за друго време и място и той се засмя наум. Джуди, неговата партньорка във Флорида, австралийка, си имаше любима поговорка за мравките: „Всеки трябва да бъде някъде, нали така? - казваше тя с ведро усмивка, кацнала върху красивото ѝ лице. - Всичко е наред, докато не са в къщата ти.“

„По-късно ще ги изчистя“ - помисли си той. Вниманието му беше погълнато от онова, което Мери току-що му беше казала. Беше загрижен и разтревожен.

Отиде до бюрото, където беше сгънал джинсите и старата си фланелка. Преоблече се и отвори прозорците.

Лек пролетен ветрец нахлу в стаята. Носеше миризмите на морето. Дигър пое дълбоко дъх.

Понечи да отmine пианото, ала се обърна и започна да свири някакъв мотив с дясната, ръка. Това го караше да се отпусне — също както кутия шоколадови бонбони: щом си ги видял, трябва да ги опиташ.

С крайчеца на окото си забеляза, че е захвърлил късите си панталони върху телефонния секретар — подарък от майка му за Коледа. Тя искаше Дигър да знае кога се е обаждала, а той не е бил у дома. „Не мога да съм в крак с умопомрачителната ти програма“ — беше казала тя. Не беше проверявал секретаря от няколко дни. Вдигна късите си панталони и пред очите му се показа мигаща светлина. По навик натисна копчето „Play“. Побиха го студени тръпки.

— Ало, Патрик? Аз съм Шон Грийн — чу се мелодичен глас с ирландски акцент.

Дигър вдигна очи към тавана и поклати глава. Кой можеше да сбърка този глас? Неговият агент - човек, когото дори не беше срещал — беше единственият човек на света, който се обръщаше към него с второто му име.

— Не съм ти се обаждал от известно време — продължаваше Грийн. — Искам да знам какво става с концерта ти. Дадох записа с първата част на едни важни господа. Не ме подвеждай точно в този момент. Обещах им, разбираш ли? Казах им, че ще го завършиш след няколко дни. Позвъни ми и ми съобщи дали не съм направил грешка. Знаеш номера. - Ирландският акцент се стопи.

Преди няколко месеца Дигър беше изпратил няколко аудиозаписа със своя музика до неколцина агенти по Западния бряг. Грийн беше единственият, проявил някакъв интерес, и периодично се обаждаше да провери как напредва Дигър. Дигър знаеше, че трябва да му е благодарен, ала нещо в този човек не му допаднаше.

Седна на пианото и поклати глава. Цялото бе затрупано с купчини нотни листа - музика, и само нахвърляни идеи. Ред след ред в различни тоналности покриваха листовите - беше експериментирал с разнообразни контрапункти.

За миг се вгледа в старото пиано „Кларк енд Плейър“. Беше го купил при гаражна разпродажба първата седмица след като се премести в Сан Диего. Беше олющено, с дракотини от десетилетия невнимателна употреба, ала беше единственото нещо, което можеше да си позволи. Бяха му необходими няколко седмици, докато го полира. Сега то изглеждаше досущ като старото пиано на

майка му - всъщност единствената вещ, за която я беше грижа. Тя вдигаше страшна врява баща му да купи нови мебели и мокети, ала единствено пианото имаше значение за нея. Когато Дигър беше на десет години, тя му каза, че единственото нещо, което баща му ѝ позволил да вземе преди да напусне дома си, за да се грижи за семейството им, било то. Дядо Лий пък не желал дъщеря му да се омъжи за някой необразован фабричен работник — не затова я бил пращал да учи в колеж и университет — високопарно заявяваше той с висок глас.

Единствената причина, поради която Дигър се съгласи да учи пиано, беше да зарадва майка си. Естествено не възнамеряваше да прекарва толкова много часове в упражнения, вместо да играе баскетбол в Детската лига, футбол в „Поп Уорнър“ или баскетбол в Младежката асоциация. Отначало мразеше пианото. Тъй като беше пораснал и възпитаван в ирландски католически квартал, майка му го пращаше на уроци при монахини. Дигър си спомняше как го удряха по кокалчетата с показалката, защото имал „отпуснати пръсти“. Монахините наблюдаваха върху техниката, ала Дигър знаеше, че в музиката има нещо повече от техниката на пръстите. В един от редките си моменти на предизвикателство като дете той въобще отказа да свири. В пристъп на отчаяние майка му сключи договор с малкия Джонатан - щяла да уважи молбата му, но ако той приеме да свири още три месеца при нов учител. Но не монахиня — каза той.

Още през първите две седмици Дигър откри какво е музиката. Новият учител му разкри различни видове музика и свиренето се превърна в удоволствие. На толкова ранна възраст той не можеше да го обясни с думи, но когато порасна, разбра, че свиренето на пиано е начин да изразиш всички чувства, натрупани в душата ти.

Чувствата бяха много объркващи. Малкият Джонатан се плашеше от силните емоции на майка си. (Приятелите му също се бояха и избягваха да идват у тях.) Госпожа Тейлър беше жена, изпълнена с добри намерения, и искаше най-доброто за своя син, ала ѝ беше изключително трудно да се справи с непредсказуемостта му поведение. Опита се да го контролира с викове и караници. Ала всеки път, когато Дигър дадеше израз на собствените си чувства на неудоволствие и гняв, тя бързо ги потискаше и след всяка мръсна дума миеше устата му със сапун.

От друга страна, бащата на Дигър беше много тих и мек човек, който винаги потискаше емоциите си — особено гнева. И винаги беше на работа. Когато се прибереше, хващаше бирата и сядаше „да гледа телевизия“. Така обикновено започваше свадата — майка му крещеше, а баща му кротко седеше пред телевизора.

Подсъзнателно Дигър последва примера на баща си да задържа всичко вътре в себе си. Свиренето на пиано обаче му позволяваше да изрази всичките си чувства по безопасен и приемлив начин. Родителите му бяха изнамерили начини да работят по-дълго и по-упорито, така че Дигър да има по-добри учители. По времето, когато постъпи в католическата гимназия, той вече беше спечелил няколко конкурса и имаше предложения от повечето реномирани музикални училища около и в Чикаго. Знанията, техниката и пламенността му нараснаха в огромна степен, докато учеше в колежа.

Ала всичко се промени, след като го завърши.

През първата година от следването си Дигър замина да учи в Европа. Тогава баща му, вече закоравял пияница, се разболя сериозно поради уврежданията на черния дроб и мозъка. Когато Дигър се върна да довърши последната си година в университета „Лойола“, баща му беше малко по-добре. Но само малко.

Лекарите, които Дигър обикновено презираше заради навика им да подхождат към всеки проблем като към пристрастяване към наркотик, бяха много директни. Казаха на баща му, че ако пак почне да пие, това ще означава смърт.

Тъкмо тогава Дигър почувства силен порив да се сближи с баща си. И двамата не бяха ходили на риболов в открито море, така че синът положи извънреден труд, планирайки като изненада ваканция в Кий Уест. От много отдавна не (бяха ходили никъде заедно от времето на почивката край езерото Шауано, когато Дигър беше още съвсем малък).

Дигър все не можеше да си спомни всички подробности от ваканцията във Флорида. Но със сигурност знаеше, че баща му отново започна да пие. Когато му напомняше за предупреждението на лекарите, отговорът му беше: „Много добре знам какво правя“.

Това хладнокръвно признание за самоунищожение го парализира. Искаше да каже на баща си колко го обича, как иска да облекчи болката му, ала не можеше да изрече нищо. Знаеше толкова малко за баща си, който бе натрупал толкова много в себе си.

След като се прибраха от Флорида, музикалните интереси на Дигър бързо спаднаха и след няколко месеца, когато баща му умря, изчезнаха съвсем.

Една вълна се разби на брега и върна Дигър в настоящето. „Ето че отново се тласкаш към депресия“ - каза на глас той. Стана от стола пред пианото и изрита смачканите листа настрани. Замисли се за изпълнената си с любов/неприязн връзка със своя музикален инструмент. Обичаше свиренето, ала ненавиждаше неспособността си да улови върху хартия всичките звуци, които чувстваше и чуваше в себе си.

Отново насочи вниманието си към клавишите. Пое дълбоко дъх и се опита да освободи ума си. „Имаш работа - напомни си тоя. — Не си написал нито един сносен акорд от дни. Единственото, което можеш да направиш, е да минеш пак през първата и втората част, просто за загряване. А след това... кой знае?“ Седна пред пианото и разтри ръце.

Когато успееше напълно да се отпусне, ставаше магия. Беше в състояние да изостави света и реалността и да влезе в собствения си свят на творчество, където беше господар на всичко пред очите си; беше движещата сила на собствената си вселена. Тук той наистина беше свободен. Тук се намираще на друго ниво от реалността - съзнание за мощта си. Тук вкусваше цялата гама чувства, ферментирали в мрачните глъбини на сърцето му.

Когато свиреше музиката си, вървеше към собствената си завършеност. Все още не беше стигнал дотам, ала нещо му подсказваше, че се движи по правилния път. По някакъв начин ключът към всичко това беше музиката. „Не - замисли се за миг той. — Музиката е само вратата.“ Ключът беше музикалното произведение, онзи концерт, който звучеше в главата му през целия му живот. Знаеше, че концертите нямат преход от една част към друга, ало по необясним начин неговият имаше нужда от това. Чуваше въображаемия присмех на учителите си: „Господин Тейлър, онова, което искате да постигнете, е невъзможно. В концертите просто няма преходи.“ Ала в неговия имаше.

Някъде вътре в себе си чуваше акордите на прехода; чувстваше връзката. Просто не можеше да я изтръгне от себе си.

Пръстите му едва докосваха зацапаните клавиши от слонова кост — като че ли започваше да се люби с особено чувствена жена. Усети възбудата, втурваща се по крайниците му. Не можеше да чака повече.

Започна да свири, отначало бавно и нежно. Така беше написал въведението: в *rassmo*. Музиката му напомняше за горестта, с която го изпълваше собственият му път досега. Унижението от толкова много провали в живот, за който смяташе, че е така многообещаващ. Тъкмо това го караше да се чувства така тъжен - и винаги щеше да си остане такъв; толкова голям потенциал, толкова малко постижения.

Сега гневът. Избухване. *Crescendo*. Склонността му да не бяга от ситуациите, докато не му бъде наложено: разбитият му брак и кошмарният уикенд в Чикаго — безсмислени инциденти, които една не струваха живота му; глупавото положение във Флорида — провалът с ресторанта и връзката с Джуди. След това изостави кариерата си като семеен съветник към полицейския отдел в Чикаго; не можеше да си намери друга работа освен такава, където да работи за бакшиши.

Магистърска степен в областта на човешките права и на четиридесет години кариерата му се движи отново в същата орбита: да обслужва маси. Иронията на тази ситуация не се поддаваше на обяснение. Независимо от това колко упорити бяха опитите му, независимо от образованието, което имаше, и мястото, където живееше, не успяваше да се откъсне от ресторантския бизнес. Накрая реши да използва принудителното бездействие в кариерата си, за да преоткрие своята музика. Напоследък тази идея даваше плодове. Когато се обади на майка си и й пусна новата композиция по телефона, нейният глас буквално потрепваше от радост. Това се случи преди да си счупи малкия пръст.

Счупеният пръст пропусна да изтръгне един тон. Беше се схванал точно на същото място от прехода както миналия път, както по-миналия. Започваше да му става навик. Лош навик.

Дигър беше ходил на лекар няколко пъти, за да провери какво може да се направи. Всички му отвръщаха, че според тях пръстът бил напълно оздравял. И че всичко, което можели да направят, било да предпишат лекарства за отпускане на мускулите.

Като професионалист, какъвто съзнателно си бе наложил да стане, той с лекота премина към следващата мелодия. Неподготвеният слушател никога не би го доловил.

Защо си позволи да мислиш за онзи тъп инцидент при софтбола, глупако?

Спря да свири и разклати дясната си ръка. Спазмът премина, ала настроението му беше съсипано.

— По дяволите! — изкрещя той към празната стая и удари с юмрук по бедрото си. — Писна ми от този спазъм! — Изправи се, замахна и помете. всичките нотни листа от пианото на пода. — Това е безумие. Мразя го.

Почисти бунгалото. Знаеше, че ще се почувства по-добре след като свърши нещо докрай, та дори ако то е само чистене. Опита се да реши какво го възпира да се обади на Мери, докато си тананикаше прехода между първата и втората част, безброй пъти поред. Целият концерт изглеждаше мъртъв. Нещо липсваше, но той не можеше да разбере какво.

Глава 3 „Ще се върна при теб...“

Дигър чувства как тялото му бе повдигнато нагоре от неизвестна сила. След това започна да се носи из въздуха. В следващия момент тялото му изхвъркна през прозореца. Почувства как всяко едно от парчетата счупени стъкла експлодира във вътрешностите му, когато се сгромоляса на тротоара три етажа по-надолу. Не можеше да повярва, че не е умрял. Щеше му се да е мъртъв — така поне болката щеше да престане. През подутите си от напрежение очи видя как една сянка покрива тялото му. Завладя го чувство на пълен отказ от живота. Зачака последния удар — той щеше да го спаси от цялата тази непоносима болка.

Заваля дъжд и усещанията му се проявиха. Сега той тичаше. Фигурата с неясни очертания беше зад него и с всяка стъпка го застигаше все повече.

— Време е, Джонатан - изрече някакъв глас сред поройния дъжд. Дигър зърна светлинка, процеждаща се от някаква сграда в далечината. Скоростта му се увеличаваше с всяка нова крачка. После тежка ръка сграбчи рамото му и го принуди да спре. Той се обърна назад и изкрещя... Дигър скочи от стола. По слепите му очи се стичаха капчици пот. По дяволите, стига вече! Сърцето му все още продължаваше лудо да бие в гърдите му. Кога най-сетне щеше да престане този сън?

За първи път видя този кошмар няколко дни след смъртта на баща си. Сънят винаги свършваше по същия начин: тялото му лежеше размазано на тротоара пред стария му апартамент, очаквайки последния удар на неизвестния нападател.

През нощта преди да си счупи пръста в кошмара се появиха два нови момента: първо, осъзна, че се движи към някаква осветена постройка, докато бяга от нападателя си, ала не успява да стигне до нея. Второ, появи се гласът.

„Време? — учудено се запита Дигър. - Време за какво?“ Хвърли поглед към часовника на видеото: 9:35 сутринта. Скочи от стола. Мачът започваше след четиридесет и пет минути. Бързо навлече екипа си и огледа безупречно чистото бунгало. Не изглеждаше чак толкова зле. Сега сигурно щеше да успее да напише нещо - веднага щом свършеше мачът.

Отиде до килера и измъкна спортния си сак. Провери дали е приготвил всичко: ръкавици, обувки, слънчеви очила. Преметна сака през рамо, огледа за последен път всичко и тръгна към вратата. Телефонът иззвъня. Той понечи да отвори вратата и да излезе, ала промени решението си. Кой знае? Може би се обаждаше майка му. Не му се щеше да предизвика поредното й пътешествие до него, породено от чувството й за вина.

-Ало?

— Добро утро, Патрик, момчето ми - заговори Шон Грийн. - Реших да рискувам с надеждата, че няма да те събудя, разбираш ли.

— Да, Шон. Какво има? — Изведнъж цялото му тяло настръхна. По кожата му изби студена пот. - Тъкмо се готвех да излизам — добави той неловко.

Ами, промени плановете си, момко. Онова, което ще ти кажа, се случва само веднъж в живота.

— Какво имаш предвид? - попита Дигър и остави сака на пода.

— Седнал ли си, момчето ми? Новината може да те остави без дъх, разбираш ли. Дори сигурно ще си помислиш, че плещя врели-некипели и преувеличавам нещата.

— Изплюй камъчето, моля те.

- Помниш ли записа, който ми изпрати?

- Разбира се.

— Е, днес е щастливият ти ден, момчето ми. Току-що ми звънна един приятел от „Уорнър Студио“, казва се Филип Майкъл сън. Той е важна личност там, горе, разбираш ли. Та снощи изслушал твоя запис и смята, че е многообещаващ. — Гласът на Грийн се издигна една октава. —

Смята, че може да го използва във филм, който в момента се заснема. Та значи какво мислиш ти по този въпрос?

Коленете на Дигър омекнаха. Той се отпусна на леглото, мислите му се разбягаха. Дали наистина днес е щастливият му ден, или това е поредното празно обещание, прикрито под маската на обещаваща възможност?

Никой от двамата не проговори.

- Какво става, момко, да не би случайно да онемя?

Дигър се изкашля, после попита:

- И какво ще стане след това?

- Ами ще отидеш дотам, какво. Той иска да се срещне с теб. Иска да те чуе как свириш. Днес.

— Днес ли?

- Иска те на линия в шест часа привечер. Ще има прослушване, разбираш ли. Ти и още трима други. Как мислиш, готов ли си за това?

Дигър се изправи, сграбчи молив и хартия от пиано-

то. Умът му отказваше да работи, ала това не го безпокоеше. Не искаше да мисли — можеше да получи шизофреничен пристъп от прекалено много мислене. Ръцете му затрепериха.

— Какъв е адресът?

— Това вече е друго нещо, момко — измърка кадифеният глас на Грийн. — Ще изпратя шофьор да те вземе от железопътната гара в Лос Анджелис. Можеш ли да хванеш влака в 11:37 от Сан Диего?

„Дотогава има почти два часа — помисли си Дигър. — Ще се обадя, че съм болен, ще опаковам няколко дрешки, ще резервирам мотел близо до гарата и ще сложа нотните листа с готовата музика в куфара.“

— Няма проблеми — отговори той, опитвайки се да се държи като професионалист.

Грийн му даде точни инструкции къде да отиде и какво V точно да каже. Импресариото не желаше да оставя нищо на случайността и го накара да прочете какво му е продиктувал. Найсетне ирландецът даде признаци, че е готов да приключи разговора.

— Сега внимавай да не се стреснеш от цялата програма. Бил ли си по-рано на прослушване?

— Когато ходех на училище, след това не съм.

— Ще ти се обадя по-късно. Ще свириш на сцена, в театър. Майкълсън и хората от екипа му ще бъдат сред публиката, ала вероятно няма да произнесат нито дума.

Със сигурност ще заснемат всичко на видео. Сценичните работници ще ти кажат къде да отидеш и кога ще дойде твоят ред. Аз също ще бъда там, ала няма да можем да разговаряме преди всичко да е приключило. Искам да ! мислиш само за музиката си. - Импресариото замълча 1 за миг. -

Имаш ли въпроси, момко?

Дигър не можа да се сети за нищо.

— Добре, ако нещо ти хрумне, знаеш телефона ми. 1 Помни, трябва да стигнеш там рано. И ще се наконтиш като принц, нали така. - Гласът на Грийн замлъкна.

Дигър се изсмя високо. Все не успяваше да реши дали ирландецът задава въпрос, или изречението му е разказано. „И се наконти като принц.“ Майка му винаги използваше тези думи в смисъл на:

„Сложи си най-хубавите дрехи, за да изглеждаш по възможно най-добрия начин“. По всяка вероятност Грийн искаше от него да облече смокинг, ако разполага с подобна дреха.

Дигър пое дълбоко дъх. Поради някаква странна причина стаята сега му изглеждаше топла.

Чистият солен аромат на океана изпълни ноздрите му. Отвън пицяха чайки и се биеха за закуската си. На метър под тях вълните се разбиваха в брега, напомняйки на света, че все още са заети със своята работа; минута след минута, час след час, година след година, век след век, от самото начало на времето старият океан не прекъсваше работата си. Никога не я прекъсваше, не молеше за съчувствие, нито за почивен ден. Просто си вършеше работата.

Дигър си помисли колко хубаво би било, ако той самият е море — тогава щеше да знае какво трябва да върши. Поклати глава и се приближи към пианото. Седна и с лекота засвири встъплението към прехода.

— Е, Тейлър — каза той на глас с най-добрия си ирландски акцент. — Готов ли си, момчето ми?

Както винаги влакът тръгна със закъснение: повечето влакове по крайбрежния маршрут Сан Диего

— Лос Анджелис тръгват със закъснение. Дигър знаеше това, защото беше пътувал по тази линия, не заради някакъв бизнес, а просто за удоволствие. В Града на ангелите имаше много интересни културни събития, не като в Сан Диего, и той искаше да присъства на всичките. Във вечно

съпътстващите го финансови проблеми това беше едно от малкото екстравагантни неща, които си позволяваше. Последния път гледа „Фантомът на операта“ с актьори от Бродуей. Обикновено отиваше сам. Просто искаше да попие красотата и радостта от операта или симфонията или думите на автора, произнесени от самия него.

Днес бързо намери свободна двойна седалка от страната на океана. Делничните дни са прекрасно време човек да намери хубаво място. Ала странно, този път си помисли, че би било прекрасно, ако има някой за компания.

Погледна през прозореца към разбиващия се прибой и белите пясъчни плажове на Дел Мар.

Влакът намали скоростта си преди да спре и това му напомни за срещата с Мери сутринта.

„Нетърпението й ми действа зле“ - помисли си той. Щеше да е прекрасно, ако сега пътуваше с нея. Винаги се наслаждаваше на нейното чувство за хумор и проникателност. Всъщност щеше да бъде горд Мери да чуе музиката му - когато в края на краищата успееше да я накара да прозвучи както трябва. Ала сега просто все още не беше готов.

„Успокой се, Тейлър. Няма смисъл да излизаш от кожата си. Ако се движиш по стария, познат коловоз, просто ще отидеш до Лос Анджелис и ще се провалиш. А както каза Грийн, може би това е удар, който се прави веднъж в живота. Хората от киното се интересуват само от онова, което можеш да произведеш. Грийн им е дал твоя запис и те са заинтригувани, значи ти си в добра позиция, на първа база — това е добрата новина. Сега трябва да стигнеш до втората база и малкият ти пръст ти създава проблеми — е, не точно той. Трудното идва от отделните фрази в прехода. Ето къде е бедата. Имаш на разположение шест часа, за да постигнеш необходимата психологическа нагласа. Трябва да направиш нещо различно. Нещо, което ще накара прехода да оживее.“

Дигър погледна през прозореца към следобедното слънце, което обливаше с ярките си лъчи тъмносиния Тих океан. Картинката щеше да бъде същата, ако слънцето блестеше над Атлантическия океан. Колко смешно! Колко еднакви могат да изглеждат океаните и все пак как различен е емоционалният им заряд. Спомни си как преди десет години пътува от Чикаго до Флорида Кийс - за тези двадесет и пет часа си струваше да помисли. Тогава правеше съвсем същото нещо: обещавахе си, че ще постъпва по различен начин.

Още от самото начало женитбата му с Рут в Чикаго се оказа погрешна стъпка. Знаеше, че в действителност не я обича с цялото си сърце — с онази любов „докато смъртта ни раздели“, за която толкова бе слушал от книжките с религиозни напътствия. Ала докато я ухажваше, дори през първата година от брака им, му изглеждаше, че са взели правилното решение.

И двамата бяха вложили най-доброто от себе си, ала както се оказа по-късно, то не беше достатъчно. И двамата не разполагаха с достатъчно жизнен опит, за да знаят какво е необходимо за оцеляването на една връзка. И двамата полагаха големи усилия, ала те не бяха достатъчни. Един от главните проблеми беше, че не можеха да разговарят един с друг — тя беше изпълнена с огън и жупел, а на него винаги му бе трудно да разпознава и изразява чувствата си. Вместо да влага повече енергия във връзката им, Дигър прекарваше много време далеч от дома, участвайки в спортни състезания и любителски театрални спектакли.

Години по късно, след като се разведоха, успяха да седнат един до друг и да поговорят. По това време и двамата бяха придобили по-всеобхватен поглед относно връзката си. Рут сподели как едва сега е успяла да разбере защо е вярвала, че женитбата е единственият законен начин за ирландско момиче от католическо семейство да напусне дома си. Дигър обясни, че той е играел по сценария на обществото, без да осъзнава това: учил е в колеж, търсел е добра работа, влюбил се и се оженил.

По-късно Дигър си прости за допуснатата грешка. Всъщност от кариерата си в Чикаго като съветник по семейните проблеми узна, че повечето хора дори не осъзнават факта, че живеят по сценарий, който не са написали самите те. Ала каза на Рут, че винаги ще съжалява за следното: че след като е разбрал, че трябва да прекъснат връзката си, не е направил нищо. Беше запазил тези чувства и мисли за себе си. Беше се държал като щраус, надявайки се проблемът да го остави на мира. Ала като не й каза нищо и не прекъсна връзката им, Дигър в действителност причини по-голяма вреда. Това не беше по-различно от неохотата му да напусне Чикаго. Острото чувство на празнота го преследва в продължение на години. Нещо го викаше, умоляваше го да протегне ръка, да бъде на някое друго място, да извърши нещо различно, да бъде различен. Но това би означавало да изостави жена си, работата си, приятелите, спорта, театъра, семейството. Кой беше той, ако тези хора, неща и действия не бяха около него? Така че Дигър остана сред живот, изпълнен с

маскирана празнота, и каквато и заетост да си измисляше, това потискащо чувство винаги успяваше да го застигне.

Сега твърдо вярваше, че колебанието му едва не го бе погубило. Бог или някой друг бе казал: „Стига!“ и в един горещ уикенд в Чикаго му бе изпратил послание, което той не можеше да пренебрегне.

Звънците на един прелез и дългото изсвирване на влак го върнаха отново в реалността.

„Следваща спирка - Сан Хуан Капистрано“ - избоботи кондукторът. Дигър се огледа. Дребна жена с латиноамерикански произход и две деца се бяха разположили на седалките отгатък пътеката.

Момчето, на около дванадесет години, се изправи и погледна към багажното отделение над главата на Дигър.

— Как ще си свалим нещата? — попита то майка си на испански. — Не мога да ги стигна.

— Нищо — отговори тя. — Ще помолим кондуктора да ни помогне. Седни. Влакът може да спре и ще се удариш.

Момчето неохотно седна на мястото си и замърмори недоволено. Сестричката му му каза да спре да се перчи.

Дигър ги погледа известно време, после се обърна към прозореца. Не му се щеше да изглежда, че подслушва — те не знаеха, че знае испански. Все пак му се искаше да помогне — нали щяха да чакат цяла вечност, докато се появи кондукторът.

— Извинете — каза накрая той на жената на английски, — мога ли да ви помогна с нещо? — И посочи багажа. - Да ви сваля багажа например? Жената се усмихна.

— Да, приятел — отвърна момчето на английски. — Може. Тя мисли да каже на кондуктора да ни го свали, обаче той я дойде, я не.

Дигър се усмихна, кимна на жената и момиченцето и попита на английски:

— Може ли?

Момчето преведе. Жената изучаваше Дигър. После кимна.

— Gracias, senor. Gracias.

Той свали куфарите и хартиените торби, кимна още веднъж на жената, после се обърна към момчето: - Това ли е всичко? Мога ли да ви помогна с още нещо?

- Не. Това е. Вече свали, каквото трябваше. Дигър седна. Момчето се намести на седалката до него.

- Благодаря, мъжки. Накъде си тръгнал?

- Към Лос Анджелис.

- Да не би да гледаш мача на „Доджърс“?

- Не. Ти от „Доджърс“ ли си?

- Да естествено. Майк Пиаса е любимият ми играч. Най-добрият в южна Калифорния.

Страхотен е. Ти да не си от „Падре“?

— Не. Всъщност съм запален по „Къбс“.

— Но те непрекъснато губят. Защо си се лепнал за тях?

Дигър се засмя.

— Като момче в Чикаго, единственото време, когато можех да виждам баща си, беше щом той ми позволише да отида в неговия завод. Игрището „Ригли Фийлд“ се намираще само на една пресечка. Така че сутрин метях пода, а следобед гледах мачовете на „Къбс“. — Дигър се замисли за секунда. — Все още не мога да разбера дали е проклетие, или чест да съм запаянко на „Къбс“. И двамата се разсмяха.

— Разправят, че хората, които били от „Къбс“, имали девиз „Умирай трудно“. Вярно ли е? — Момчето се облегна назад, очевидно наслаждавайки се на разговора.

— Е, предполагам, че важи поне за мен. Когато бях на твоята възраст, използвах много странни способности, за да помогна на „Къбс“ да побеждават.

— Какво имаш предвид?

— Ами... правех сделки с Господ по разни бейзболни въпроси.

— Будалкаш ме.

— Не ми разправяй, че никога не си правил сделки с Господ — рече Дигър, преструвайки се, че приказва сериозно.

Момчето наведе глава.

— Е, понякога, когато правя пакости. Например казвам на Господ, че ще ходя два пъти седмично на църква, ако ме измъкне от някоя неприятност.

. — Аз също правех така — усмихна се Дигър. — Ала се отнасяше до Господ и до бейзбола. Седях на шезлонг на моравата и слушах мачовете на „Къбс“. Записах си резултата в специална тетрадка. „Къбс“ се бореха за първото място обикновено срещу „Филис“. Ъпни Бенк излизаше напред от дъното на игрището — точно в такива моменти започваха моите сделки. Обаче аз не обещавах, че ще ходя на черква. Не, моите залози бяха по-големи. Казвах на Господ, че ако помогне на Ърни да спечели мача, аз ще получа тройка по география. В зависимост от мача само променях имената на играчите и предмета в училище.

— Е, мислех си, че Господ е запаянко на „Уайт Сокс“. — Дигър впери поглед в очите на момчето. — Или може би е фен на „Доджърс“. Защото „Къбс“ почти никога не ги биеха. Още по-лошо ставаше, когато трябваше да обяснявам на родителите си защо имам толкова тройки в бележника.

Момчето се разсмя с глас.

„Макар че съм възрастен човек с шестнадесет години образование в католически училища, аз все още нямам никакво понятие за Господ и проблемите на духовността“ — помисли си Дигър, после смени темата:

— Ти играеш ли някакъв вид спорт с топка?

- Че как? Шортстоп. Спорт само за звезди. Когато порасна, ще стана бейзболен играч.

- Хорхе! — остро извика майка му на испански. — Ела и седни на мястото си. Досаждаш на човека.

Момчето вдигна вежди, сви устни и въздъхна.

- Si, mama - после помахаше за довиждане на Дигър и се разположи до майка си. Влакът заскърца - готвеше се да спре.

Семейството обсипа Дигър с хиляди благодарности преди да слезе на гарата. Хорхе си тръгна последен, стиснал в ръце хартиените торби и една-две чанти.

— Много ти благодаря, приятел - рече той. — Винаги когато гледаш или слушаш коментарите за някой мач на „Доджърс“, си спомняй за мен, Хорхе. Това е правилото на „Доджърс“.

Дигър се усмихна и задържа вратата отворена, докато момчето мине. После седна на мястото си и си припомни времето, когато беше на възрастта на Хорхе. Обичаше да играе с топка. Долавяше поезия и грация в такива игри. Хората му се подиграваха, когато се опитваше да им обясни какво изпитва, ала с въвеждането на забавения плейбек той усети, че всички най-накрая забелязват онова, което той бе усещал винаги.

За любовта му към игрите с топка имаше и други причини: не това, че очакваше баща си да се прибере у дома. Нито пък оплакванията, крясъците и свадите на майка му. Помнеше само възторжения си вик „Хванах я!“, когато се хвърляше към летящата топка. Тичаше с все сила.

Удряше, хващаше, крещеше, плонжираше, тичаше, докато станеше толкова тъмно, че вече не виждаше топката. Тогава и само тогава спираше да тича и се прибираще с бавни крачки у дома.

Вратата на купето се отвори. Коидукторът гръмка извика:

- Следваща спирка - Анахайм.

Влакът отново потегли.

„Време е да се съсредоточиш, Тейлър.“

Дигър се загледа през прозореца, докато влакът тежко се понесе към следващата спирка. Това беше мястото, което му допаднаше най-малко. Пейзажът представляваше задни дворове, използвани за складови пространства, пусти задънени улици и алеи, изоставени сгради на южната част от административната област на Лос Анджелис — нещо, на което човек определено не биваше да отделя внимание.

Трябваше да реши какво ще прави с прехода в своя концерт - ами ако пръстът му отново се схване по време на прослушването? „По-добре хич недей да мислиш за това, Тейлър. Най-хубаво ще е, ако целият ти мозък участва в играта.“ Той се разсмя - „целият мозък да участва в играта“ — откъде накъде този бейзболен жаргон се промъква при свиренето на пиано? „Тейлър, в главата ти е истинска каша.“ И все пак тъкмо това щеше да е съветът, който би му дало момчето. Дигър си представи как Хорхе би го изрекъл: „Хайде, Тейлър. Давай, мъжки. Нека целият ти мозък участва в играта. Това е основното правило на музиката.“

Отново съсредоточи вниманието си върху мрачната гледка отвън. Тя му напомняше южната част на Чикаго. Мислите му бавно пропълзяха към онзи ужасен уикенд през август.

Беше типичен августовски следобед в Чикаго - горещ, задушен и влажен. След една седмица разводът му щеше да е факт, а след две седмици щеше да отиде на почивка в Кий Уест. Откакто бе

посетил с баща си островите край югозападните брегове на Флорида, Дигър копнееше да се занимава с водолазен спорт, да се плъзга беззвучно сред чудесата на кораловите рифове. Сега мечтата му се сбъдваше: стоеше край вълнолома, подготвяйки се за последния си урок по гмуркане, последния изпит преди издаване на удостоверение. Горещината възпламеняваше циментовите плочи на пристан номер 55, ала Дигър облече водолазен костюм - езерото Мичиган все още беше леденостудено само на няколко стъпки дълбочина. Водолазният инструктор, помощникът му и двама от приятелите на Дигър очакваха с нетърпение скока в хладното езеро. Петнадесетина балона, пълни със сгъстен въздух, бяха подредени край вълнолома; те можеха да поддържат човешкия живот - или да го унищожат, ако някой ги блъсне в скалите. Инструкторът даде последните си нареждания, провери дали всеки от групата има партньор в гмуркането и след като приключи с предупредителните напътствия, мъжете един след друг започнаха да скачат в освежаващата вода. След като всички се оказаха в езерото, заедно се спуснаха на около шест метра дълбочина. Видимостта беше почти никаква, ала Дигър видя, че партньорът на инструктора вдигна някакъв малък, кръгъл на вид предмет. Доплува по-близо, за да види какво е това. Гмуркачът подаде предмета на Дигър, който го вдигна близо до маската си, за да го разгледа по-добре. Не успя да разбере нищо, сви рамене и го върна на водолаза.

Всички преминаха през рутинните процедури за проверка: сигнали с ръце, сваляне и слага не на маските, прочистване, дишане с апарата на партньора, гмуркане с компас. Накрая, когато налягането в балоните им намаля, изплуваха на повърхността с партньорите си.

Насядаха на вълнолома и извадиха сандвичи и безалкохолни напитки да отпразнуват завършването на курса. Дигър бе удивен колко е огладнял от едно краткотрайно гмуркаие. Някъде по средата на храненето малкият странен предмет отново бе подложен на обстойно разглеждане. Мъжете си го подаваха. Когато предметът стигна до Дигър, той го огледа и после го предаде на партньора си. Накрая го подхвърлиха на помощника на инструктора, който го улови и отиде да го прибере в чантата си.

Всичко, което Дигър си спомняше, бе шумна експлозия. После видя парчета човешка плът и тъмночервена течност, пронизваща белия фосфоресциращ пушек. Помисли си, че избухват резервоарите със сгъстен въздух и че всички що бъдат избити. Наведен колкото се може по-ниско, запълзя по циментовите плочи. Когато пушекът малко се разсея, видя как инструкторът поставя турникет на ръката на приятеля си. Дигър и останалите събраха останките от дланта на ранения водолаз.

Предположението на полицията беше, че на някого е омръзнало да носи сувенир от Втората световна война и накрая го е хвърлил в езерото — като е сметнал, че на дъното той няма да причини вреда. Ала британската противопехотна мина струваше ръката на партньора на инструктора.

Дигър и двамата му приятели не можеха да се отгърсят от потреса. За да намалят напрежението, решиха да отидат в центъра и да изпият по няколко бири. Започнаха на улица „Раш“ и минаха през няколко бар-вариетета. След няколко часа и прекалено много бири стигнаха до онази част от Чикаго, известна като „Стария град“. Нощта беше гореща и задушна и всичко живо бе излязло на улиците - хората стояха по ъглите, разговаряха, смееха се, всички се забавляваха. Имаше толкова задръствания, че пешеходците се движеха по-бързо от колите.

Дигър и приятелите му бяха заседнали зад редица от бавно плъзящи коли, когато неколцина пияни младежи излязоха от една кръчма и се приближиха към колата им. Дигър, който седеше на задната седалка, почувства хладни тръпки по гърба си. Един от пияните провря глава през задния прозорец на колата. Дъхът му вонеше на уиски. И изведнъж той изпя няколко стиха от стара ирландска балада: „Не се ли умори да бягаш от дявола? Не знаеш ли, че той е също като мен и теб?“ После намигна, усмихна се злобно на Дигър и се присъедини към компанията си.

Странно, Дигър почувства че по-рано е срещал някъде този тип. Не беше сигурен къде и кога, ала го беше виждал. Не, не, не го беше виждал, по-скоро го беше почувствал.

- Ало! - подвикнаха приятелите му към две привлекателни жени, които вървяха по тротоара край колата. Докато колата си пробиваше път сред натовареното движение, другарите му продължиха разговора си с жените. Оказа се, че всички са тръгнали към един и същи бар и приятелите на Дигър им предложиха да ги закарат дотам. Една от дамите седна отпред, другата се разположи на задната седалка до Дигър.

Всички се смееха, буквално се кикотеха и набързо разказаха преживелиците от целия си живот. После момичето от предната седалка попита дали могат да спрат на следващата улица - трябвало

да остави бележка в апартамента на приятелката си. Спряха за не повече от минута. Младата жена се върна и каза, че щели да стигнат по-бързо, ако завиели в следващата уличка.

Дигър флиртуваше с жената на задната седалка. Колата зави. Миг по-късно той осъзна, че не е единственият, който приказва. Обърна глава към предната седалка и почувства студената стомана на пистолет, опрян в сляпото му око. Сърцето му задумка така, сякаш щеше да изскочи през ребрата му. Съзнателно трябваше да съдържи порива на тялото си да унищожава.

След като взе портфейлите на приятелите му, жената до Дигър бръкна в предния джоб на дрехата му и взе пачка банкноти, стегнати с кламер. Никой не произнесе нито дума. Всичко ставаше като в ням филм, като изключим шума от сърцето на Дигър, което сякаш думкаше в мозъка му. Жената от предната седалка взе ключовете от колата и се обърна към тримата мъже:

— Приятна вечер, момчета.

Двете жени се отдалечиха и хвърлиха ключовете в най-близкия контейнер за боклук.

Изтрезнели, мъжете мълчаха изумено цяла вечност. Накрая шофьорът започна да тършува в жабката и измъкна резервни ключове. Докато се прибираха, емоциите на Дигър се колебаеха между паника, облекчение, гняв, радост и усещането, че се е държал твърде тъпо.

На следващата сутрин отиде на работа, измъчван от махмурлук. Преди да успее да разкаже на колегите си за адския уикенд, видя върху бюрото си три спешни доклада за малолетни, изпаднали в беда. Всичките бяха негови клиенти: Джон, шестнадесетгодишно момче, бе в болницата поради свръхдоза наркотик. Сюзън, тринадесетгодишно момиче, бе дадена за настойничество на Службите по проблемите на семейството и децата, след като баща ѝ отново я бе малтретирал сексуално. Леон, дванадесетгодишен, бе подпалил стаята си.

Следващите дванадесет часа Дигър прекара, помагайки на своите клиенти и семействата им да превъзмогнат кризата, в която бяха изпаднали. Вечерта, докато се връщаше в офиса си, вече знаеше: страховете, че напуска Чикаго, семейството и приятелите, бяха изчезнали окончателно. Не изпита нито капка съмнение, когато отиде при пишещата си машина и напечата оставката си. Не знаеше точно с какво ще се занимава, ала бе убеден — каквото и да бе то, нямаше да го прави в Чикаго. Някой или нещо му бе изпратил послание и той го беше получил. Не беше задължително да го разбира - ала накрая го беше получил.

" Вратата на купето се отвори с трясък и шумът от набиращия скорост влак връхлетя в ушите на Дигър.

- Следваща спирка - Анахайм - викна кондукторът. - Анахайм - следващата спирка.

Дигър въздъхна и погледна часовника си. Поклати глава и се опита да се изтръгне от паяжините, оплели ума му. В терапевтиката специалистите наричаха това „обиколка на музеите" - връщане към събитията от миналото. Странно. Струваше му се, че подсъзнанието му умира от желание да посети всяко мъничко кътче и цепнатинка в неговия частен Лувър.

Глава 4

„Та кой би бил той, ако около него нямаше такива хора и не се случваха такива неща?"

Остават ти по-малко от четири часа, Тейлър, а ти все още си запазил енергичната си гримаса. Наистина трябва да помислиш за пръста си и за онзи преход. В крайна сметка умуването за отминалите кризи сега никак няма да ти помогне. Вместо това си подготви резервен план в случай, че по време на прослушването нещата се провалят.

План ли? Дума, която не бе използвал дълго време. Във Флорида му се струваше, че това е единствената дума, която изскача от устата му. План. Дори можеше да му бъде от полза. Във Флорида човек се научава на едно нещо: в живота не е важно как ще протече План А. Интересното е как ще се справиш с план Б.

— Анахайм — извика кондукторът. — Внимавайте по стъпалата.

Влакът се люшна и спря. Обичайните бавни редици пътници, които се опитват да слязат. На перона — хората, които чакаха да се качат. Във вагона беше горещо и задушно.

Дигър се прозина и кимна на трите монахини, които преминаха край мястото му. Още тридесетина минути, Тейлър, и ще се разположиш в лимузината на Шон Грийн, после ще се влееш в движението на Лос Анджелис в ранния следобед, за да отидеш на най-важното прослушване в живота си. Хайде, Дигър. Помисли си какво ще правиш. Не искаш да се представиш като глупак, нали? Трябва да имаш план.

Клепачите му бяха натежали. Дигър се опита да ги отвори, ала тази сутрин бе спал само един час — и през цялото време го преследваше онзи натрапчив кошмар. Трябва да се пребориш, Тейлър. След прослушването може да спиш, колкото си щеш.

След няколко секунди очите му окончателно се затвориха. Черно-бели образи затанцуваха под клепачите му. Умът му се мятеше между онова, което хората искаха да направи с живота си, и онова, което той самият желаше да постигне.

Животът никога не бе напълно разбираем за Дигър — никога не го виждаше оцветен в черно-бяло, макар и да бе убеден, че католическото му възпитание се опитва да го представи именно по опростен начин. Дори и по отношение на значимите неща като Бог, живот след смъртта, човешката душа. Отдавна бе престанал да мисли за всичко това.

Мислите му отново полетяха към времето, когато беше малко момче; тогава знаеше всичките правилни отговори от въпросите на катехизиса в Балтимор. Ала въпреки всичките си религиозни познания продължаваше да усеща празнината в себе си. Всъщност те объркваха ума, сърцето и душата му още повече. Животът, който водеше, и начинът, по който би трябвало да живее, твърде много се различаваха. Религията не означаваше нещо голямо, поне в неговия случай.

Всъщност Дигър все още изпитваше някакви далечни следи от гняв, че е възпитан в католически дух. В неговия квартал два тротоара водеха към две различни училища. Всички в околността ги наричаха „католическия тротоар" и „народния тротоар" - прозвището „народни" носеха всички, които не бяха католици.

Бяха го учили както най-религиозните обучават своите последователи: че те са Богоизбраните. Че само католиците ще отидат в Рая. Когато поотрасна, Дигър осъзна, че това не е съвсем вярно. Съществуваше условие, поне в католическата религия, че ако човек умре и носи смъртен грях в душата си, ще отиде в ада. Бързо бе разбрал какво е предназначението на местата за изповядане — там изтриваха всички тези петна на позора.

След две-три години, когато Джонатан навлезе във възрастта на разума, вариациите в тези учения се запечатаха в малката му глава: баща му беше последовател на лртеранството и нямаше да бъде допуснат в Рая. Най- доброто, за което баща му можеше да се надява, беше да попадне в Чистилището. Подобно на мястото, където е прекарал целия си живот, рече си Дигър. Тази идея не му се понара много. Макар че почти не се виждаше с баща си, той вярваше, че татко му е най-великият човек на света. Някоя монахиня не можеше да го убеди в обратното. Никога не бе изразил гласно невидимата враждебност, родила се в душата му, ала разумът му отчете - Удар № 1. Монахините бяха поддръжници на строгата дисциплина. Те можеха да бъдат сурови, подли, властни. Дигър вярваше, че те представляват ръката на Бог, изпратена да учи децата на ред и подчинение.

Когато завършваше гимназията, полуделите хормони бяха вече започнали да бушуват в тялото му. Един ден този плътски процес стана обект на дискусия. Всички въпроси по отношение на морала, обсъждани в клас, се свеждаха до: „Ще извърша ли грях, ако?..." Някакво момче от задните банки зададе въпрос за ерекциите и тяхната връзка с греха. Дигър не можеше да повярва, че някой би могъл да попита подобно нещо! Няколко месеца бе мислил по този въпрос, ала не се осмеляваше да попита.

Монахините уверено отговориха:

- Това е простим грях. Момчето додаде:

- Особено ако не мислиш за това, а просто ти се случва?

Без да пропусне нито секунда, монахинята отвърна:

- Разбира се.

Дигър незабавно се почувства виновен - това бе едно от нещата, които беше усвоил добре — ала същевременно изпита объркване. Разбираше, че е грях, ако мисли за „мръсни" неща за едно от момичетата в класа. Чувстваше се отговорен за мислите си. Но понякога се възбуждаше буквално изневиделица - не мислеше за нищо особено, просто му се случваше.

Започна да брои, за да не излъже на изповедта: нека да видим — около дванадесет пъти дневно; умножено по седем дни в седмицата, после по четири седмици в месеца. Пресметна, че се намира в сериозна опасност. Дори не можеше да си представи какво наказание трябва да понесе, ако се докосне по онова място! Сподадено, ала достатъчно високо, за да го чуе монахинята, съученикът на Дигър прошепна: „Скапана гадост".

За осем години никой не бе изричал подобни думи в радиус цяла миля около училището.

Монахинята светкавично дойде и удари момчето по лицето, достатъчно силно, за да остави

отпечатък по бузата му. Дигър си бе помислил точно същото нещо, ала не би го изразил на глас за нищо на света. Часът за дискусии официално приключи - Удар № 2.

Дигър се замисли за всички удари по кокалчетата на ръцете, получени заради „слабата му техника на свирене". Ала изхвърли от съзнанието си спомена за всички наказания заради думите „отвратително скапана гадост".

Последният срыв дойде, когато отиде да се изповяда през предпоследната си година в гимназията. Отвори вратата на изповедалнята и коленичи. Когато започна: „Благослови ме, отче, защото съгреших; изминаха десет месеца от последната ми изповед" — свещеникът веднага го прекъсна и иззад завесата започна да му чете конско за прекалено дългото време, прекарано без изповед.

Първата реакция на Дигър беше объркване: той се гордееше със себе си, че въобще е дошъл да се изповяда. След това го обзе истинска агония. Искаше му се да закрепчи на свещеника за всички онези неща, които според него не бяха правилни в религията: за това, че баща му не можеше да отиде в Рая; за нереалистичните очаквания на монахините по отношение на подрастващите млади мъже, за музиката, която го обучаваха да свири формално, а не според чувството си към нея; за това, че на хората им налагат разни правила, ограничения и страх, а не ги научават да обичат, да улавят същността на нещата, да я приемат.

Искаше му се да изрече всички тези неща — ала не го направи. Изправи се бавно, изопна свитите си колене, а свещеникът продължаваше конското. Дигър излезе, за да не се върне никога повече — поне в ума и сърцето си. Удар № 3.

— Лос Анджелис — централна гара - избоботи гласът. - Последна спирка. Лос Анджелис, последна спирка.

Дигър подскочи на мястото си, отваряйки широко очи. Ревът на увеличаващ скоростта си влак изпълни купето. Другите пътници бяха готови за слизане.

— Следваща спирка Лос Анджелис — избоботи отново кондукторът.

Дигър разтърка очи, изправи се и сграбчи чантата от багажното отделение над главата си. Чрез заниманията си по философия, започнати в колежа, се бе опитвал да открие същината на онова, което търсеха различните религии, пък и той самият. Ала никога не бе намерил достатъчно думи, идеи, представи, способни да запълнят празнината у него.

Поклати глава и се опита да се съсредоточи върху настоящето. Хайде, Тейлър. Вече си почти тук, а все още не си решил какъв ще бъде план Б. С размишления за същината на празнотата у теб доникъде няма да стигнеш. Сигурно не очакваш, че ще спечелиш в прослушването без резервна стратегия. Не ти предстоят още две- три прослушвания. Трябва да подготвиш начин за красиво преминаване от едната част на концерта към другата, без да се сгромолясаш, без да изгориш; трябва да изпълниш всичко това и въпреки всичко да имаш план за бягство.

Шумът наруши съсредоточеността му. Влакът намали скоростта си, грохотът на стоманените буфери бе оглушителен. Някъде заплака бебе.

„Великолепно - помисли си Дигър. - Е, ще трябва да измисля план Б сред тишина и покой в лимузината, която ми изпраща Шон Грийн. Слава Богу, че го има този Шон Грийн."

Влакът спря.

„Надявам се, че Шон Грийн не се шегува. Хич не ми се ще да търся „Уорнъри със собствени сили. Това би било истински кошмар.

Преметнал чанта през рамо, стиснал дръжката на куфара в другата ръка, Дигър напусна уютата във влака и закрачи по дългия перон към сърцето на гарата. Загледа лицата на хората, поздравяващи пътниците. Бяха му казали да търси човек с табела, на която името му щяло да е напечатано с големи букви. Безпокойството на Дигър нарасна, когато се присъедини към тълпата, забързала по дългите, широки, отекващи коридори.

Вдигна поглед към стенния часовник. „Само малко повече от три часа до началото на прослушването, а аз още си губя времето, опитвайки се да пристигна там - дори не знам какво трябва да правя, когато се озова на нужното място. Тъпо. Не трябваше да идвам. Не съм готов за срещите от първа дивизия. Никой няма да ми позволи да отбележа точка. Аз съм господин Никой. Има хиляди опитни композитори и текстописци с повече препоръки, отколкото бих събрал през целия си живот. Защо позволих на Грийн да ме убеди да предприема това?"

- Господин Тейлър? - Женски глас произнасяше името му някъде зад него. - Господин Джонатан Тейлър, ако ме чувате, моля ви, вдигнете ръка — изрече по-високо напевният глас.

Дигър направи както го бяха помолили.

— А, ето ви и вас - усмихна се една червенокоса жена, изплувала сред тълпата. — Аз съм Моника — рече тя и протегна скрита в бяла ръкавица ръка. - Господин Грийн ме изпрати, за да е сигурен, че ще пристигнете в студията „Уорнър“ навреме. Дайте да взема това - изпя тя и посегна към куфара и чантата на Дигър.

— Благодаря — отговори той и ѝ ги подаде. — Водете ме.

Тя се промъкна сред претъпканата гара към дълъг бял мерцедес, паркиран в една от зоните, определени за тази цел. Доста се беше отдалечила от него и Дигър бе принуден да изчака няколко таксита, пълни с пътници, да се измъкнат от паркинга, профучавайки край него. Понечи да прекоси шосето и изведнъж го помете познатата вълна паника:

„Как бих могъл да се махна от пътя на връхлитащо срещу мен превозно средство? Трябва да съм внимателен, да си отварям очите на четири. Не мога просто да се надявам, че нещата ще потръгнат по мед и масло.“

Дигър винаги се поддаваше на тези мисли, когато пресичаше улици с натоварено движение. Обхващаше го остро чувство на бдителност и благоразумие. Това винаги го объркваше: никога през живота му не го бе блъскала кола, нито пък познаваше някого, преживял подобна катастрофа — нямаше никаква причина да се страхува.

Намръщи се и изтича до паркираната бяла лимузина. Винаги, когато натоварваше мускулите на краката си, се чувстваше добре; може би тичането за здраве щеше да му помогне да си създаде подходящата нагласа. Да, това трябваше да направи, когато стигне в студията „Уорнър“: да открие място за тичане, ако намери време за това.

Моника отвори задната врата на лимузината.

— Добре ли сте, господин Гейлър?

Дигър кимна и се плъзна по новата кожена светлокафява тапицерия на задната седалка. Моника седна на мястото на водача, запали двигателя и чрез електронната система затвори стъкления прозорец, отделящ я от Дигър. Изпод облегалката на ръката му звънна телефонен сигнал.

Дигър вдигна слушалката, без да е сигурен какво да очаква.

— Ало?

— Бихте ли желали да спрем някъде? - меко попита Моника.

— Не, благодаря — отговори той и мъничко се отпусна. - Просто ме заведете колкото е възможно по-бързо до студията „Уорнър“, без да си навлечете някоя глоба от пътната полиция. Бих искал да избегнем задръстванията, ако е възможно. — Замълча за миг и додаде: — О, да. Ще се опитам да подремна и ще ви бъда много благодарен, ако се погрижите никой да не ме безпокои.

— Разбира се — отвърна напевно тя.

Дигър постави телефона в положение „изключено“, преди да го затвори. Сега можеше да се отдаде на сериозен размисъл. Докато пръстът му беше счупен, не можеше да играе софтбоул, нито бе в състояние да свири на пиано, затова имаше много време за размисъл. Никога не се бе отдавал на подобни занимания преди да пристигне в Калифорния - винаги отлагаше, докато стресът го изкараше от равновесие. Може би някой ден трябваше да се научи да медитира преди стресът да стане непоносим.

Отпусна се на седалката. Струваше му се, че раменете му са закачени за ушите. Затвори очи и се съсредоточи върху дишането си. В това се състоеше цялата работа - фокусът трябваше да е върху дишането — всичко останало беше без значение. След няколко секунди дишането му се забави. С всяко вдишване тялото му се отпускаше все повече и повече.

Когато се почувства напълно отпуснат, го обзе някаква тежест — и чувство, че нещо не е наред. Никога не бе изпитвал нещо с подобна острота, откакто напусна Флорида. Това напомняше за всичките му предчувствия в Кий Уест, когато отрицателната енергия беше станала толкова интензивна — особено към края. От известно време бе узнал, че краят приближава, ала нямаше смелост да го сподели с Джуди, нито пък да го изрече пред себе си.

Когато напусна Чикаго и пое към Кий Уест, Дигър беше на двадесет и седем години. Бяха изминали две седмици от онзи едва ли не фатален уикенд. Трябваше му време да осмисли живота си. Мислеше, че пътешествието до Флорида ще бъде приятна малка ваканция - за около месец. Щеше да отиде до Сан Диего, за да започне живота си отново. Дигър винаги бе изпитвал особено привличане към този град, макар че никога не бе живял там. Почти беше сигурен, че тъкмо тук е мястото, където трябва да бъде.

Ала ваканцията му в Кий Уест продължи почти шест години. Когато пристигна, отиде на риболов със същата лодка, която бяха използвали преди години той и баща му. Капитанът спомена, че имал

нужда от помощник, за да попълни екипажа, и Дигър, в един от редките си изблици на спонтанност, поиска работата. И я получи. Поне беше нещо различно от задълженията му като социален работник, изтъкваше пред себе си той. Промяната му се отрази добре. Чувстваше се ободрен, ставаше всяка сутрин сред аромата на морска сол от свежия бриз и звуците на океана, галещ брега.

После срещна Джуди. Тя всеки път беше на доковете в Гълф Ойл, когато зареждаха лодката с гориво. Никога не бе познавал австралийка и бе очарован от начина ѝ на говорене, тя сякаш композираше музика дутшс и тази музика създаваше магия около него. Беше привлекателна жена — от глава до пети, ала с няколко години по-възрастна от него. Беше висока, но се движеше като котка. Джуди го въведе в царството на изтънчения кулинарен вкус: тя беше не само отличен главен готвач - тя превръщаше обикновеното ядене в чувствено събитие.

Сега, в колата, той осъзна, че тъкмо чувственият привкус вероятно бе надделял над трезвата преценка. Нещата приключиха, когато с Джуди отвориха ресторанта. Отначало всичко му изглеждаше както трябва. Тъкмо това му подсказваше интуицията. Решиха, че той трябва да се премести при нея, когато планът им бъде готов.

Ала щом отвориха „Торбата на Кенгуруто“ - на една закотвена до брега яхта - „Най-вкусните морски деликатеси надлъж и шир“, — всичко се промени. Сякаш някой, отговорен за цялата вселена, беше завъртял гигантския енергиен превключвател, обозначен с етикета „Предизвикателство“. Към края цялото изпитание във Флорида се превърна в кошмар. Връзката му с Джуди премина през няколко цикъла: застой, действие, горещо, студено - и множество ледени душеве за изплакване. Беше забравил старото правило: „Никога не прави бизнес с приятеля или любовницата си“.

Както и в Чикаго, Дигър знаеше, че трябва да изостави всичко това много преди да му бъде натрапен краят. През последната година чувството на празнота се изостри до крайност. Но както обикновено, той не си тръгна. Не можеше да напусне току-така. Това би означавало да изостави работата си, приятелите, спорта. Та кой би бил той, ако около него нямаше такива хора и не се случваха такива неща?

Припомни си един особено болезнен ден в Кий Уест. Бе преспал на дивана и излезе призори. Джуди бе изгубила интерес към секса преди три години. По това време той си бе внушил, че нещата ще се оправят, щом те двамата привикнат към новия ритъм на живот. Ала беше сгрешил. Тя не само че не желаше да се любят; понякога Дигър се събуждаше, а Джуди, дълбоко заспала, го риташе. Точно така се бе озовал на дивана онази нощ.

Рано сутринта се върна в „Торбата на Кенгуруто“ с плана на архитекта в ръка. Джуди както обикновено вече беше в кухнята, заета с почистване. Опита се да ѝ обясни новата си идея, с която можеха да оживят бизнеса. Беше помолил един приятел да начертае план на ресторанта и да означа новото оборудване.

Джуди не каза нито дума - просто продължи да мие и с поклащане на глава направи знак: „Не“.

- Не разбираш ли? - умолително изрече Дигър. - Единственият начин да се справим е да използваме тезгях за притопляне на храната и да го зареждаме няколко пъти в натоварените часове! — Той закричи по първия етаж на двуетажния ресторант къща-лодка, стиснал навития на руло план в една ръка и метър в другата. - Това ще ни донесе успех, скъпа. Ще му хвърлиш ли един поглед?

Лицето ѝ беше бледо, устните здраво стиснати, погледът - впит в мръсната фурна. — Зная игричките ти: повече оборудване, по-голям оборот, тезгях за поддържане на топла храна, ястия без хранителна стойност, грабвай парите и бягай, мами примигващия в недоумение клиент.

- Да мамя клиента? Ами какво правим сега? По дяволите, ще извадим шур късмет, ако имаме ядене още един час!

- Мръсник! — изкрещя тя и запрати срещу него четката за миене на буркани.

Дигър се наведе и четката се плъзна по пода.

Джуди избухна в сълзи.

- Ако мислиш, че можеш да се справиш по-добре, ела тук и се опитай да готвиш по-бързо. Той вдигна четката, седна на една от масите и въздъхна.

- Този план не е свързан с начина, по който готвиш, Джуди - меко каза Дигър. - И двамата знаем, че никой не може да се справи по-добре от тебе. Но заради неопитността си сме проектирали това място по начин, който неминуемо води до провал. Добрата храна е едно на ръка,

но ние правим бизнес. Целта е да имаме печалба, а ние губим всеки цент. По дяволите - вчера анулираха застрахователната ни полица, защото трябва да платим на доставчиците!

- Ами „Най-вкусните морски деликатеси надлъж и шир“? Това не означава ли нищо за тебе? Как ще бъдат най-вкусните, ако ги вадим изпод парата на някакъв си шибан американски тезгях за топла храна?

- Можем да предлагаме най-вкусните морски деликатеси и въпреки това да правим пари. Просто ни е необходим план. - Дигър вдигна чертежа. - Момчетата от магазина за снабдяване ще ни дадат някои домакински уреди, ако ги нахраним няколко пъти безплатно. Няма ли да му хвърлиш един поглед?

Джуди продължи да търка и не му отговори. Дигър кипна. Познатата му болка в стомаха бързо се усили. Грабна метъра и затръшна вратата след себе си. Джуди се обърна.

— Прав ти път! Много поздравя на вмирисаното бунище, накъдето си се запътил! Надявам се първо да замръзне адът и чак тогава да видя двуличната ти физиономия, янки.

Същия ден Дигър се изнесе от апартамента ѝ. След няколко дни Джуди му съобщи, че няма нищо напротив да дадат обява за продажба на ресторанта. Би трябвало да не приема думите ѝ за чиста монета.

Двадесет и четири часа след публикуването на обявата се появи сериозен купувач с добра оферта. Дигър се обади на Джуди да ѝ разкаже всичко; беше извън себе си от вълнение. Може би в крайна сметка всичко щеше да завърши добре. Може би цялото напрежение, упоритият труд най-сетне щяха да бъдат възнаградени. Телефонът звънна само два пъти.

— Ти ли си? — обади се тя с носовия си, дързък австралийски говор.

— Аз съм, Джуди — отвърна той.

— О... здрасти. Какво става?

— Имаме купувач, Джуди. Можеш ли да повярваш? Имаме честен и почтен купувач, готов да плати в брой.

— Колко?

— Седемдесет и пет. Но ги дава в брой. Готов е да уредим сделката утре или когато е удобно за нас.

Мълчание.

— Не се бяхме споразумели така — хладно изрече тя - Разбрахме се да продаваме за сто хиляди.

— Зная, Джуди, но той ги дава в брой. Обикновено такива неща се проточват с години и трябва да се разправяш в съда, за да си получиш парите. Става истинска каша. А човекът плаща в брой. Не трябва да казва никакви „ако“ „и“ и „но“.

Тя изхъмка.

— Слушай какво ще ти кажа, господин Тейлър. — Гласът ѝ започна да се повишава. — Писна ми от тъпите ти американски номера. Казах сто хиляди долара и точно толкова имам предвид. Нито долар по-малко. Ясна ли съм? — Вече крещеше.

Дигър се вбеси.

— Напълно ми е ясно, че нямаш никакво намерение да продаваш — викна той и затръшна слушалката.

След това лошото предчувствие започна да надига грозната си глава. Прибираше се у дома ношем, съсипан от умора. Щом вземеше душ и се нахранеше, го помиташе силна вълна отрицателна енергия. Тогава отиваше до Гарисън Байт да провери дали всичко в „Торбата на Кенгуруто“ е наред.

Стоеше притихнал в сянка на лодката. Искеше да е сигурен, че никой не го забелязва; трябваше да се убеди, че всичко в ресторанта върви добре. Проверяваше съоръженията за акостиране, вслушваше се дали клиентите по масите подмятат недоволни реплики. От онова, което чуваше, му се струваше, че всичко е наред. И въпреки това усещането на Дигър, че нещо не върви както трябва, не затихваше; напротив — измъчваше го все по-силно.

Няколко нощи по-късно, след затварянето на ресторанта, Дигър облече водолазния си костюм и незабелязано се гмурна в топлите води на Залива. Беше взел под наем подводна лампа и с нея провери дъното на лодката-къща. Докато търсеше дефекти и повреди, му се стори, че забеляза сянката на мъж, изправен на пристана.

Изглежда, всичко беше изправно. Разбира се, по дъното имаше полепнали рачета и водорасли, ала това не го притесняваше — то не представляваше опасност за сигурността на лодката.

Изкачи се на пристана и се огледа за неясно очертаната фигура на мъжа, но не видя никого. Свали плааниците и маската. Смъртно позната мелодия се носеше в топлия нощен въздух. Не чуваше ясно отделните мотиви, ушите му все още бяха пълни с вода, ала му звучеше като една стара ирландска балада.

Върна се в апартамента си, ала дълго не можа да заспи. Скоро щеше да се разрази буря и шумоленето на палмовите листа като че ли повтаряше думите на баладата: „Не се ли умори да бягаш от дявола? Не знаеш ли, че той е точно като мен и теб?“

Когато се събуди, неприятното чувство бе станало още по-силно. Струваше му сег че тъкмо е заспал. Чуваше само трополенето на дъжда по прозорците на току-що наетия си апартамент. Шумът беше толкова силен и нескончаем, че му напомни за градушките в Чикаго. Само че сега вятърът виеше и се блъскаше като притиснат натясно звяр, опитващ се да избяга — втурвайки се диво в някаква посока после в друга, в трета. Нямаше и намерение да утихва. Напорите му ставаха по-мощни и необуздани с всеки нов рев. Апартаментът на Дигър скърцаше и стенеше, а дъждът се блъскаше в сградата.

„Торбата на Кенгуруто“!

Дигър изскочи от леглото и погледна навън към булевард „Атлантик“. Повечето от лампите все още работеха. Сред поривите на вятъра виждаше сенките на палмите, които се люшкаха и огъваха като прекомерно пораснали царевични стъбла. Някои вече се бяха пречупили и лежаха на земята. Изпотрошени клони, шезлонги и най-различни отломки се валяха по улици и дворове. Това беше най-лошата нощна вихрушка, която бе виждал в Кий Уест. Предположи, че скоростта на вятъра достига сто километра в час.

Знаеше, че е опасно, ала трябваше да стигне до ресторанта. Не можеше просто да остане в стаята си, докато всичко, за което той и Джуди бяха работили денонощно, бе изложено на опасност. Да, значи това бе предизвикало отрицателното чувство у него. Трябваше да стигне до ресторанта. Навлече някакви стари дрехи и дъждобран с качулка. Не беше сигурен дали фолксвагенът ще запали в този порой. След няколко опита двигателят заработи.

Дигър започна бавно да се промъква към Гарисън Байт. Улиците се бяха превърнали във водни каскади, пълни с палмови листа, клони, вестници, разпилени кутии от безалкохолни напитки и жаби. Бурята помиташе всичко по пътя си. Океанът бързо щеше да погълне тези боклуци. Дигър се молеше да не са се образували дълбоки вировете; докато водата стигаше не повече от педя, щеше да се справи. Някакъв шофьор умник с фургон профуча край него и го погребва под цяла вълна вода. Ала фолксвагенът продължи упорито напред. Всъщност въпреки пороя и наводнените улици Дигър се чувстваше странно пречистен от този дъжд.

В края на краищата Дигър и фолксвагенът стигнаха до паркинга пред бруления от ветрове залив. Той докара колата колкото е възможно по-близо до пристана и включи дългите светлини към подскачащите, подхвърляни от вълните лодки. Беше прекалено тъмно; не виждаше „Торбата на Кенгуруто“. Грабна електрически фенер и затича по люлеещото се дървено мостче, насочил снопа светлина сред потоците дъжд към мястото, където трябваше да е лодката. „Ресторантът просто трябва да е там - рече си той. — Преживявал е и по-страшни бури от тази.“ Сигурно очите му го лъжеха в този вятър.

Ала не го лъжеха. „Торбата на Кенгуруто“ я нямаше. Намери само носещи се върху водната повърхност храна, боклуци, маси, столове и табелка: „Най-вкусните морски деликатеси надлъж и шир“. Скъсаните въжета безполезно се люлееха върху надигащата се мътна вода. „Торбата на Кенгуруто“ вече бе нахранила последните си клиенти.

Доповръща му се: анулираната застрахователна полица; сделката за продажба, която така и не се осъществи; целият му труд; всички безсънни часове; времето, което той и Джуди не прекараха заедно, радвайки се един на друг както при първата им среща; всичкото това време, което бе прекарал, без да върши нещата, с които искаше да се занимава: да свири на пиано и да композира нова музика; целият непосилен труд за поправки, строежи, планове и почистване; всичките свадни доводи против, цялата враждебност, всички онези хиляди, хиляди часове безценно време; всичките с мъка спечелени пари, които бяха вложили в ресторанта, бяха изчезнали. Изчезнали завинаги. А сега накъде?

Кожата на Дигър се обля в лепкава пот, стомахът му се сви. С едно светкавично, подсъзнателно движение всичко, скрито у него, диво изплува на повърхността на покритата с бяла пяна вода.

- Господин Тейлър?

Дигър почувства, че някой побутва рамото му.

- Господин Тейлър, пристигнахме.

Той подскочи. Слънцето светеше ярко, той се намираще на задната седалка в мерцедеса. Моника беше наведена над него.

- **Докарах ви жив и здрав – усмихваше се тя, примигвайки** с кръглите, си като на бебе кафяви очи. - Студия „Уорнър“, сцена за прослушвания номер 24 - точно както поръча господин Грийн.

Глава 5

„Това, което знаеш, е на път да надмине мечтите ти.“

- Казвам се Тейлър — каза Дигър на мъжа с царствена осанка, изправен зад високия метален щанд за охраната. Облечен в сива униформа със златисти украшения, мъжът носеше картонче, върху което бе написано името му: Ал Уайт. Директно зад него се виждаше желязна стоманена стълба с парапет, която се изкачваше един етаж по-високо и свършваше пред стоманена врата. Край нея, върху стена от бели тухли с големи кафяви букви бяха изписани думите „Звукозаписно студио 24“

- Идвам за прослушване в шест часа с господин Майкълсън — продължи Дигър. Високият пазач с приятно подстригана сребриста коса и добре поддържани нокти на пръстите измъкна уоки- токи и провери списъка от имена, изписани в тефтерчето в ръката му.

- А, да, господин Тейлър — каза Уайт. — Фигурирате в списъка, ала сте дошли малко порано.

- Съжалявам - отвърна Дигър, остави куфара си на пода и стисна по-здраво дръжката на ръчната си чанта. - Просто взех влака от Сан Диего и пристигнах направо тук. Има ли някакво място, където мога да почакам, щом е невъзможно да ме пуснете да вляза?

Уайт кимна.

- Мисля, че всичко е наред. Елате, ще ви заведе до гримьорната ви. — Човекът от охраната прибра апарата за свръзка в калъфа и поведе Дигър по стълбището.

Дигър го следваше, разглеждайки интериора. От едната страна на двуетажното студио имаше декори на улица, където можеше да се заснемат продукциите „Серпико“ или „Уестсайдска история“. От срещуположната страна се простираха степи — типична обстановка за уестърн, където може би са били заснети сцени от „Точно по пладнe“ или „Бледият ездач“. В далечината видях дълги дву- или триетажни здания, изработени с гипсова мазилка и тухли; ниски, широки постройките от стъкло и стомана; и грозни тухлени сгради, построени сякаш в няколко различни варианта. Всичките постройките бяха свързани с асфалтирани улици, паркинги и тротоари. Хора караха коли, велосипеди или просто крачеха по пътя си, сякаш се намираща на територията на която и да било друга голяма корпорация. Изглежда, се отнасяха към създаването на филми като към съвсем обикновена рутинна работа.

За Дигър нямаше нищо рутинно в това да бъде в студията „Уорнър“. Сърцето му биеше лудо, едва успяваше да си поеме дъх. Не го напускаше упоритото, все по-засилващо се чувство, че го дебне нещо злоецо. И въпреки това умът му тантуваше във вихъра на възбудата от изживяването на момента. Щеше да свири своята, собствена музика; някой наистина искаше да чуе какво е написал. Пазачът отвори вратата в края на стълбището и каза:

- Последвайте ме.

Тръгнаха по дълъг коридор, който ги заведе пред друга затворена врата. Влязоха. Вътре имаше амфитеатрално подредени покрити с плюш пейки, всички места имаха необичайно голяма видимост, подът бе застлан с дебели килими, имаше скъпо осветление. Високо горе, на задната стена, Дигър видя кабината на осветителя с обикновени превключватели и прожектори, обърнати към ниската сцена. На средата на сцената имаше пиано и синтезатор, поставени пред една червена завеса.

— Там ще свирите - обясни пазачът и посочи към сцената. — Гримьорните са ей там. - И протегна ръка към една врата в дъното на залата.

Дигър го последва.

— Как вървят прослушванията тук? — попита той и хвана по-удобно ръчната си чанта.

- Те са най-доброто в бранша - отвърна пазачът. - Но не бива да се тревожите. Не се интересуват чак толкова от онова, което ще представите тук довечера. Ще ви направят аудио и видеозапис. По-късно, когато всичко приключи, господин Майкълсън и екипът му ще се върнат и цели часове ще слушат какво сте показали вие и останалите.

Дигър усети как гърлото му пресъхва. Цели часове?

Пазачът отвори вратата към гримьорните и тръгнаха по дълъг, покрит с килим коридор.

Подминаха няколко врати.

— Вашата гримьорна е малко по-натам. Конкуренстите ви ще заемат някои от стаите наоколо, но аз ще ви дам най-добрата, защото пристигнахте пръв и идвате от най-далече. Стените са звуконепроницаеми, имате на разположение пиано и баня с душ; очаква ви добре зареден хладилник плюс шкаф с подобрени алкохолни питиета.

— Божичко! — измърмори Дигър. — Много ви благодаря. Надявам се, че с това няма да си навлечете никакви неприятности.

— А, не — отвърна мъжът от охраната. — Не е нещо особено, случва се всеки ден. На господин Майкълсън това му е работата. Почти всяка ключова позиция или роля се попълва чрез прослушване. Никой не действа така, но е трудно човек да постигне успех, нали. Онези млади палета тичат по разните офиси, но поне имат достатъчно ум да го оставят на мира.

Уайт спря и посочи напред.

— Виждате ли вратата в дъното на коридора? Това е входът към сцената, през който ще минете, когато ви дойде редът.

Дигър кимна.

Уайт отвори вратата, пред която бяха застанали.

— А това е вашата гримьорна.

Посетителят от Сан Диего влезе в стаята. Миризмата на нови килими, завеси и боя нахлу в сетивата му. Стените бяха с ясенова ламперия, единствено пред тоалетната масичка се издигаха високи огледала. До нея имаше шкафове и голяма баня. До другата стена се виждаше бляскавият черен гръб на роял. Срещу тоалетната масичка имаше добре заредено барче, върху което бе поставена препълнена купа с плодове.

Дигър подсвирна.

— Ей ама вие наистина не се шегувате - рече той, след като обходи гримьорната и поклати глава. Надникна в банята и отвори вратите на шкафове. - Гледай ти какво местенце. Не прилича на гримьорните, които съм виждал.

- Значи и по-рано сте работили в кинобизнеса, господин Тейлър?

- Не, участвах в няколко аматьорски театри във Флорида и в Чикаго. Ала никога не съм виждал подобно нещо. Повечето гримьорни, в които съм стъпвал, са по-малки от пощенска марка.

- Дигър посегна към джоба си. - Наистина, много ви благодаря, господин Уайт. Тук е прекрасно. Среброкосият мъж задържа ръката му.

- Не, благодаря. Не мога да приема пари. Но ви благодаря за добрите думи. Повечето хора, които идват тук, изглежда, приемат това като нещо разбиращо се от само себе си. Достатъчно ще ми е, ако се чувствате добре дошъл.

- Ами чувствам се точно така. Не мога да опиша колко съм ви благодарен.

Уайт се усмихна, после остави Дигър сам.

Дигър окачи дрехите от пътната си чанта и взе душ. После облече къси панталонки и тенисфланелка. Беше прекалено рано да облича смокингата си.

„Време е да порботиш върху музиката си, Тейлър. Точно затова си тук, нали помниш? Не можеш завинаги да отлагаш момента на истината. Все ще намериш някакъв начин да изспириш прехода от първата към втората част на концерта със или без онова приятелче, малкият ти пръст.“

Седна пред пианото и се замисли за всичките предълги години, които му бяха необходими, за да се завърне към свиренето и композирането. Беше престанал да се занимава с музика след ваканцията в Кий Уест с баща си.

Когато след няколко месеца баща му умря, чувството за вина у Дигър изтри всички ноти от ума му и музиката изчезна от сърцето му. Преди три години започна да композира „концерта, който трябва да бъде чул“.

Въздъхна и направи опит да се съсредоточи върху нещо по-весело.

- Виж къде се намирам сега — рече той на празната стая.

Вгледа се в осемдесет и осемте клавиша. Защо този път да не започне направо с втората част?

Пръстите му се плъзнаха по клавишите, а мислите му полетяха назад към онази ваканция за Деня на благодарността, която бе прекарал с майка си в южните райони на Чикаго.

— Дигър работи върху нова симфония — обяви тя пред приятелките си. — Би трябвало да я чуете. — После седна и отпи от чашата си малка глътка розово „Шабли“. — По звучене наподобява Бах.

Той се бе изчервил като домати. Не искаше да я поставя в неловко положение пред приятелките ѝ, ала му бе омръзнал навикът ѝ да преувеличава уменията ѝ дарбата му.

— О, с удоволствие бихме изслушали симфонията ти — каза една от дамите. Не е важно дали е завършена. Просто изсвири част от нея.

Дигър се усмихна добродушно.

— Много мило от ваша страна — поде той, — но се боя, че няма да мога. Работата ми все още не е готова.

— Ооо, какъв срам — намеси се майка му и изтри очите си. — Вероятно той ще я изсвири единствено пред мен.

Дигър пое още веднъж дълбоко дъх.

— Мамо, ако се опитваш да ме придумаш да свиря, по-добре наречи работата ми с истинското ѝ име. Тя е концерт за пиано, а не симфония.

— Симфония, концерт — всичките, са еднакви. Защо да спорим? Хич не ме интересува истинското ѝ име, само искам да чуя как я свириш пред мен.

Притаил дъх, Дигър се изправи и бавно се приближи към пианото. Никой не изрече нито дума.

Той седна и започна да свири. С някакво могъщо усилие на волята успя да пропъди гнева, който в този момент изпитваше към майка си, и се съсредоточи върху свиренето. Тъкмо тогава в ума му проблесна: започни втората част *mezzo forte* и *staccato*, достигни до *forte* и *ritardando* и го завърши с *legato* и *adagio*. Написа отново откъса, който изсвири, и новият начин се оказа съвсем различен.

Целият концерт сякаш се роди за нов живот.

Жените започнаха да ръкопляскаат.

— Браво! — възкликаваха те. — Браво! Бис!

Майката на Дигър едва не разля чашата си, когато изгича да го целуне по бузата.

— Беше прекрасно, Джонатан! Просто прекрасно. — Целуна го отново. — Така се гордея с тебе!

Сега Дигър седеше в гримьорната на „Уорнър“. Пръстите му бягаха по клавишите. Едва ли осъзнаваше къде се намира. Виждаше единствено лицето на майка си, в ушите му звучаха думите ѝ: „Така се гордея с тебе“.

Някой силно почука по вратата и прекъсна спомените му.

Дигър се сепна и спря да свири. Разтърси глава и се опита да си припомни къде е.

-Кой е?

— Съобщение за господин Тейлър. Дигър отвори вратата. Човек от персонала на студиото му подаде надписан на ръка плик. Дигър го отвори. Съобщението беше следното:

„Скъпи господин Тейлър,

Благодаря Ви, че се отзовахте така бързо на моята покана. Напълно осъзнавам на какво изпитание Ви поставям поради краткото време, с което разполагате (дори и според стандартите на Холивуд). Това е твърде необичайно и действа обезкуражаващо, да не употребявам друга по-силна дума. Но въпреки това Ви моля, доверете ми се — опитът показва, че нестандартният процес на подбор дава добри резултати.

Благодаря Ви и Ви желая успех.

Филип Майкълсън

P.S. Хората от моя екип хвърлиха жребий за всички участници в прослушването. Вие ще се явите последен. Приблизителният час, когато ще свирите, е 7:30. Ще изпратя някой да Ви предупреди петнадесет минути преди да е дошъл редът Ви.“

Дигър погледна часовника си. Беше 5:45. Оставаха по-малко от два часа, а той още нямаше свързващ елемент между първата и втората част. Може би щеше да му се наложи да изпълни онзи сигурен и приемлив за публиката преход, който бе изсвирил тази сутрин във вилата си.

Всеки мускул от тялото му беше напрегнат. Изведнъж се почувства съсипан от изтощение.

Представи си, че същото изпитва участник в маратонско бягане, когато пресече финала. „Господи, не съм спал цял ден, дремвах само по няколко минути.“ Свали гуменките си, намери одеяло в шкафа и се опъна на дивана.

„Едно дремване ще ми се отрази добре — ще ме освежи, ще ми даде енергия, ще засили способността ми да се съсредоточавам — помисли си той. — Това чувство на обреченост наистина изцеди силите ми и ми се струва, че се засилва. Имам нужда от сън. Не беше ли Винс Ломбарди човекът, който казваше, че умората превръща всички нас в страхливци? Вероятно тъкмо затова си мисля, че всичките ми гемии ще потънат. Необходимо ми е за малко да се отпусна — само няколко минути — после ще бъда готов да се изправа срещу всичко, което се изпречи пред мен.“

Дигър пое дълбоко дъх и затвори очи. Премина през всичките етапи на добре овладяната техника за релаксация — започна от краката, бавно придвижвайки се нагоре към главата. Когато почувства, че всичките му мускули са отпуснати, се съсредоточи изцяло върху дишането. , Медитация. Ето какво трябваше да прави: да медитира. Просто се съсредоточи върху дишането си. Вди-и- швай... Изди-и-и-швай... Продължи да насочва вниманието си към дишането; странно, този път беше по-лесно от обикновено. Вече бе започнал да се чувства все по- лек и по-лек, пропадеше сред тъмно пространство — ставаше все по-малък, единственото, което осъзнаваше, беше дишането.

Изневиделица чувство на паника засвистя във вените му. Кошмарът започна. Някой подхвърляше отпуснатото му тяло в стария апартамент. Дигър отново изпита смазващата болка — същата, както когато бе изхвърчал през прозореца и се бе сгромолясал на тротоара. Задъха се, не му стигаше въздух. Сякаш някой бодеше кожата му с иглички, вятърът и дъждът се блъскаха в тялото му. Дигър се изправи с огромно усилие и затича по пустия тротоар, без почивка, както му се стори — цяла вечност. Нападателят го преследваше безпощадно. Дигър зърна в далечината парк и постройка недалеч от улицата. Забеляза, че вътре блещука светлина. Може би имаше хора, които можеха да му помогнат.

Тичаше бързо като вятър, пресече улицата към парка. Ала преследвачът му все повече го приближаваше.

Изведнъж дъждът спря. Вече бягаше в парка, а нощта беше свършила. Слънцето светеше, небето беше чисто и светлосиньо. Всъщност беше прекрасен ден. Паркът изглеждаше огромен, зелен и тучен, излагащ на показ изумително многообразие от форми и багри. Напомняше му на картина в импресионистичен стил: имаше цветя, растения, зеленина, птици с най-различна големина, форма, окраска. Малък ручей се вливаше в искрящо с всичките цветове на дъгата езеро; спокойната му вода отразяваше безметежното небе.

Дигър погледна през рамо. Преследвачът му почти го беше застигнал и на дневната светлина изглеждаше по- едър. Беше облечен в черно и имаше мощен, атлетичен вид. Лицето му беше скрито от мръсна руса коса. Дигър продължи да тича. Къде бе сградата, откъдето бе видял да струи светлина?

Заобиколи някакви храсти и дървета и съзря двуетажна постройка с гипсова декоративна мазилка и осветена табелка отпред. Върху нея пишеше „Небесният бар“, а отдолу, с по-малки букви: „храна и алкохолни питиета“. Светлината от табелката създаваше мек, примамлив блясък, който го привлече. Опушена стъклена фасада покриваше лицето на сградата, зад нея той различи силуетите на хора, движещи се вътре. „Най-сетне помощ“ — помисли си той. В парка не беше видял никого освен своя преследвач. Отново погледна към табелката. Изпита странното усещане, че е бил тук по-рано — и то може би повече от веднъж.

Когато докосна бронзовата дръжка на вратата, го обхвана непреодолима паника. Нямахше никаква представа какво има вътре, ала интуитивно почувства, че влезе ли в бара, животът му никога няма да е същият както преди.

Отдръпна ръка и я пхна в джоба си. Студени тръпки заляха тялото му. Ала те бяха различни — бягаха не само по кожата, но проникваха и вътре в него. Не можеше да реши кое е по-лошо — уплахата от неизвестното в бара или страхът от нови удари на преследвача.

Припомни си колко пъти нерешителността бе съсипвала живота му: когато трябваше да реши дали да даде израз на чувствата си, или да ги затаи в себе си; колебанието дали да напусне работата си в Чикаго, или да остане; споровете със самия себе си дали да скъса с Рут и Джуди, или да изтърпи неприятностите; дали да каже нещо, независимо какво, на баща си, или...

Погледна към парка и видя, че нападателят бързо се приближава. Болката му беше омръзнала. Погледна към входа на бара. Беше дошло време за нещо различно. И Дигър отвори вратата на „Небесния бар”.

Отначало вътре му се стори тъмно. Трябваше му време, за да привикнат очите му към необичайното осветление. Примигна и направи опит да се съсредоточи върху обкръжаващата го обстановка. Първото нещо, което забеляза, беше, че се чувства различен от преди: безпокойството и страхът го бяха напуснали. Човекът, който го преследваше, за момента като че не представляваше толкова непреодолима заплаха.

След като очите му привикнаха, светлината му се стори по-ярка, отколкото отвън, но по-мека, не така крещяща. Предметите изглеждаха полупрозрачни. Виждаше как хората ядат и пият. Наистина богато обзаведен бар.

Сякаш изневиделица мъж с тъмна кожа и лъскава черна коса, спускаща се до раменете, се появи пред Дигър. Носеше джинси и фланелена риза. Вниманието на Дигър бе привлечено от широката усмивка, която разкриваше бляскавите, равни зъби на мъжа. Дълбоките му кафяви очи бяха изпълнени с доброта и смях, ръцете му бяха големи и загрубели от работа. Дигър си зачуди дали той не е от коренното население на Америка, американските индианци.

— Аз съм от племето шошони — делово изрече мъжът.

Челюстта на Дигър увисна и мъжът избухна в смях.

— Откъде разбрахте за какво мисля? - попита Дигър.

Хората в бара се обърнаха и загледаха смеещия се мъж.

— Джонатан, вече е време — каза високият тъмен мъж, сложи ръцете си върху раменете на Дигър и го завъртя в мечешка прегръдка — здрава, ала без да го притиска прекалено много. После го пусна и се усмихна. Радвам се да те видя. — Каза го, като че ли посрещаше с „добре дошъл" стар приятел. Джонатан се намръщи.

— Познавате ли ме?

Мъжът кимна и се усмихна като човек, комуто не е особено приятно, ала все пак се забавлява.

— Да, познавам те. Аз съм Амей. Ела, ще те заведа до

Щом Амей произнесе името си, Джонатан се почувства така, сякаш се бяха срещали по-рано.

Непознатият го поведе, Джонатан го последва, оглеждайки се наоколо.

Помещението беше доста голямо — в него можеха да се поберат поне двеста души. Стените бяха украсени с произведения на вид изкуство, каквото Джонатан никога не беше виждал —

напомняше му комбинация от импресионизъм и холографски изображения, съчетани в едно. Тук-там по стените имаше подобни на чинии щитове, които скриваха непрякото осветление. Край една от стените имаше камини. Роял, направен от тъмна дъбова дървесина, бе поставен в далечния ъгъл. Няколко маси и столове изпълваха центъра на помещението, ала повечето от клиентите се бяха разположили в сепарета с високи плюшени седалки, променящи формата си съобразно човешкото тяло. Във всяко сепаре имаше нова, бляскава маса от махагон. Светлината от необикновените скрити лампи се отразяваше в гладко полираната дървесина.

Самият бар-плот беше направен от тъмен махагон в наситен цвят, съчетаващ се с този на масите и сепаретата. Беше дълъг трийсетина метра, елегантните му, ръчно резбовани линии доминираха над всичко в стаята. Зад бара не по-малко красиви стенни шкафчета и огледални плоскости правеха махагона още по-внушителен. Оазиси от растителен и животински свят, поставени в умело подобрани кътчета, допълваха изумителния ефект.

Когато Амей влезе с лека стъпка в сепарето и зае мястото срещу Джонатан, лицето му се промени.

Той се наведе напред, погледът му стана сериозен.

- Би трябвало да кажа колко се радвам да те срещна точно в такова настроение.

- За какво говорите?

Индианецът се вгледа в госта си. — Отново ще си припомниш известна част от нещата, които знаеш, но все още си под влияние на шока от прехода.

Джонатан поклати глава.

— Извинявайте, господин Амей, но аз нямам никаква представа за какво говорите. Шок от прехода? Сигурен ли сте, че аз съм човекът, когото търсите? Не става дума проблеми си имам и без да ме вземат за личност, която не съм.

Амей се усмихна.

- Повечето хора не предприемат това пътешествие, преди да е дошло времето за това. Много години ти си бил Мечка, но сега отново се върна в пещерата. Като загубеното мече реши да се върнеш у дома преди да поемеш по нова пътека.

: Джонатан стана.

- Съжалявам. Не зная кой сте и за какво приказвате. Всичко, което казвате, ми звучи като пълна безсмислица. Не искам да бъда груб, господин Амей, ала трябва да си вървя. Намирам се в много затруднено положение.

Усмивката на Амей стана по-широка, той отметна дългата си коса и откри очите си.

- Съжалявам — изрече индианецът и докосна ръката на Джонатан. — Напредвам прекалено бързо за теб. След като похапнеш, ще се почувстваш по-добре. Мисли за мен като за собствения си метрдотел.

- Защо?

- Ти отседна тук, в Небесния бар. Работата ми е да предоставям информация и утеха. Ще бъда винаги до теб по време на цялото преживяване — почти като гид. Докато си тук, ще бъдеш известен като Джонатан. Но няма ли да поръчаш нещо, преди да навлезем в подробности? Менюто ни е несравнимо.

Джонатан буквално онемя от лавината мисли, които се завъртяха в ума му. Храна. Не беше слагал нито троха в уста след посещението си в ресторанта „При Харди“ и дори там бе хапнал на крак. Щеше да е прекрасно отново да се нахрани.

- Здравей, Джонатан - поздрави го женски глас зад него.

Той се обърна и видя пред себе си хубава руса сервитьорка с пламнало в усмивка лице. Красивата цвetoва комбинация между блузата и сакото ѝ съответстваше на обстановката в бара и не можеше да прикрие привлекателната ѝ фигура.

- Наистина се радвам, че реши да се върнеш, Джонатан - каза тя и отвори бележника си да вземе поръчката му. - Какво искаш да ти донеса? — Тя вдигна поглед от тефтерчето и погледите им се срещнаха.

Амей вдигна вежди и се взря в сервитьорката.

— Джонатан се намира в състояние на шок след прехода - обясни меко той. — Има нужда от храна, за да се ориентира.

Джонатан седеше, поддал се на временна инертност, очарован, прикован на мястото си от жената.

- Той ще поръча пуешко, картофено пюре и бисквити с мед — обяви Амей. В гласа му прозвучаха леки нотки на раздразнение. — Донеси ни и два чая „Лунна светлина“.

Сервитьорката кимна и се отдалечи.

Джонатан се взря след нея. Нещо от излъчването ѝ го преследваше, ала той не успяваше да се съсредоточи: прекалено много неща се случваха наведнъж.

След няколко крачки сервитьорката се обърна и го погледна. За частица от секундата двамата сякаш се вираха в душата на другия. Не беше напълно убеден, ала се чувстваше почти сигурен, че я познава от някое друго време, от някое друго място.

Амей изсумтя.

- След като се нахраниш — подхвана той, — ще започнеш да разбираш това място по-добре. — той посочи главата си. — Когато живееш тук, винаги е трудно да познаваш нещата. Но когато живееш тук - рече той и потупа гърдите си — е винаги по-лесно.

— На това място нищо не изглежда лесно — рече Джонатан и пое дълбоко дъх. — Просто искам да зная къде се намирам, за Бога. И как така всички тук знаят името ми, а аз не познавам никого? Коя беше тази жена?

Амей разпери големите си ръце.

- Зная, че си разстроен, Джонатан. Всичко ще стане по-ясно, след като се нахраниш. Защо не се отпуснеш за няколко минути, докато дойде храната ти? Съжалявам, че започнахме по погрешен начин.

— И аз — каза Джонатан, оглеждайки помещението за втори път. — Това наистина е един от най-необикновените барове, които съм посещавал.

Погледът му отново бе привлечен към щитовете по стените. Всеки имаше различни отличителни знаци: някои приличаха на египетски йероглифи, други - на китайско или японско писмо. Съзря един, който изглеждаше като нарисован от американски индианци. Далеч от лявата му страна забеляза щит, иззад който струеше зелена и наситено виолетова светлина. На щита имаше триъгълници, разсечени от линии, напомняха на тгас бърщи светкавици. Отляво и отдясно се

виждаха две идентични, необичайни форми; Джонатан си помисли, че приличат на скоби за поддържане на рафтове за книги. В горния десен ъгъл бяха изобразени две емблеми, състоящи се от няколко пръстенчета, подредени едно до друго и същевременно взаимно пресичащи се. Джонатан се залови да изучава гцига, като се опитваше да реши — да зададе ли на Амей още един въпрос, рискувайки да получи отговор, който не разбира. Все още не беше сигурен дали трябва да остане на това място; тук се чувстваше добре, ала все още се тревожеше заради мъжа, който го преследваше и от чувството на обреченост, стаило се дълбоко у него. То не го беше напуснало изцяло, макар че малко се бе разсеяло..

Очите му се насочиха към далечния край на бара. В стената се виждаха няколко врати. Джонатан се обърна към Амей. В ъгълчетата на устните на високия човек играеше лека усмивка.

— Тези врати към банкетни зали ли водят?

— Може и така да се каже.

— Може ли да ми обясниш по-подробно?

— Бих могъл — отвърна той и кимна у — но няма да е честно спрямо теб, защото няма да можеш да разбереш думите ми. Когато дойде време, ще посетим стаите зад тези врати. Тогава ще разбереш и може би дори ще научиш всичко.

— Какво да науча? Защо се изразяваш така неясно?

Сервитьорката дойде с храната.

— Заповядай — каза тя и подреди чиниите по масата. Ръката и леко докосна неговата.

Сърцето почти изскочи от гърдите му.

— Знаеш ли, Джонатан — продължи тя с широка усмивка. — Трябва да наваксаме много неща. Хайде да поседнем заедно и да си побърборим н края на смяната, какво ще кажеш?

Джонатан вдигна поглед към красивата жена. Внезапно вълна от спомени и чувства се надигна и изпълни сетивата му: той я познаваше. Много добре. Амей изсумтя и сърдито изгледа жената:

- Би трябвало да си по-разумна, млада госпожице. Казах ти че не трябва да попаднем в участъка, обслужван от теб.

Докато сервитьорката и високият мъж разговаряха, умът на Джонатан се насочи е с бясна скорост другаде. Виждаше и изживяваше ново явление: сякаш няколко видеоапарати се въртяха едновременно ту напред, ту назад в съзнанието му. Съзря себе си и жената един до друг. Някои от сцените му бяха странно познати, след това го грабнаха отдавна забравени мисли и чувства, заличени от нова вълна сцени - проблясващи в ума му. От време на време откъслечни части от разговор между тях двамата звучаха като неясен фон, само за да потънат сред новите чувства, родили се в сърцето му.

-Съжалявам, Амей — продължи тя, за миг пренебрегвайки Джонатан. — Просто не успях да си наложа. Когато го видях...

-Разбирам — прекъсна я Амей. — Но точно сега той трябва да се съсредоточи върху други неща. Дай ни малко време да поговорим...

-АПЕЛИ — изрече мощен глас, който звучеше като високоговорител. — Моля, незабавно се явете на доклад в конферентна зала № 4 с Даян.

Бодрият израз на жената се промени, тя въздъхна.

-Извинявай, Джонатан — каза тя. — Трябва да вървя. — Понечи да си тръгне, после се обърна към него:

— Помни какво ти казах.

Той все още бе съсредоточен върху образите в съзнанието си. Осъзнавайки, че тя си тръгва, успя единствено да изрече:

- Ще запомня.

Докато се отдалечаваше, Джонатан отбеляза грациозните ѝ движения — като на никоя друга жена, която бе познавал. И все пак я познаваше отнякъде, беше сигурен. Изучаваше я внимателно с поглед и се опитваше да си припомни. Беше малко под 30 години, по-висока и от Рут, и от Джуди. Естествено русата и коса беше събрана на кок, напълно разкривайки снежнобелия, безупречен цвят на кожата и. Отново отбеляза, че униформата, макар и скроена така, че да отклонява вниманието от особеностите на тялото ѝ не може да прикрие всичките му извивки. „Престани, Тейлър” — рече си той — „Наблюдават те. Добре, видя вече, че си се любил е нея и е било прекрасно, но това не ти дава основание да се подсмиваш похотливо. Дано сега успееш да си спомниш името и – онова, с което я познаваше. Не беше нито Ашли, нито Даян. То е... започваше

с буквата „П“, нещо библейско, като Петър и Павел. Точно така — Пола. Познавах я под името Пола."

Образите започнаха да долитат отново.

- Джонатан — повелително изрече Амей и рязко го върна в сепарето на бара. — Не искаш ли да опиташ малко чай „Лунна светлина" Той ще ти помогне.

-Аз я познавам — избъбра Джонатан. - Познавам я. Казва се Пола. Наистина познавам тази жена.

-Имаш право — отвърна Амей и отново му се усмихна. — Има още много неща, които знаеш, ала си забравил. Знанията ти ще се увеличат лавинообразно, след като похапнеш.

-Отново започваш с неясните си отговори. Ще престанеш ли с това, като си изям храната?

-Не искам отговорите ми да звучат неясно. Опитвам се да ти отговарям съобразно това, което знаеш в момента. Колкото повече изядеш и колкото по-дълго разговаряме, толкова повече неща ще научиш. Вниманието ти беше съсредоточено в други перспективи, други реалности, ала скоро ще научиш за многото неща, за които говоря.

-Защо не започнем с нещо простичко? — попита Джонатан. — Като например къде, по дяволите, се намирам? — осъзна, че реакцията не е в неговия стил — да се държи предизвикателно с непознат. Какво му ставаше? — Истинско ли е това място, или сънувам? — продължи той. — И какво се случи с мъжа, който ме преследваше? Би трябвало досега да е влязъл. Беше точно по петите ми.

Амей се усмихна разбиращо.

-Ти си търсец дух и пътешественик, Джонатан - поде той. — Ето защо дойде тук. Голяма част от съществуването ти се наслаждава на пътуването в непознатото, на възбудата. Много често мястото, където ще пристигнеш, е без значение за теб. Само Мечките, които са преживели много пътувания извън пещерата, могат да доловят това. Ти си като Мечока, който се скитал навред по Майката Земя, и си се уморил. Сега ти е необходимо да прекараш известно време в зимен сън. Затова предпочете да се върнеш в пещерата.

-За какво приказваш? Какви Мечки, каква Майка Земя? Това ми звучи като реклама от националното радио. Той спря за миг — Трябва да изям тази храна; напрежението направо ме подлудява. — Джонатан посегна към вилицата и ножа. — Между другото, Амей, знаеш ли, че след около час ми предстои прослушване?

Индианецът кимна и леко докосна ръката на Джонатан.

-Опитай се да се съсредоточиш върху този момент, от него можеш да научиш много неща. Не се тревожи, ще приключим доста преди твоето прослушване. Но преди да се нахраниш трябва да изразиш благодарността си - нещо, което си забравил как се прави.

-Да изразявам благодарността си? Че защо? Или това е някакъв религиозен сън, предизвикан от майка ми?

-Не е сън, Джонатан - тихо отвърна Амей. - Това е много повече от сън. Реалност е. Една реалност, простираща се далеч извън пределите на действителността, с която си привикнал, и все пак е реалност. Сега, моля те, поблагодари и се нахрани. Това, което знаеш, е на път да надмине мечтите ти.

Глава 6

„Мъчителна, болезнена празнота се е настанила в сърцето ти; тя търси начин да се измъкне навън.”

На Джонатан му се прииска да изкрещи. „Да изразя благодарността си ли? - помисли си той. Всеки път, когато чуя тези думи, единственото, за което мога да помисля, е мама и онези монахини от Южно Чикаго - коравосърдечни, подли, властни. Дали и Амей не желае само това: да властва? Със сигурност го прави, поне понякога.

„Но е вярно, Тейлър, че си забравил как човек благодари. Ала също така е вярно, че представите за религия, личностна философия и духовност са се превърнали в страхотна каша за теб. Едно от нещата, които осъзна напоследък, е, че може да има духовност без предпочитание към някаква религия; двете категории не са взаимозависими. Това беше основен пробив. След всички години на образование в католически дух не можеше да си спомниш нито веднъж да си постигал или почувствал духовна връзка с Бог. Твърде тъжно, Тейлър. Време е да започнеш."

Джонатан се прекръсти и каза:

— Благодаря ти, Господи. - И започна да се храни.

Амей се усмихна.

- Добре го направи, млад Мечок! - каза той. - Зная, че ти беше трудно, но това е първата важна стъпка. - Няколко секунди индианецът не сне поглед от своя гост, който продължи да яде.

— Това е знак, че ми се доверяваш, макар и в малка степен. Беше много мило. Благодаря ти.

— Няма за какво - отвърна Джонатан с пълна уста.

— Тук аз ще ти правя компания. Колкото повече ми се доверяваш, толкова повече неща мога да споделя с теб неща, които ще ти помогнат да разбереш. Ако искаш да ускориш процеса, има начин да постигнем и това.

— Как? — попита Джонатан, посръбвайки от чая.

- Пълно доверие.

- Какво имаш предвид?

Амей посочи ръцете му.

— Сложи ги на масата.

Джонатан го стори.

- Ще докосна ръцете ти. Ако онова, което става, не ти се нрави, ги издърпай. Разбра ли?

Джонатан кимна.

Амей постави огромните си загрубели ръце върху неговите и той почувства, че започва да му се вие свят. Затвори очи. Сякаш стоеше на върха на много висока планина; около него духаше силен вятър. Струваше му се, че ще падне, а след това си помисли: „Сънувам, че летя“. Плъзгаше се по вятъра — беше птица. Погледна към крилето си. Беше орел и с него имаше още един орел — по-голям, по-мъдър; ала отново изпита усещането, че ще полети в бездната.

- Ти си в безопасност — долетя в ума му.

Пейзажът отдолу изглеждаше тучен и красив; небето беше чисто и топло. Бе така спокойно и тихо, че му се прищя да полети сам. Размаха криле и изведнъж другият орел изчезна. Чувстваше се свободен, нещо, за което винаги бе мечтал - наистина да лети. Да лети ли? Та пейзажът се надигна към него — той падаше.

На земята се появиха два тъмни кратера. Те ставаха все по-големи и по-големи, приближаваха все повече; Джонатан не можеше да спре. Започна да трепери от страх. Щеше да умре. Изведнъж другият орел се появи край него и главоломното падане престана. Той размаха криле. В небето отново се възцари тишина и спокойствие.

Амей издърпа ръцете си.

Джонатан видя тъмата и после долови звуците в бара. Отвори очи. Вече не му се виеше свят, но адреналинът бушуваше в кръвта му. Дълбоките очи на Амей се взираха в него.

— Какво беше това? - попита Джонатан. Ръцете му трепереха.

Амей сви рамене

— Изпий си чая и ще се почувстваш по-добре.

Дигър поклати глава.

— Чувствам се прекрасно. Испитах нещо, каквото никога не ми се е случвало. Беше вълнуващо и страшно едновременно. Кой си ти?

По-възрастният се засмя.

— Вече ти казах.

Джонатан посръбна от чая.

— Зная какво каза, но не съм сигурен дали разбирам. Защо ще ми правиш компания? Това не е обикновен бар и ти не си обикновен член на племето шошони.

— Имаш право - призна Амей, като продължаваше да се усмихва. Ала ти променяш темата. Преди да ти направя тази малка демонстрация, разговаряхме за доверието. Какво мислиш по този въпрос? Смяташ ли, че можеш да ми се довериш в достатъчна степен, за да поемем по прекия път? Ще приемеш ли да изоставиш естественото си недоверие и да приемеш онова, което ти казвам, за чиста монета?

Джонатан залюля главата, после кимна.

— Да. Смятам, че мога. Но ще продължавам да задавам въпроси.

— Точно така трябва да бъде - рече Амей и лицето му стана сериозно. - Какви въпроси имаш предвид?

-Хайде да се върнем към мечока и пещерата, за които спомена - предложи Джонатан. - Защо се връща мечокът?

-Защото това е домът му. Мястото, където получава отговори на въпросите си, където празнината у него се запълва, където жизненият му път става по-светъл, Тук тялото ума и сърцето могат да се свържат по-крепко с духа.

- Значи това място е моята пещера?

Амей се разсмя:

- Би могъл да се изразиш и така. Същевременно обаче то е нещо много повече.

Джонатан пое дълбоко дъх.

-Тази чаша чай ми дойде добре, - Той посрбна още чай. - И така - как намерих това място?

-Както и при много други въпроси - поде Амей и отмести косата от очите си, - отговорът е в самия теб. Върху какво работеше напоследък?

-Преди всичко върху музикалната си композиция, опитвах да отпусна тялото си чрез дихателни и физически упражнения. Дори опитах йога. Откакто се заселих в Сан Диего, винаги работех упорито, опитвайки се да изкажа онова, което мисля, да изразя чувствата си, особено що се отнася до гнева - Джонатан замълча, търсейки в паметта си. Напоследък медитирах всеки път, когато имах възможност.

Амей кимна и се усмихна - виждаш ли? Без дори да го знаеш, ти сам отговори на въпроса си. Каза ми, че работиш върху тялото, ума, сърцето и душата си. Наблюдавах те как бавно се носиш към селенията на Тишината. Когато се премести на запад от Сан Диего, позволи на Четирите ветрове да духат свободно, без ничия намеса. Тишината и Ветровете те направиха способен да откриеш това място.

-Това място истинско ли е? - попита Джонатан и отмести празните чинии.

-Истинско е онова, върху което съсредоточаваш вниманието си - възкликна Амей - всъщност почти изкрещя. - Върху какво си се съсредоточил сега, точно в този момент?

Джонатан се намръщи.

-Аз съм тук в Небесния бар, в това сепаре, и ти ми крещиш.

-Ами преди това?

Когато бях в парка и някакъв луд ме преследваше?

-А преди това?

-Ами — измънка той, опитвайки се да си припомни, беше почти забравил. - В Лос Анджелис, дремех преди прослушването в студията на „Уоркър“. Всъщност заспах, опитвах се да се съсредоточа върху дишането си медитирах.

- Значи това, че си в Лос Анджелис, е действителност?

Джонатан кимна.

- Ами това място истинско ли е? Изпитваше ли чувството, че живееш истински, когато се превърна в орел?

Джонатан започна да се върти на мястото си, почеса се по главата,

-Не зная. Докато летях, всичко ми се струваше реално. Това място изглежда истинско, защото ти казваш, че е истинско, и аз ти вярвам. Значи да, предполагам, че е истинско.

- Аха, усмихна се Амей, — Сега започваш да изследваш различните нива от реалността, или нека се изрази другояче на съзнанието. Помни, съществува голяма разлика между твоето съзнание - или реалност и Святата реалност.

- Свята реалност - това пък какво е?

- Святата реалност просто съществува, ни повече, ни по-малко. Тя се е проявявала и ще се проявява във всеки момент от вечността. Святата реалност намира израз в огромно многообразие от начини в цялата вселена. Един от тези начини е чрез физическата вселена, ала такива прояви са просто отражения на Святата реалност.

Джонатан се взря в събеседника си.

- Тогава какво общо има Святата реалност с моята действителност?

Амей се усмихна.

- Представи си всеобхватна Свята реалност, която би могла да бъде представена чрез огромна сияеща звезда. От тази звезда се излъчват безброй лъчи светлина и безкрайното пространство. Всеки лъч светлина на свой ред се състои от безброй частици светлина. Всяка частица светлина представлява една душа. Колкото по-далеч от звездата отлитат тези частици, толкова по-интензивно забравят своята връзка с Източника. Поради тази обърканост те започват да се отклоняват, търсейки Източника. Това е действащата сила зад всяка форма на живот, която да наречем Движение.

— И то обхваща и мен? — попита Джонатан.

— Не е съвсем така. Има нещо много повече. Представи си, че си една от тези частици светлина. Влизаш в стая, наречена Земя; по стените ѝ има три различни огледала: физическо, емоционално и интелектуално. Когато погледнеш в огледалата, виждаш различни образи: нисък Джонатан, красив Джонатан, обезобразен Джонатан; гневен Джонатан; обичлив Джонатан; уплашен Джонатан; умен Джонатан, любопитен Джонатан или невеж Джонатан.

— Добре — изрече гостът от Сан Диего. — Ако аз съм тази душа и виждам своята същност, разглеждана през призмата на цялата тази обърканост, какво общо има това с Джонатан Тейлър? Амей бавно потри големите си ръце.

— Колкото по-дълго и по-интензивно една душа се съсредоточава върху собствените си физически, емоционални и интелектуални отражения, толкова по-истински ще изглеждат тези отражения. Това е предизвикателство в еднаква степен за теб и за всеки друг човек. Трудното за Джонатан Тейлър се състои в следното: онова, което виждаш от реалността, е не по-истинско от представата, създадена от добрия филм за живота на Земята. Липсващият компонент е Духовността. Духовността е истинската същност на онова, което представляваш ти с духа и тялото си — твоята връзка с Източника или Святата реалност.

Амей пое дълбоко дъх.

— А сега да се върнем към първоначалния ти въпрос. Онова, което наричаш своя действителност, е всъщност основното, върху което концентрираш вниманието си — тоест разбирането на собственото си съзнание — или осъзнаването на отраженията на Святата реалност. И тези отражения са действителни само защото са съставна част от Святата реалност. Но без Святата реалност твоята действителност не би могла да съществува.

- Значи и за мен има някаква надежда? — попита Джонатан. — Или съм просто поредната изгубена душа?

— Има голяма надежда, ала първо трябва да видиш доколко си действувал срещу самия себе си.

— Как така?

— През по-голямата част от своя живот си виждал себе си като огледално отражение, известно под името Джонатан Тейлър, единственият син на господин и госпожа Тейлър, терапевт, съпруг, собственик на ресторант, католик, полов атлет, музикант и композитор и в зависимост от успеха си тук — вероятен автор на филмова музика. Тъй като си съсредоточил вниманието си преди всичко върху тези отражения, на живота ти на земята му липсва пълнота. Мъчителна, болезнена празнота се е настанила в сърцето ти, тя търси начин да се измъкне навън.

Джонатан мълчеше. Чувстваше се уязвим и разтревожен. Нещо се случваше с него тук, в Небесния бар, и той не беше сигурен дали то става в съзнанието му, или е действителност. Мъчно му беше да се съсредоточи върху всичко, което му каза Амей, защото през няколко минути му се струваше, че изпитва същото лошо предчувствие, което го беше довело в бара.

— Добре ли си? — попита Амей.

Джонатан кимна.

— Слушам те.

— Много хора, които чувстват такава болезнена празнота, обикновено мислят и действуват, реагирайки срещу собствената си отразена същност. За да запълнят празнотата, те търсят облекчение в други форми на същата тази празнота: нови връзки, повече пари, нов град или придобиване на нови неща. Ала това никога не им донася пълнотата, която търсят; в края на краищата се чувстват дори още по-изолирани. Точно това се случи и с теб, нали?

Джонатан вдигна рамене.

— Предполагам, че е така. Наистина не съм сигурен. Опитвам се да разбера всичко, което ми каза. Има много неща, които трябва да обмисля. Имаш право, че изпитвам чувство на изолираност. Просто не знаех как да го нарека, ала винаги долавях, че нещо ми липсва.

— Разбирам — отвърна Амей. — Начинът да схванеш идеята как да заместиш болезнената празнота с духовност е следният: помни, че Святата реалност има много измерения и духовността е нейната сърцевина. Първата стъпка да я разбереш е да виждаш зад отразените образи в огледалата. Трябва да виждаш себе си и вселената по-големи, отколкото тези ограничени отражения. Вселената и ти представлявате много повече - по-всеобхватни сте и нека се изразя по-точно - притежавате множество измерения.

— Целият този процес на мислене - прекъсна го Джонатан — ме накара да ожаднея. Можем ли да поръчаме нещо студено за пиене?

— След минута - отвърна Амей. - Ще се разходим до залите за физически упражнения. Пътът ще си вземем нещо от бара. - Той се вгледа в очите на Джонатан, като орел, който наблюдава как орлето му се храни. - Помни, осъзнавам колко ти е тежко да правиш тези неща. Преди всичко животът ти на Земята е училище — тук, както и в много други училища, материалът за усвояване е много труден, защото има множество отразени образи — трябва да разбираш същината им и да виждаш зад тях. Ти и останалите твои съученици не сте избрали училище, в което се учи с лекота. На Джонатан му се струваше, че и по-рано е чувал тези думи на Амей. Сякаш втори комплект от видео апарати щяха да заработят в главата му — подобно нещо се бе случило, когато Пола докосна ръката му. „Къде ли се дяна тя? - помисли си той. - Искаше да ме види в края на смяната си, кога ли ще е това? Може би ще успее да ми помогне да си спомня. Струва ми се като че ли тези спомени са заключени в сърцето, а не в главата ми. Може би и още по-дълбоко; може би те са в душата ми.“

— Може ли да си вземем питиета сега? — попита той. - Гърлото ми е така пресъхнало, като че ли се намирам насред Долината на смъртта.

- Добро хрумване - отговори Амей, излезе от сепарето и поведе Джонатан след себе си. - Ела да те запозная с един човек. Ще го харесаш.

Джонатан почувства, че безпокойството му нараства. Когато приближиха дългия бар, очите му бяха привлечени от висок, добре сложен мъж, който работеше зад бар-плота. Макар че имаше мускули на двадесетгодишен, бръчиците около очите и посивелите кичури в иначе кестенявата коса подсказваха, че вероятно е към четиридесетте.

— Господин Тейлър - изрече високият строен индианец, — запознай се с един мой приятел. Джонатан се усмихна и протегна ръка на човека зад бара.

— Радвам се да се срещна с теб, Зоринталиан.

„Я, почакай, Тейлър. Това пък откъде дойде? Знаеш името му, а никога през живота си не си виждал този човек.“

— И на мен, Джонатан — рече с плътен глас Зоринталиан и разтърси ръката му. Поднесе на Джонатан чаша студена вода и подаде на Амей някакъв плик.

„Откъде знае, че съм жаден, как е научил името ми?“ зачуди се Джонатан, след като освободи ръката си от здравата хватка на мъжа. Противоположни енергии се завъртяха в ума и тялото му. Когато се здрависа със Зоринталиан, почувства силно, изпълнено с обич присъствие, сякаш бяха едва ли не братя или между тях съществуваше някаква спойка. Съзнанието му мигновено бе завладяно от сцени, долетели от други времена, други места, където двамата са се смеели, борили са се, плачели са и са споделяли изживяното. Цветовете и ароматите на някакво място от миналото заплуваха в ума му.

Същевременно почувства и огромна отрицателна сила, тя беше много близо и му се струваше, че мощта ѝ нараства. Ако не беше съвсем сигурен в противното, би могъл да се закълне, че отрицателната енергия идва от Зоринталиан. Но това не можеше да бъде: той изпитваше необяснимо приятелство към този човек. Джонатан огледа другите хора на бара. Никой от тях не беше на очи. Изглеждаха достатъчно безобидни. Единствените човешки същества наблизо бяха Амей и някакъв оцапан мъж, обърнал гръб към бара. Джонатан реши да поговори с Амей за това, когато наоколо няма толкова хора.

— Храната сигурно оказва своето въздействие - подхвърли Амей на Зоринталиан и посочи Джонатан с плика. После се обърна и тръгна по коридора към редицата врати. - Хайде, малък мечо, не разполагаш с много време, но определено имаш нужда от физически упражнения.

— Благодаря за водата - каза Джонатан на Зоринталиан.

— На твоите услуги, винаги когато пожелаеш - отвърна той.

Джонатан последва Амей. Минаха край врати, отбелязани с табели „Конферентна зала 1, 2, 3 и 4“. Пола не беше ли с Даян в Конферентна зала № 4? Може би по някое време щеше да му се удаде възможност да остане насаме с, нея. Трябваше да измисли някакъв начин да се освободи от Амей. Стигнаха до друг коридор и завиха надясно. Сега върху вратите имаше табели „Зали на прехода“, като номерата им се увеличаваха. Спряха през Зала за преход №6.

— Виждаш ли този плик? — попита Амей.

Джонатан кимна.

Индианецът почука по вратата.

— Вътре има дискети, взех го от библиотеката. Смятам, че ще ти се сторят много интересни. Никой не отговори на почукването на Амей. Той отвори вратата и влезе.

Джонатан го последва. Стаята му внушаваше чувство на дом, където е добре дошъл. Осветлението беше необичайно и меко като това в бара. Покритата с килим стая беше квадратна, обзавеждането се състоеше от няколко стола, легло и фотьойл с подвижна облегалка. Джонатан се отпусна на фотьойла.

— Мислех си, че отиваме в зала за физически упражнения — рече той и си свали гуменките. В тях имаше камъчета, които го убиваха още докато бягаше в парка.

— Да, това е зала за упражнения — потвърди Амей. — Тук можеш да разтягаш мускулите си и да станеш по-гъвкав, можеш да станеш и по-силен. Когато се намираш в състояние на преход, наистина изживяваш силно физическо напрежение.

Джонатан си помисли да изтъкне, че изразът „физическо напрежение“ сигурно има по-друго значение за индианеца, отколкото за него, ала реши да спести приказките си. Огледа стаята. Край едната стена имаше кът за електронни уреди — изглежда, имаше видео, радио, CD-плейър, видеодисплейър, компютърна клавиатура и екран, контролен панел плюс други електронни устройства, каквито никога досега не беше виждал.

Амей отвори плика, измъкна някакъв предмет, подобен на миниатюрна дискета, и го постави в CD-плейъра.

Разнесе се музика, свирена на пиано — концерт, какъвто Джонатан никога не беше чувал през живота си. Звучеше като произведение на Моцарт, ала той знаеше, че не е. Звуквата система също беше най-добрата, която бе чувал. Толкова беше хубаво — и му се струваше, че самият той свири на пианото. Резонансът трептеше в пръстите, в дланите, в ръцете му. Чувстваше се успокоен - сякаш беше дрогиран, ала напълно осъзнаваше какво става в стаята.

„Отпусни се, Тейлър. Престани да се бориш. Понеси се по течението. Кой знае накъде ще те заведе всичко това; трябва да му позволиш да тече. Не си в Лос Анджелис, не свириш на пианото, макар че ти изглежда точно така. Няма значение. Важното е, че този Амей необяснимо защо те харесва и се опитва да ти помогне. Тогава слушай какво ти говори. То няма да ти навреди, а може би ще ти бъде от помощ. Не забравяй, че имаш прослушване след около час. Може би онова, което се случва тук, ще създаде някакъв начин, за да решиш проблема с музиката и счупения си пръст. Не, проето така ти се ще. Не можеш да се справиш с действително съществуващи проблеми, докато сънуваш. Ама пък какъв сън!

„Амей е страшна работа. Никога не съм срещал толкова приятелски настроен, мъдър и добродушен индианец. Истината е, че не си познавал чак толкова много индианци, приятелю. Малцината, с които си приказвал, живееха в Чикаго и Флорида, те бяха просто сенки, пробягали през живота ти. Нито един от тях не ти е бил приятел. А и другият, Зоринталиан. Божичко, як като бик! Хич не ми се ще да го срещна на някоя тъмна алея, ала изглежда, не е от типове, внушаващи заплахата. Познавам го отнякъде, но да пукна, ако мога да си спомня откъде. Толкова е странно. Чувствам го като брат: зная името му - и не разбирам защо — всичко това идва от с някаква непозната част от миналото ми. Но кога? Мога да опиша всичките години от живота си и не съм срещал Зоринталиан. Нито с това име, нито с някое друго. Иначе щях да си спомня. Ами онова невероятно чувство, връхлетяло в сетивата ми, когато се здрависахме? Никога не съм бил толкова спокоен, изпълнен с усещането, че съм обичан като приятел, както в този миг. Това е налудничаво.

„Ами Пола? Господи, колко е красива! Познавам я. Любили сме се, били сме най-близки приятели. Това направо ме подлудява. Как е възможно да мисля, че я познавам така добре, и същевременно едва си спомням името ѝ? Кога ли съм се запознал с нея? Не в Чикаго, не във Флорида, положително не и в Калифорния. Чувството на надвиснала над главата ми опасност изглежда утихнало за момента. Ще ми се да можех да разреша тази загадка. Амей, изглежда, може да чете мислите ми. Дали знае за какво мисля сега?

Амей все още се занимаваше с апаратите в къта до стената. Завъртя няколко копчета, после бързо натисна два бутона един след друг. На стената, отляво на Джонатан, проблесна слаба светлина. Малък светъл лъч излизаше на метър от пода, продължаваше безпрепятствено до отсрещната стена, където се превръщаше в голям кръг, достигащ почти от земята до тавана.

- Какво е това? - попита Джонатан. Все още се чувстваше замаян.

Това е светлина тип ВЧ — отвърна делово Амей.

Джонатан направи опит да се съсредоточи и да формулира друг въпрос. Умът му беше ленив и отпуснат. По-лесно му беше да разглежда светлинния лъч — той му напомняше за дните от детството в Чикаго. Обичаше да седи във всекидневната и да наблюдава частиците прах, които се носеха сред лъча слънчева светлина, промъкващ се отвън. Тези въртящи се частици прах винаги го изненадваха; те винаги си бяха там, ала се сещаше за тях само когато ги видеше в лъча светлина. Светлината, която бе пусал Амей, представляваше ярък бял лъч с многобройни миниатюрни частици, които се въртяха в посока, обратна на часовниковата стрелка.

— Какво означава ВЧ? - попита Джонатан и се почеса по главата.

— Вибрационна честота - отвърна Амей и натисна още бутони. — Един от Универсалните принципи гласи: „Всичко е Енергия“, а един от законите на този принцип е следният: „Всяка енергия притежава своя неповторима вибрационна честота“. Ти представляваш енергия и притежаваш своя собствена Вибрационна честота.

— И какво следва от това?

— От това следва, че е възможно да изберем по-кратък информационен маршрут, за който вече говорихме - отговори Амей и се обърна към Джонатан.

— Какво? — Джонатан се опита да приведе в ред мислите си. Музиката от концерта за пиано все още продължаваше да звучи, ала сега, изглежда, се чуваше по-тихо.

- Не разбирам за какво приказваш.

— Много е просто — каза Амей. — Единственото, което трябва да сториш, е да влезеш сред светлината. Тя мигновено ще измери твоята Вибрационна честота и веднага ще узнаеш кой си. По подобен начин се вземат отпечатъци от пръсти.

— А после какво?

— После ще получиш достъп до Небесната библиотека. Заедно с редица други неща тя съдържа историята на много пътешествия, включително и твоето. Всъщност тя притежава записите от всичко, което някога се е случвало във вселената. Тя също така ще узнае — чрез Вибрационната ти честота - настоящето ти ниво на съзнание. Всяко ниво се характеризира с различна степен на познание.

Джонатан поклати глава. Все още се опитваше да се съсредоточи.

— Амей, просто не разбирам. Какво ще стане след като светлината разбере кой съм аз? Ще се случи ли нещо, което ще ми помогне?

Амей се засмя добродушно.

— Тогава светлината ще е в състояние да отговори на още твои въпроси за духовността или отразената реалност чрез език и логика, които са разбираеми за теб. В крайна сметка има ли някаква полза от отговори, ако не ги разбираш?

„Сега полека-лека нещата започват да звучат смислено“ — помисли си Джонатан.

— Ами как светлината ще научи въпросите ми? Нима умее да чети мисли, или трябва да ги изричам на глас?

Амей все още продължаваше да се усмихва.

— Ето какво ще се случи: влез с цялото си тяло в снопа светлина. После задай гласно всякакви въпроси, каквито пожелаеш. Някои от отговорите ще бъдат изречени, някои ще бъдат в музикална форма, други - в триизмерен видеообраз, трети — виртуална реалност, а понякога ще бъдат едновременна комбинация от всичките четири начина. Може да стане доста напрегнато. Ако почувстваш, че е прекалено много, можеш да излезеш от лъча, да седнеш на пода и отново ще бъдеш в състояние да чуваш и виждаш отговорите. Но ако искаш да получиш пълната „информация“, трябва да останеш в снопа светлина, докато трае целият отговор.

— А къде ще бъдеш ти през това време?

— Ще бъда тук — отвърна Амей. — Няма да те изоставя. Каж ми, ако имаш някакви въпроси или нещо ти звучи безсмислено. Помни, аз съм твоят спътник.

Джонатан кимна. Чувстваше се успокоен. Погледа светлината още няколко минути, после се приближи до нея. Бавно постави пръстите си в светлия сноп, после дланта, накрая, цялата си ръка. Светли, пастелни тонове започнаха да извират от онази част отнего, която бе потопена в светлината. Уплашен, той дръпна ръката си от яркия сноп.

Амей избухна в шумен, дрезгав смях.

-Какво е толкова смешно? - кресна Джонатан. - Държиш се така, сякаш съм истински глупак заедно съм се уплашил. Не ми каза нищо за тези цветове.

Амей се намръщи и смехът му секна.

-На първо място - меко поде той, - ти не си глупак. Второ, вече знаеш за Цветовете, които видя във ВЧ-светлина. Изглежда, че си ги бил забравил. Не знаех, че си забравил толкова много неща, и това ме изненада. Съжлявам, ако ти се е сторило, че ти се подигравам.

-Какво имаш предвид кято казваш, че съм забравил?

-Знаеш много повече, отколкото прелполагаш - отговори Амей и седна на един от столовете. Скръсти дългите си крака, обути в износени каубойски ботуши, и отметна косата от очите си със загрубелите си ръце. — Нека ти дам един пример. Винаги когато се премествах от едно жилище в друго, опаковаш нещата си в кашони. Да предположим, че в случая един от кашоните е останал забравен в гаража под някакви книги или мебели. След няколко години го намираш. Отваряш го, като напълно си забравил откъде се е появил там и какво има в него. Всъщност знаеш всичко много добре, просто са необходими няколко минути и паметта ти започва да си припомня. Джонатан прокара пръсти през русата си коса, докосвайки мускулестия си врат.

- А как ще си спомня какво точно зная!

- Това е причината, поради която дойдохме в тази стая. Опитвам се да ускоря процеса, Такова е предназначението на лъча от ВЧ-светлина: той ще ти помогне да си припомниш. Преди да отидеш на училище на Земята, изпразвах джобовете си от спомените за душата. Не осъзнавах колко си забравил. Това, че с такава стара душа, като твоята си забравил за цветовете във ВЧ-светлина, ми се стори направо смешно. За мен това е същото, сякаш си забранил името си и националността на родителите си. Трябва да призная, че престоят ми тук, в Небесния бар, ме кара да забравя, колко интензивно е съсредоточаването върху земните проблеми. Извинявам, се че те нагрубих преди малко.

- Разбирам – откликна Джонатан, -съжалвам, че те нагрубих преди малко.

Амей се засмя.

- Благодаря ти млади мечо.

Джонатан се намръщи.

-Има ли още изненади тук? - попита той и посочи рязко към лъча светлина.

Амей поясни:

- Разбира, се че има още изненади, как иначе. Тайната на успеха е да нямаш нищо против тях, да очакваш неочакваното. Ако знаеш какво очакваш, защо ще си даваш труд да правиш това упражнение! Изненадата е част от процеса на натрупване на нови „знания” това е част от удоволствието. - Той замълча, лицето му отново стана сериозно. - Хайде, Джонатан, отпусни се. Това не е нито смърт, нито мъчение, а истинско приключение. Просто му позволи да се случи.

Глава 7

„Равновесието е естественото състояние на вселената...”

Джонатан пое дълбоко дъх и се обърна с лице към лъча светлина, който струеше от стената. Отново постави внимателно ръката си в бляскавия сноп и отново видя множество цветове, излъчващи се от нея.

- Толкова е странно - обърна се той към Амей. - Не зная дали някога ще свикна с това.

- Ще се чувстваш напълно нормално — отвърна Амей. - ще постоя тук още малко, после ще отида да побъбря със Зоринталиан. Ако имаш нужда от мен, просто извикай и ще бъда тук. Джонатан кимна в знак, че е разбрал, после изложи цялото си тяло на светлината. Изведнъж изпита усещане като че попада в друг свят; единственото нещо, което чувстваше беше светлината. Фактът, че се намира в „Небесния бар” в специална Зала за преход заедно с Амей се измести в закътаните кътчета на мислите му; беше се съсредоточил изцяло върху светлината. Тя стана единственото нещо, което имаше значение.

Слабо, но приятно усещане за изтръпване завладя цялото му тяло, той погледна надолу към корема си, за да разбере какво става. През плътта виждаше гръбначния си стълб. В основата му имаше червеникав оттенък, после той забеляза оранжев блясък, струящ точно под пъпа, както и жълта светлина от слънчевия сплит.

— Какво става? - попита Джонатан.

— Моля, изразявайте се по-точно — отчетливо изрече плътен мъжки глас.

Джонатан се намръщи и опита да се съсредоточи: искаше да извика Амей на челно място в мислите си. Погледна към него — индианецът седеше на кушетката с кръстосани крака. „Гласът не беше на Амей — каза си той. — Неговият глас е по-мек и поетичен.” Освен, че звучеше

натрапчиво, този нов глас отекваше във всяка фибра от тялото на Джонатан както ниски ноти от стереоуредба или при изпълнение на симфония. Този непознат глас трябваше да е на някой друг.

— Кой си ти? — попита Джонатан и отново насочи вниманието си към множеството цветове, които струяха от тялото му.

— Аз съм Рамда.

— Къде си?

— Тук, в светлината, с теб.

— Но аз не те виждам.

— Вярно е, но въпреки това съм тук. Потвърждаването на истината в Святата реалност не зависи от това дали я виждаш, или не.

Джонатан се обърка.

- Защо си тук, при мен?

— Аз съм твоята свръзка със Святата библиотека — отговори Рамда. — Моята цел е да осигуря достъп до необходимата ти информация, а после да представя отговора по начин, чрез който ще бъдеш в състояние да научаваш различни неща.

— Добре — каза Джонатан, вгледа се в лъча светлина и в цветната дъга, излъчваща се от тялото му. - Какво става с мене сега, в този момент.

— Нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— С тебе не се случва съвсем нищо.

— Тогава какви са тези цветове?

— Те не означават, че нещо става с теб. Цветовете — това си ти — отговори Рамда. — Онова което виждаш - по не особено ясен начин, - е твоето етерно тяло. Можеш да го наречеш „частица светлина“, твоята душа.

— И какво прави светлината?

— Отразява онова, което вече съществува. — Рамда замълча. — Нека поставя пред тебе светоотразяващо устройство, силно наподобяващо онова, което наричаш огледало. Това устройство ще отразява към теб онова, което в момента разрешаваш на себе си да видиш. Мигновено сред лъча светлина, точно пред Джонатан, се появи голям бляскав апарат. В него той видя същите червени, оранжеви и жълти багри, струящи от изцяло покритото му с дрехи тяло. Ала този път виждаше повече цветове отпреди: от гърдите му се излъчваше зелена светлина, гърлото му бе обкръжено с небесносин ореол, тъмнолилаво облаче се полюляваше зад тила му, виолетов овал се носеше над горните части на черепа. Неприятното беше, че на всичките цветове им липсваше наситеност и яснота.

Джонатан си спомни за една хитрост — беше виждал хората да я използват, когато гледат триизмерни изображения загадки в списанията. Хитростта се състоеше в това „да погледнеш отвъд“ или „през“ образа — за да поставиш триизмерното изображение на фокус. Те фокусираха погледа си върху външния периметър на страницата и ако го правеха по правилен начин, „скритият“ образ магически се „появяваше“ в няколко измерения. Реши да опита тази техника със светоотразителя на Рамда.

Отначало всичко му изглеждаше размазано, неопределено и объркано, но след няколко минути цветовете започнаха да се задържат на определени места. Новият начин за фокусиране се оказа успешен. Джонатан погледна направо към отражението си: слаба синя светлина обкръжаваше цялото му тяло..

— Какво имаш предвид, когато казваш „душа“? - попита Джонатан.

— Духовното ти тяло — отговори Рамда.

— Какво можеш да ми кажеш за него?

— То е винаги с тебе. Всъщност - продължи Рамда - душата ти представлява много по-голяма част от теб, отколкото осъзнаваш. Физическата част от теб е просто отражение на твоята душа. И така, отговорът на въпроса ти е следният: ти - това е твоята душа. Но в този миг можеш да видиш само части от своето духовно тяло.

Джонатан се намръщи, опитвайки се да мисли.

— Какво е значението на цветовете, които виждам в светоотразителното устройство?

— Те са центрове за пренасяне на енергия. Най-лесното обяснение, за което се сещам, е следното — те, цветовете, които виждаш, докато стоиш в този лъч светлина са лепилото между

твое то тяло и дух. Те те правят способен да се движиш в този физически свят и въпреки това да бъдеш в контакт с духа си.

— Но защо има толкова различни цветове? Защо не са всичките еднакви?

— Червената светлина в основата на гръбначния ти стълб е свързана с физическите ти възможности за оцеляване като индивид; оранжевата — с творческите способности и сексуалността; жълтата при слънчевия сплит — с интелекта и властта. Зелената светлина е за сърцето ти.

-Тогава защо виждам и розово около сърдечната си област? Какво означава това?

— Хм - каза Рамда. - Притежаваш силно развита наблюдателност, Джонатан. Зададе ми хубав въпрос. Има множество цветове, свързани с всеки един от центровете в организма. На този етап ти разказвам само за основните светлинни енергии. Тъй като всички хора са различни, всеки отделен индивид има нужда от различна Вибрационна честота, за да постигне приспособяване към обкръжаващата среда. Розовото е в по-голяма степен енергия, типична за жените, но влияе отлично на теб: помага ти да постигнеш равновесие — нещо, за което ще поговорим по-късно. В частност розовото означава, че в стените около сърцето ти има пролуки - стените, които използваш, за да се защитиш от накръняване на емоционалния си свят. Розовото, което виждаш, е твоят цвят за споделеност на любовта при интимна връзка. Джонатан въздъхна. Случваха се толкова много неща, че му беше трудно да мисли за всичко едновременно.

„Интимна връзка? Та с кого ли би могъл да има такава? С Пола?“ - Почувства, че сърцето му прескочи: спомни си, че искаше да я види, когато с Амей минаха край Конферентна зала № 4. Щеше му се отново да установи контакт с нея, в името на всичко, което са били един за друг в някое друго време, на някое друго място. Пола му липсваше.

Погледна към сърдечната си област. Цветът бе започнал да става по-тъмен.

— Добре ли си? — попита Рамда.

Джонатан кимна.

— Тогава да продължим. Небесносиният цвят около гърлото ти отразява стремежа ти да изразиш неповторимостта си. Ако някога почувстваш гърлото си пресъхнало, запитай се какво в сърцето или ума е останало неизразено. Има Енергиен закон, който гласи: „Цялата енергия трябва да тече безпрепятствено“. Този принцип трябва да е в сила и тогава разпределителните центрове ще функционират по балансиран начин. Центърът на третото око е обозначен с цвят индиго. Той стимулира твоята интуиция и връзката ти с множеството останали измерения. Виолетовият цвят на върха на главата ти сочи мястото на връзка с духовността и с Бог.

За Джонатан всички тези цветове представляваха необзорим материал, който трябваше да обмисля, ала сега, благодарение на Рамда, всичко се оказваше по-лесно. Когато споменаха цвета около върха на черепа му, Джонатан погледна в светоотразителното устройство и видя други неща над главата си — още разпределителни центрове. Бяха малки, слаби и безцветни. Лъч светлина струеше от самия връх на главата му. В началото представляваше тесен сноп, който се разширяваше при отдалечаването си в пространството.

— Какво става над главата ми? - попита той.

— Това са нови разпределителни центрове - отвърна Рамда. — Те свързват различните страни от съществото ти с вселената. Ще работиш с тези енергии, ала не сега; трябва да постигнеш по-голяма степен на уравнивеноост. На първо място трябва да поработиш върху връзките, свързващи днешния ден с утрешния. Има много неща, което трябва да овладееш.

Джонатан кимна и продължи да гледа в светоотразителното устройство.

- Хубаво щеше да бъде, ако огледалото у дома ми действуваше по същия начин.

- Това би могло да стане - увери го Рамда.

- Никога не съм виждал подобно нещо в огледалото си.

- Какво търсеше?

- Тялото си.

- И тъкмо него виждаше - потвърди Рамда. - Защото си се съсредоточил именно върху това.

Ограничавал си зрителното пространство и следователно не си могъл да видиш духовната си същност. Това е просто навик, но човек може да се променя.

Джонатан седеше и наблюдаваше отраженията. Колкото повече „гледаше отвъд“ устройството, толкова по- ярки и наситени ставаха цветовете. В мига, когато започваше да мисли какво се случва, цветовете избледняваха и изчезваха.

- А нима това, което става — попита той, приемайки, че Рамда е в състояние да чете мислите му, — е част от универсалния принцип на вселената?

Рамда се засмя.

— Отлично, Джонатан. Окуражаващо е, че вече действаш чрез новопридобитите знания за човешката си същност. През по-голямата част от времето зная за какво мислиш. Чувствата обаче ми създават проблеми — те не се поддават на квалификация. Във всеки случай те поздравявам за желанието ти да изпиташ едно изцяло ново съзнание.

— Благодаря — отвърна Джонатан, доволен от себе си.

— А сега да отговоря на въпроса ти — продължи Рамда. — Да, цветовете, които видя и които представляват отражения на душата ти, са управлявани от Универсалните принципи.

- Ще ми обясниш ли нещо повече за универсалните принципи?

Светоотразяващото устройство изчезна без никакво предупреждение и веднага бе заменено от някакъв друг апарат. Той беше много по-голям и прозрачният му пластмасов екран проблясваше в светлината на лъча, който струеше от стената. Апаратът беше малко по-висок от Джонатан и приличаше на огромен монитор на компютър. Екранът беше в наситено пурпурен цвят и в най-горната му част със златисти букви бяха изписани думите: „Обясни ми по-подробно за Универсалните принципи. Отдолу в центъра се виждаха думите „Универсални принципи" с четири обособени квадрата. Във всеки един от тях бяха изписани различни твърдения. Те гласяха: - „Всичко е енергия"; „Цялата енергия е взаимосвързана"; „Енергията съществува сама по себе си"; „Енергията винаги се движи към състояние на равновесие".

Джонатан не произнесе нито дума, ала реши да докосне квадрата, върху който беше написано: „Всичко е енергия". Изображението на екрана се промени и предложи нови възможности за избор. Джонатан скоро разбра, че компютърът е в състояние да предоставя безкрайна многогранна историческа, културна и научна информация за енергията. Например една от подкатегиите със заглавие „Научни постижения" завършваше с твърдението: „С изобретяването на електронния микроскоп човекът най-сетне е успял да открие, че основните съставни частици на вселената всъщност се намират в състояние на непрекъснато движение. Вселената, сведена до най-простата си форма, в действителност не е нищо повече от чиста енергия."

— Не очаквам от теб да запаметиш цялата информация на екрана, Джонатан — каза Рамда. - Тя просто е на твое разположение, ако решиш, че имаш нужда от нея, за да разбереш Универсалните принципи.

Джонатан кимна и натисна клавиша „Исходно положение". Екранът отново му представи четирите квадрата. И той натисна частта, обозначена с „Цялата енергия е взаимосвързана." Последва подробно обсъждане по темата, което включваше единната теория за полетата, теорията на Айнщайн за относителността, теорията за хаоса, холограмната теория, квантовата механика и дори принципа за магарето под номер 100, според който всяка информация или енергия се обменя между видовете без оглед на разстояние, като в резултат на това се получава критично разширение на масовото съзнание.

Един абзац от тази подсекция трайно остана в ума на Джонатан: „В края на XX век с развитието на квантовата физика научната общност престава да описва човешките същества и вселената просто като съставени от атоми величини, а ги приема като „непрекъснато променящи се енергийни полета. Така съществуването на човечеството вече не се разглежда като вселена, съставена от отделни части, неща или обекти, а като непрекъснато променящо се „Цяло от взаимно свързани енергии". По този начин всеки индивид е свързан с всички останали човешки същества, с природата, с планетата и с вселената. Вселената е Цяло, състоящо се от енергии, които си взаимодействат, преразпределят се и творят."

Джонатан натисна клавиша „Исходно положение", готов да продължи интелектуалното си изследване с този специален апарат. Чувстваше се изпълнен със сила; цялата му енергия, всяка негова постъпка бе в плен на любопитството, което изпитваше. „Щом всичко е енергия — питаше се той, — то как е възможно човек да разграничи един вид енергия от друг?"

- По същия начин, както аз мога да разпозная теб — прекъсна го Рамда. — Чрез ВЧ, тоест чрез Вибрационната честота.

На екрана пред Джонатан блесна ново съобщение, което гласеше: — „Всички енергии притежават своя собствена неповторима вибрационна честота". После се появи нов квадрат, със следното меню: „Физическа", „Емоционална", „Интелектуална", „Духовна" и „лични примери". Джонатан избра последната опция.

На екрана незабавно се появиха аморфни образи, които бързо бяха заменени от цветовете на дъгата. От десния край, в посока от дъното към върха на екрана бяха подредени цветовете: червен, оранжев, жълт, зелен, син и виолетов. От левия край на екрана имаше цифри.

- Какво означават тези цифри? — попита Джонатан.

- Различни вибрационни честоти. Забележи, че с нарастването на числата от дъното към върха на екрана в същата посока се променят и цветовете — от червено към виолетово.

- Някои цифри от горния ляв ъгъл на екрана нямат съответни цветове в дясната част? Защо е така? — попита Джонатан.

- От дясната страна на екрана е изобразен светлинен спектър. Където не виждаш цветове, съответстващи на вибрационните честоти отляво, там всъщност има енергии, които са извън сензорните възможности на човешкото око, като например рентгеновите лъчи и гама-лъчите. Това е нагледна демонстрация на факта, че съществува реалност извън петте човешки сетива. Джонатан широко отвори очи.

— О, разбирам. Нещо като сравнение между слуха на кучето и човешкия слух. Звучите съществуват, но човекът не е в състояние да ги чува.

- Точно така — потвърди Рамда.

Цветната дъга изчезна и на екрана се появи ударен музикален инструмент, подобен на барабан. Джонатан го докосна със средния си пръст. Нисък, глух звук изпълни въздуха, после барабанът продължи да бие тих, бавен ритъм. Зазвуча цигулка, която изпълняваше главната мелодия, после се включиха обой и флейта, подемайки самостоятелни хармонични мотиви. Зазвучаха и няколко други музикални инструменти, накрая се разнесоха звуци на пиано. Джонатан го докосна и се вслуша как то поде мотива на цигулката, изпълнявайки нови импровизации — всички те отвеждаха към главната тема чрез серия от преходи и ключови промени.

Осъзна, че чува музика, каквато никога не е чувал: можеше да съсредоточи вниманието си върху отделен инструмент, върху няколко или върху целия оркестър. Винаги се бе опитвал да постигне тъкмо това, когато пишеше музиката си — и сега всъщност го постигаше! Когато се съсредоточеше върху всеки инструмент или цяла група инструменти, изпитваше различно и съвсем определено чувство: тъпаните го караха да се чувства първичен и изпълнен с физическа мощ; пианото — вгълбен в себе си, цигулката — емоционален, флейтата - ефирен и одухотворен. Забеляза, че от лявата страна на екрана има цифри - ВЧ — вибрационните честоти на музикалните инструменти. Образите на екрана се промениха без предупреждение, ала музиката продължаваше да звучи като съпътстващ фон. Отначало се появи голям объл камък, после път с гореща настилка от чакъл, бамбуково дърво с тежки листа, златиста на цвят ловджийска хрътка, и накрая човешко същество. Всеки нов образ имаше по- висока вибрационна честота. Екранът изписа човешката фигура едновременно с вибрационната ѝ честота.

После Джонатан видя върху екрана собствения си образ и вибрационната си честота. После фигурата му стана четириизмерна, с четири ясно очертани групи вибрационни честоти и цветове: червен, зелен, жълт и виолетов.

- Разбираш ли това, което виждаш? - попита Рамда.

- Да, струва ми се - отвърна Джонатан. - Още отначало, когато влязох в светлинния лъч, видях тези цветове.

- Точно така — потвърди Рамда. - Когато първоначално влезе в моя светлинен лъч, ние говорихме за цветовете на разпределителните центрове; сега говорим за цветовете на енергийните системи. Ти се състоиш от четири ясно обособени енергийни системи, които за целите на това упражнение са представени подред в различни цветове: физическата система е изобразена с червен цвят; емоционалната — в зелен; интелектуалната - в жълт; духовната — във виолетов. Всяка една от тези енергийни системи, взета сама за себе си, има собствена вибрационна честота. Взети в тяхната съвкупност, четирите системи създават пета вибрационна честота, която създава твоята идентичност; твоят свят я нарича Джонатан Тейлър. Ти представляваш уникална енергия, като същевременно си свързан с енергийното цяло или с други думи със Святата реалност. Цялата тази концепция е пример за Универсалния принцип.

Джонатан кимна.

— Мисля, че разбирам.

— Щом смяташ, че разбираш — продължи Рамда, — идва ред на най-важната част.

— Какво е това?

— Наблюдавай екрана.

Екранът избледня и музиката спря. Четирите цвята се появиха под формата на големи правоъгълници, с вибрационните си честоти, изписани върху всеки цвят.

— Както виждаш - каза Рамда, — ти не се намиращ в състояние на равновесие. Физическата, интелектуалната и емоционалната страни на личността ти доминират над духовната.

Джонатан кимна и пое дълбоко дъх. Всичко започваше да придобива смисъл. Болезнената празнота, която носеше в себе си през всичките тези години, накрая можеше да бъде назована.

Болката от недоволство, която го бе прогонила от Чикаго към Кий Уест и Сан Диего. Поради

същата причина бе забравил как да изрази благодарността си към храната: беше изоставил

собствената си духовност. Откриваше я в другите хора, дори в Мери, сервитьорката в „При

Харди“, но за него това бе не повече от интелектуално упражнение — нещо, което трябваше

внимателно да обмисли и да оцени от всички страни. Не искаше отново да попадне в объркания,

изпълнен с чувство за вина ад, какъвто бе преживял, разсъждавайки за религията. Ала сега

виждаше грешката, която беше допуснал. Духовността беше нещо, върху което трябваше да

работи; без нея той бе по-незначителен, отколкото би могъл да бъде, и това беше лошо.

- Погрешна логика — прекъсна го Рамда. - Грешка в системата.

- Какво? — възкликна Джонатан. - Кой си ти, че се намесваш в личните ми мисли?

- Трябва да преминем през повече информация — каза Рамда. - Не може да вземаш решения, когато разполагаш с непълни данни.

- За какво приказваш?

Върху екрана проблеснаха думите: „Енергията съществува сама по себе си“.

- Защо винаги се изразяваш чрез гатанки? — умоляващо попита Джонатан.

- Ами ти защо преставаш да слушаш? Аз съм тук по молба на Амей, за да ти помогна да разбереш повече неща за Небесния бар и за самия себе си. Не мога да направя това успешно, ако не ми позволиш да завърша отговора на твоя въпрос за Универсалните принципи.

- Съжалявам - каза Джонатан. - Помислих, че си свършил.

- Нека поговорим за онова, което е на екрана: „Енергията съществува сама по себе си“.

- Амей ми каза точно същото за Святата реалност - каза Джонатан. — Това означава ли, че Святата реалност и енергията са едно и също?

Рамда замълча за миг.

- И да, и не. Нека ти обясня. Цялата енергия съществува на различни вибрационни честоти, но всички те са свързани помежду си чрез Святата реалност. Следователно Енергията и Святата реалност в крайна сметка са едно и също. Звучи ли ти това смислено?

- Да, смятам, че е така - кимна Джонатан,

- Сега нека се върнем към твърдението „Енергията съществува сама по себе си“. Ако на земята нямаше хора, кой щеше да определи кое е добро и кое е лошо? Например: какво от това, че една субатомна частица се е сблъскала с друга, че амеба е погълнала друг организъм, че лъвът е убил и изял антилопа или акула е изяла тюлен? Какво от това, ако океанът предоставя пряспа риба за някои, а удавя други организми? В космоса звездите се свиват и се раждат като свърхпови - нима тези събития са добри или лоши? Всичко това са просто примери за трансформация на енергия и всяко събитие е част от Святата реалност. Въпросът, свързан с доброто и злото, възниква в резултат от появата на човечеството. Съгласен ли си с това?

Джонатан сви рамене,

- Не зная. Струва ми се, че всичко е по-сложно, отколкото обясненията ти.

- Имаш право - потвърди Рамда. - Това беше проникателен отговор; въпросът, който поставям, е по-сложен. Но нима няма да се съгласиш, че всъщност хората решават кое е истина и кое е илюзия? Те може и да не са прави, но дават своите преценки, Нима това твърдение е неправилно?

- Твърдението е правилно.

- Тъкмо това исках да изтъкна. Давайки преценки, хората ограничават и себе си, и останалите. По-точно - аз те прекъснах, когато си мислеше, че без духовност ти се чувстваш зле.

Бих искал да те накарам да изразиш това твърдение с помощта на други думи - „Без духовност Джонатан Тейлър не е в състояние на равновесие“,

Джонатан широко разтвори очи.

- Равновесие? Какво означава това?

- Последният Универсален принцип гласи: „Цялата енергия се движи към състояние на равновесие“. Равновесието е естественото състояние на вселената — подобно на окръжност.

Свършената окръжност е винаги в равновесие. Планетата Земя е винаги в равновесно състояние заради двата противоположни полюса и равновесието между Слънцето и другите планети от вашата слънчева система, В електрониката съществуват понятията положително и отрицателно, в човешките същества има светла и тъмна страна. Тези две страни създават равновесие.

Равновесието, като в примера с окръжността, дава възможност на всички величини да се движат към максимално осъзнаване или към собственото си свършенство. Без равновесие всички съставни части на вселената - включително и хората - водят живот на разединение.

Когато има равновесие, има свършенство, цялост, единение със Създателя, с Бог, със Святата енергия, с Универсалната мощ - независимо от това каква дума ще избереш.

Джонатан се замисли за миг. Почувства, че се изморява, ала му се искаше да завърши тази дискусия. Амей имаше право: понякога тази материя беше наистина трудна за усвояване.

- Виждам логиката - каза той, - Същото е и в музиката: без равновесие в различните дялове от оркестъра има по-малко хармония, по-малко контрапункти, по-неубедително развитие на музикалния мотив, по-малко свършенство. Дори и когато звучи един инструмент, да кажем пиано например, творбата ще има много по-малка обемност, ако бъде изсвирена предимно с една ръка или в рамките на една октава.

- Точно така - потвърди Рамда. - Също така идеята за добро и зло утвърждава концепцията за обособеност, което води до чувството за изолация и липса на връзки с останалия свят, а това противоречи на принципите, за които приказвахме по-рано: „Всичко е енергия" и „Всички видове енергия са взаимосвързани". Ако всичко е взаимно свързано, то липсата на връзка с останалия свят е невъзможна, - Рамда замълча за миг, - Разбираш ли?

Джонатан кимна, ала не успя да изрази отговора си с думи. Изведнъж се почувства смазан от самота; едва успя да се пребори с подтика да избухне в сълзи. Думите „обособеност", „липса на връзки с останалия свят", „изолация" отекваха в съзнанието му, „Това си ти, Тейлър - помисли си той. - Откъснат от останалите, без никакви връзки с други хора, изолиран, Живееш сам, нямаш жена, нито приятелка, нито деца, всеки ден ходиш на работа, съсипваш се от грижи и рядко разговаряш с някого. Почти не познаваш съседите си. Самотен си, Тейлър. Как позволи да те докарат дотук?"

„Предполагам - помисли си той, - че всичко в голяма степен е свързано с начина, по който съм възпитан. Е, това не е съвсем вярно, Хайде, започваш да приличаш на онези хора, на които даваше съвети че за всичко е виновен някой друг. Не можеш да обвиняваш родителите си или църквата, или образованието си за това, че ти липсват връзки с останалия свят; ти самият правеше своя избор. Вярно е, че по-голямата част от проблемите на света са свързани с тази обособеност. Всичко започва от „доброто" и „злото" и опира до някой от следните моменти: Сатаната срещу Иисус; католици срещу протестанти; християнството срещу атеизма; либерали срещу консерватори; Севера срещу Юга; тоталитаризъм срещу демокрация; свободата срещу робството. Но ти, Тейлър, ти си човекът, който избира дали да приеме или да отхвърли предложеното, или пък да се превърне в съставна част от тези понятия. Ти и никой друг. Просто ти е трудно да признаеш, че си изживял толкова много от 37-е си години, без да „бъдеш в състояние на равновесие" и си така безкрайно самотен. Испитваш толкова остра липса на... завършеност."

- Добре ли си? — попита Рамда.

Джонатан кимна.

- Мисля, че... - той преглътна — значи „Енергията съществува сама по себе си". Тя не е нито „лоша", нито „добра", просто съществува. Нещо подобно е и при чувствата. Научих това отдавна, когато работех като психотерапевт. Чувствата не са нито лоши, нито добри; просто съществуват. Важното е как ще постъпим, подбуждани от тях. Същото става и с енергията: всичко е енергия, всичко е взаимно свързано и просто съществува. „Добро" и „зло" са преценки, а не енергия. Енергията може да се намира извън състояние на равновесие, но това не е естествено, защото всички неща от вселената се стремят към собственото си свършенство — към възможно най-добрата си реализация, ако мога да се изразя така.

- Да, Джонатан - потвърди Рамда. — Наистина напредваш бързо. Сега нека поговорим за разликата между обособеността и двойствеността.

- Какво е двойственост?

- Двойствеността е един от аспектите на действителността - отговори Рамда. — Тя е част от Универсалните принципи и съществува независимо от това дали я долавяме, или не.

Обособеността е просто убеждение, често свързано повече от всичко друго със съсредоточаване

върху определен проблем. Ала идеята за двойствеността се основава върху предварителното условие, че всичко е навсякъде по всяко време. Ако всичко е енергия и всички видове енергия са взаимно свързани, то всичко представлява едно цяло и всяка негова част трябва да съдържа цялото.

- А това означава — продължи Рамда, — че всеки момент, който изживееш, всичко, което наблюдаваш, всеки човек, с който общуваш, притежава свое собствено Цяло, свое равновесие или съвършенство. Ако вярваш, че твоят свят е отделен от другите, тогава това изграждащо личността пророчество изглежда вярно. Твоят свят ще изглежда откъснат, ще носи белезите на изолация, ала това ще бъде илюзия. Според принципа на двойствеността всичко е част от Цялото; всичко съществува заедно с останалите елементи по всяко време.

Джонатан се намръщи.

- Означава ли това, че каквото виждаш, не е равно на полученото от теб; че има много повече неща?

- Помниш ли когато с Амей обсъждахте твърдението „Онова, върху което си се съсредоточил, е твоята действителност“?

- Да.

- Тук е отговорът на всичко — продължи Рамда. — Твоята действителност е основана върху проблема, където е насочено вниманието ти. Промени обекта, върху който си се съсредоточил, и ще промениш действителността си. Опитвал ли си се някога да направиш това?

Джонатан се замисли за миг, после отвърна:

- Мисля, че съм опитвал. Веднъж исках да си купя кола и отидох до едно място в Сан Диего, наречено „Цяла миля автомобили“. Там са специализирани в продажбата на различни видове автомобили. Предложиха ми такава кола, за каквато никога не бях чувал: „Миада“, прекрасен спортен модел с подвижен покрив. Казах на продавача, че никога не съм виждал подобна кола, и той се изсмя. Отговори ми, че я има на пазара повече от година, а вестниците, списанията, радиото и телевизията бълват реклами на стойност десетки милиони долари за тази кола. Това ме изуми. После си тръгнах. Спомням си, че само докато се прибера, преброих четири „Миади“. Предполагам, че така съм променил обекта, върху който се бях съсредоточил, нали?

- Това е точна аналогия, що се отнася до обекта на съсредоточаване — потвърди Рамда. - Но има нещо по отношение на двойствеността, което може би ще ти е трудно да приемеш: когато видиш нещо, което би могъл да наречеш добро — като например някой, помагач на обществото и приеман като идол, помни, че в него има и тъмна страна. И обратното — когато пуснеш телевизора и станеш свидетел на жестокостта на някой човек, знай, че в него съществува и топла, изпълнена с обич страна. Двойствеността представлява тъкмо това. Тя е част от концепцията за равновесието. Животът никога не е „или — или“, той винаги се изразява чрез фразата „както — така и“. Всички видове енергия се намират в състояние на равновесие; Предизвикателството за теб, Джонатан, е да промениш обекта, върху който си се съсредоточил, а след това да откриеш, да бъдеш активен и да почувстваш равновесието.

„Ами как да направя това? — запита се Джонатан. — Би било прекрасно, ако цялото това философстване ми помогне да разреши проблема с прослушването си.“

Съвсем скоро ще се убедиш в правилността на думите ми — продължи Рамда. — Просто остани с мен още малко. На първо място, нека се спрем на две основни правила. Възниква въпросът какво да правим, когато нещо се намира извън състояние на равновесие, особено човешко същество — да речем ти самият. Разговорът, който водим сега, започна в резултат на думите ти, че нещо, ненаправено от теб, било „лошо“. Смятам, че би било по-точно, ако се изразиш по следния начин — поведението ти тогава е било извън състояние на равновесие. Така че може би си задаваш въпроса - какво да направя, за да постигна равновесие? Как мога да се справя с това?

Джонатан разтърси глава и вдигна ръцете си нагоре

— Би било прекрасно, ако можех да запазя за себе си поне една мисъл - рече той добродушно.

- Иначе буквално ми се струва, че стоя пред тебе гол.

Рамда се засмя.

— За мен ти наистина си такъв.

— Компютър с чувство за хумор. Но наистина го имаш. - Джонатан замълча за миг. Разбира се, имаш право. И така, как да се справя с липсата си на равновесие?

Като изведеш тъмната страна у себе си сред светлината - отвърна Рамда. Компютърният екран отново проблесна. Постепенно камерата започна да представя обектите в близък план. - Тези две

планетарни тела са съ-слънцето; тя е откъсната и изолирана от него. В резултат на това тя представлява студено и мрачно място, където почти нищо не е в състояние да живее. От друга страна, Земята се върти и така всичките ѝ части са изложени на слънчевите лъчи. В резултат тя е цветуща, динамична планета, покрита с живот и изобилие. - Камерата показва разликите между двете повърхности на планетите. — Съгласен ли си мен, Джонатан?

— Ами... — измърмори Джонатан. — Трябва да помисля малко по този въпрос.

— Най-важното нещо, което трябва да помниш, е ФЕИД.

— Какво искаш да кажеш?

— Под съкращението ФЕИД имам предвид физическото, емоционалното, интелектуалното и духовното начало. В човешките същества именно те трябва да се намират в състояние на равновесие.

— Откъде знаеш? Та ти си компютър. Какво би могъл да знаеш за състоянието на хората?

— Джонатан, аз съм много повече от компютър. — Рамда замълча за миг. - Мога да ти кажа следното: някога бях човек. Вярвам, че зная много неща за това какво изпитват хората. Това дали ми вярваш, или не, не намалява истината в думите ми. Началата ФЕИД трябва да постигнат състояние на равновесие - това означава равновесие между четирите аспекта, заложили у човека. Джонатан въздъхна.

— Като задача ми звучи доста внушително и вероятно ще ми отнеме следващите две минути, докато се справя с нея.

Рамда се засмя.

Екранът угасна, после върху него се появиха нови думи. „Помни, че всеки се движи към състоянието на равновесие с типична единствено за него скорост. Имаш на разположение цяла вечност. Защо си се разбързал толкова?“

- Означава ли това, че мога да се върна назад и да не правя съвсем нищо? Разбира се, ако именно това е твоят избор - отговори Рамда. - Просто имай предвид, че всичко е енергия. Енергията се намира в постоянно движение — или към състояние на равновесие, или отдалечавайки се от него. В човешките същества това се проявява като състояние на спокойствие или безпокойство; не е възможно да изпитваш и двете едновременно. Ако решиш да се върнеш назад и прекалено дълго да не правиш нищо, вероятно ще попаднеш извън състояние на равновесие, което означава психологически дискомфорт. — Той замълча. — Зная, че това те притеснява, затова нямам желание да цитирам собствените ти мисли.

- Но защо да нарушавам съвършенството на вече постигнатото, Рамда? Ти самият си в постоянно движение.

- Нима не си помисли за „болката от неудовлетвореността“, след като разговаряхме как посредством силата на волята човешките същества разпределят енергията си между физическите, емоционалните, интелектуалните и духовните енергийни центрове?

- Да, помислих си.

- Значи вече знаеш за какво говоря. Другата страна на монетата е, че ако започнеш да се мяташ като пиле, чиято глава някой току-що е откъснал, и се опитваш да достигнеш онова, което си очаквал, вероятно ще придадеш по-голямо значение на интелекта, отколкото на останалите енергийни центрове. Това също ще те доведе в състояние на неравновесие.

Джонатан се протегна и се прозя.

- Не съм се отегчил, Рамда. Просто системата е претоварена. Мисля, че ми трябва малко почивка. Имам един последен въпрос към тебе: освен да изучавам и обсъждам проблемите на „тъмната“ си страна с други хора, какво друго би трябвало да сторя, за да достигна отново до състояние на равновесие?

- Продължавай да се занимаваш с медитация и релаксация. Когато изпаднеш в състояние, подобно на това в момента — когато си разстроен от прекалено упоритите си опити — ако просто се отпуснеш и поживееш не толкова напрегнато, в някои случаи ще започнеш да се движиш към състояние на равновесие, без дори да осъзнаваш това. Тогава просто си позволяваш да изслушаш собственото си тяло, да анализираш чувствата си, да отдадеш дължимото на своята интуиция. За външния свят ще изглежда, че не вършиш нищо, ала всъщност ти вече постигаш много.

Писателите, художниците и композиторите не биха могли да работят без това. То представлява основна част от пътешествието и се нарича „да позволиш на мисълта си да лети свободно“.

Джонатан объркано разтърси глава.

— Какво?

- Нека обобщим нещата, за което приказвахме — предложи Рамда.
- Сега ли? - попита Джонатан. Без някаква видима причина той изведнъж изпита същото безпокойство, сякаш току-що бе влязъл в Небесния бар. — Чувствам се малко зашеметен от всичко това. Може ли да починем мъничко?
- Естествено - отговори Рамда. - Разбирам, че ти се натрупаха много неща наведнъж. — Той се засмя. - Сега можеш да отидеш и да намериш Пола. Всъщност това си беше намислил, нали? Джонатан се изчерви и се присмя на себе си.

Глава 8

Не си в състояние да поддържаш връзка с друг човек— докато не се освободиш от страха си.

Джонатан излезе от лъча на Рамда и се озова обратно в празната Стая за осъществяване на прехода. Спомни си: Амей беше казал, че ще отиде до бара да поговори със Зоринталиан. Заниманията с Рамда бяха изцедили умствените му сили, ала въпреки това той почувства как в мислите му нахлува сковаващ страх. Обхвана го същата паника, която го бе довела в Небесния бар. Отново почувства, че преследвачът му е наблизо и възнамерява да му причини зло — дори да го убие. Само че в стаята нямаше никого освен него.

- Връщай се бързо — извика Рамда. — Разговорът ми с теб беше много приятен, ала ни остава да обсъдим още много неща.

Да, добре - избъбра Джонатан и се отправи към мивката. Беше жаден. Някакъв плод намше да му се отрази никак зле. Може би нивото на кръвната му захар беше станало прекалено ниско и бе започнал да си представя разни неща. Та как би могъл да възникне някакъв проблем? Нали се намираще в Небесния бар, никой не можеше да му стори зло; отвори шкафа, потърси чаша и намери чист празен буркан от конфитюр. Напълни го с вода, седна на фотьойла и отпи. Ръцете му трепереха толкова силно, че водата едва не се разля.

В този момент вратата се отвори и влезе същият барман, който беше зад бара, когато Джонатан се запозна със Зоринталиан. Носеше поднос с чисти чаши за вода. Не обърна никакво внимание на Джонатан, взря се в лъча светлина на Рамда и се насочи към шкафове край мивката.

Джонатан скочи, бързо се премести в срещуположния край на стаята и мина зад леглото.

„Я по - добре се подготви, Тейлър — рече си той. — Тук ще стане нещо неприятно“.

- Амей? - изкрещя високо той. - Ела веднага! Огледа стаята търсейки нещо, с което би могъл да се защити. Беше сигурен че барманът ще го нападне всеки момент.

Барманът продължаваше да се занимава е работата, си като от време на време за кратко поглеждаше лъча светлина струяща от стената. Подреди чистите чаши в шкафа взе празния поднос и тъкмо отвори вратата да излезе когато дойде Амей. Двамата мъже се разминаха.

- Добре ли си? - попита Амей щом забеляза, че Джонатан се е свил в ъгъла и трепери.

Джонатан не отговори. Оглеждаше стаята, очаквайки появата на невидимия нападател. Пръстите му бяха побелели и здраво стискаха празния буркан от конфитюр.

Барманът си беше отишъл и усещането, че ще се случи нещо лошо утихна, но Джонатан продължаваше да изпитва чувството, че някой го преследва. „Не може да е барманът - каза си той.

- Някой друг върви по следите ми“

— Какво става? - попита Амей. - Какво се е случило? Наглеждаш така сякаш се готвиш да се биеш с някого.

— Тук има някой — изрече Джонатан с треперещ глас следейки е поглед цялата стая.

— Какво имаш предвид!? - зачуди се Амей, после се приближи и застана до него. - Видя ли нещо?

— Усещам присъствието му. Същото беше и когато за пръв път дойдох в бара. Знаем, че беше тук, просто не можах да го видя.

— Разбирам - кимна Амей и отметна дългата си черна коса. - А как се чувстваш сега, тъкмо в този момент?

— По-добре. Но зная, че има някакъв трик. Щом ти си отидеш, той ще се появи. Крие се някъде тук, докато разговаряме.

— Добре тогава. Хайде да го потърсим.

Провериха във всички шкафове, погледнаха под и зад всеки мебел, отвориха всяка затворена врата. Нямаше никого.

Джонатан поклати глава и измърмори:

- Сигурно полудявам. Но трябва да ми повярваш, тук има някой. Никога в живота си не съм бил по-сигурен в думите си. Усещам присъствието му. Това не е само игра на въображението ми, Амей.

— Вярвам ти.

— Не те извиках тук, за да ти губя времето.

— Зная - Амей се усмихна на себе си и се отпусна в един от фотьойлите. - Всъщност понякога губенето на време е доста приятно нещо, но,, това е друга история. Извика ме тук, защото се страхуваш за живота си. Тъкмо това те помолих да сториш и ти го изпълни. Въпросът е какво ще правим сега?

Джонатан седна на фотьойла до него. Необяснимо защо сега се чувстваше по-отпуснат, безпокойството му бе отслабнало.

— Да се надяваме, че ти ще можеш да разясниш тази загадка. Аз не разполагам с никакви улики, пък и тук няма никой друг освен Рамда.

— Смятам, че трябва да поговориш с Рамда. Този път обещавам да бъда тук през цялото време, но смятам, че Рамда ще ти помогне най-много. Зная, че бързаш и тъкмо затова ти го препоръчвам.

Джонатан затвори очи и поклати глава. После пое дълбоко дъх.

— Добре, добре. Ще разговарям с Рамда. Ти си непреклонен човек, Амей. Помоли ме да ти се доверя и аз обещах, че ще го сторя. Но ще е добре Рамда да разполага с отговор, иначе ще се наложи да поговорим още веднъж за доверието помежду ни.

— Смятам, че това е справедливо - отвърна Амей.

Без да произнесе нито дума повече. Джонатан се изправи и отново влезе в лъча светлина, която продължаваше да свети ярко от стената.

- Рамда каза Джонатан. — Нуждая се от помощта ти.

Лъчът потрепна и се разнесе бръмчащ звук както при късо съединение.

- Успокой се — посъветва го Амей. — Няма да успееш да установиш връзка с Рамда, докато не се успокоиш, докато не се освободиш от страха си. Той увеличава вибрационната ти честота. Джонатан се пребори с чувствата си, за да успее да се съсредоточи. Знаеше, че Амей има право. Добре, добре. Дишай — помисли си той — Спомни си езерото Шауано, там ходихме на риба с татко — какво спокойно време беше тогава. Добре. Добре. Вече съм по-спокоен."

- Добре дошъл отново при мен — поздрави го Рамда. — Бързо се върна.

- Имам един проблем — каза му Джонатан. — Нуждая се от помощта ти.

- Зная — отвърна Рамда. — Но нека първо се върнем към онова, което те помолих да направиш преди да решиш да направим почивка.

- Ти искаше да обобщим всичко, за което приказвахме, нали?

- Точно така.

Джонатан затвори очи. В съответствие с това, което бе научил от медитацията, той изчисти всичкия страх и безпокойство, които бе изпитал току-що. После се замисли как той и Рамда бяха започнали да обсъждат Святата реалност, проблемите на душата му, а после... я да видим — о, да — после приказваха за Енергията и Универсалните принципи. После дойде ред на Вибрационните честоти (ВЧ) и ФЕИД: енергийните центрове, особено онези в човешките същества; после -за Равновесието като естествено състояние на вселената, после... какво после! А, да — разликата между обособеността и двойствеността. По-късно повториха онова, което Амей вече му беше казал: твоята действителност е онова, върху което съсредоточаваш вниманието си. И накрая чакай да види — о, да — целта на това движение се изразяваше в следното твърдение: всичко се стреми към състояние на равновесие.

- Да — каза Джонатан, съсредоточавайки мислите си.

все още без да отваря очи. — Мисля, че си спомням повечето от нещата, за която говорихме.

- Правилно — потвърди Рамда. — Отвори си очите.

Докато очите на Джонатан бяха затворени, мониторът се беше върнал и сега светеше и примигваше. Всичките мисли на Джонатан бяха отразени на екрана, изписани с големи златни букви на пурпурен фон.

- За Бога, Рамда, не можа ли да ме предупредиш? Нима отсега нататък всичко, което си помисля, ще се появява върху този екран?

Рамда се засмя.

- Не, Джонатан. Аз просто се опитвам да изразя нещо. Онова, което виждаш на екрана, е нагледна проява на друг закон на енергията, който глася: „Енергията създава формите“ — в този случай енергията е мисълта ти.

- Страхотно! — възкликна Джонатан. — Това изяснява всичко. Не мога да ти опиша колко съм доволен, че попитах. Значи „Мисълта създава Формите“, така ли? Сега напълно разбирам коя е причината да мисля, че някой се опитва да ме убие, и защо смятам, че той е тук, а всъщност не е. Блестящо, Рамда. Мога само да се възхитя колко си блестящ.

- Май ставаш раздражителен, а Джонатан?

- Може и така да се каже. Освен това ми писна да задавам въпроси и вместо отговори да получавам гатанки.

- Е, поспря ли се за мъничко да помислиш, че може би наистина получаваш отговори, ала не ги разбираш? Или пък когато получиш отговор, не си даваш достатъчно труд да го обмислиш? Ако човек лесно можеше да схваща отговорите, сега нямаше да имаш нужда от помощ, нали?

- Да, вярно е. Разбирам, че може би аз съм причината за всичките си недоразумения, но това хич не ми помага, като зная, че времето ми тук е така ограничено. Искам да разбера. Наистина искам.

- Нека да започнем с мисълта. Разбираш ли какво имам предвид като казвам: „Мисълта създава формите“?

- Не съвсем. Звучи ми като твърдение, че мислите са видове енергии, която напускат тялото ми и в крайна сметка се проявяват във физическия свят.

Близо си до истината — потвърди Рамда. — Всичко е енергия, включително и мислите, а както вече знаеш, всички видове енергии имат своя вибрационна честота, или ВЧ. Нека използваме един хипотетичен пример. Да поговорим за насилието в американското общество. То започва от невежеството: от представата, че насилието е приемлив начин за разрешаване на даден конфликт. Тази мисъл има своя собствена ВЧ. Тази мисъл нито създава, нито унищожавя някаква енергия; тя просто придава друга форма на енергията — нова вибрационна честота. И тъй като всички видове енергия са взаимно свързани, стават две неща. На първо място в индивида тази мисъл предизвиква преразпределение на енергийните системи ФЕИД; след това индивидът започва да се държи в съответствие с тази мисъл. Мисълта остава в статично състояние, докато друга мисъл не я промени или не започне да ѝ противоречи. И така тази нова мисъл, че насилието е приемливо поведение за разрешаването на даден конфликт, остава в индивида. С други думи, човешките същества са преди всичко онова, каквото мислят. — Рамда замълча за миг. — Следиш ли какво искам да кажа?

- Дотук успявам — отговори Джонатан.

- Добре. Второто нещо, което се случва на тази мисъл, е, че тя ще се свърже с останалата част на вселената. Освен това, тъй като всеки вид енергия има своя собствена ВЧ и се стреми да се свърже с енергии с подобна ВЧ, тази видоизменена енергия ще се свърже повторно с енергии, притежаващи подобна ВЧ. Този процес на повторно свързване става по-нататъшна проява на представата, че Мисълта създава Формите. - Рамда отново замълча. - Все още ли разбираш за какво ти говоря?

- Да. Но все още очаквам да видя как всичко това е приложимо в моя случай и съществуващия в момента проблем със страха.

- Вече почти стигнахме до това. Нашият хипотетичен пример е свързан с насилието като допустимо разрешение на даден конфликт. Тази мисъл е извън състояние на равновесие, затова ще се стреми към други извънравновесни енергии с приблизително същата ВЧ. В крайна сметка насилственото поведение между индивидите ще създаде условия за други неравновесни състояния. Тези мисли ще се слоят с други, притежаващи подобна ВЧ, и те ще се проявят като насилие в семейството, престъпления, породени от омраза, насилие, обществени конфликти и накрая като местни въоръжени конфликти и световни войни.

Рамда замълча, докато Джонатан осмисли тази концепция.

- Следователно онова, което създава мисълта - продължи Рамда, — е вариация на старата поговорка: „каквото повикало, такова се обадило“. Наум ми идват два прости примера от онова, което вие наричате игрални филми: в „Питър Пан“ Питър успява да накара децата да полетят, като

ги убеждава, че те могат да го правят — и децата наистина политат; в „Музикантът“ професор Харолд Хил кара децата да свирят, като използва „система за мислене“ - и макар че те никога не са вземали уроци по музика, те смятат, че умеят да свирят, и наистина свирят. Виждаш ли сега връзката с положението, в което си изпаднал?

Джонатан отново пое дълбоко дъх.

- Да, поне така мисля. Казваш, че страхът и паниката, които изпитвах преди няколко минути, са били причинени от мислите ми, така ли?

- Точно така.

- И тъй като зная, че въобще не съм мислил подобно нещо, то онези мисли вероятно са дошли от някой друг човек? Значи въпросът, който трябва да си задам, е: кой е мислил за неща, внушаващи ми, че животът ми е в огромна опасност? Така ли е?

- Не. Не е така.

- Добре. В такъв случай какво е обяснението?

- Сам трябва да намериш отговор на този въпрос - каза Рамда. — Помни, аз не съм нито твой родител, нито твой защитник. Работата ми е да те спася от самия теб; да ти покажа начина, по който да го постигнеш. В крайна сметка това пътешествие е твое.

- Защо няма да отговориш на въпроса ми?

- Аз вече ти отговорих.

Джонатан започна да крачи напред-назад, все още оставайки в лъча.

- Значи вече си ми отговорил, така ли? Виждам, че трябва да помисля. Нека ти задам още един въпрос за мисълта. Какво ще кажеш за речта? Ако помисля нещо, но не го изкажа на глас, получава ли се същият ефект все едно съм го произнесъл гласно?

- Отличен въпрос. Думите имат огромно влияние върху силата на дадена мисъл. Когато изричаш гласно мислите си, интензивността им се усилва, защото придаваш на интелектуалната активност физическа форма; актът на говорене прави мисълта още по-могъща. Във вашия свят изречените или написани мисли са някъде около сто пъти по-могъщи от неизречените и ненаписаните, що се отнася до начините, по които влияят върху формата.

И това се отнася както за мислите в състояние на равновесие, така и за тези, които се намират извън него?

- Точно така.

- А кой решава дали дадена мисъл е в състояние на равновесие, или не е?

- Никой. Мисълта или е в това състояние, или не е. Никой не решава това.

Джонатан спря.

- А ние, хората, как бихме могли да разберем?

- Не можете да го разберете, отговори Рамда. - Може само да съдите за това, следвайки Универсалните принципи. Ако дадена мисъл засилва хармонията, тя вероятно е в състояние на равновесие; ако увеличава дисхармонията, тогава е извън равновесие. По логичен път ти, като музикант, с лекота би разпознал хармонията. Изпитваш ли задоволство от това?

- В интелектуално отношение, да — отговори Джонатан. „Събра се толкова много информация наведнъж“ - помисли си той. — Не зная как ще се почувствам, ако ми се наложи да решавам какво е в състояние на равновесие и какво не е. Но ти ми подаде толкова много неща, които бих искал да обмисля. Тъкмо това ще направя сега - ще отида да мисля.

- Звучи ми разумно - каза Рамда. — Не забравяй: процесът на опознаване има един-единствен компонент - мисленето.

- Благодаря за помощта ти, Рамда. Съжалявам, че се държах сприваво.

- Няма защо. Заповядай пак.

Джонатан излезе от лъча светлина и се озова в Стаята за осъществяване на преход. Този път Амей го чакаше, беше си все така облечен в избелели джинси, отпуснат във фотьойла, праметнал крак върху крак. Взираше се в тавана. Когато Джонатан се приближи, индианецът го погледна в очите и се засмя до уши.

- Е, млад мечок, интересно ли беше пътешествието ти с Рамда?

Джонатан примигна.

- Много! Но трябваше да се измъкна оттам. Имам нужда от свеж въздух, нещо за пиене и топла храна. Сякаш току-що съм изкачил Монт Еверест.

- Готово — засмя се Амей. — Хайде да отидем до Зоринталиан, аз черпя. Той знае точно какво да ти даде.

Излязоха от стаята за осъществяване на преходи и тръгнаха по коридора към бара. Миризмата на току-що сготвена храна и топъл хляб се вмъкна в ноздрите на Джонатан. Стомахът му закъркори. Когато минаха край Конферентна зала №4, си спомни за Пола. „Ще ми се да поговоря с нея веднага“ — помисли си той. Би посрещнал с истинско облекчение някой друг човек, не така догматичен като Амей и Рамда — те го бяха прекарвали през истинска месомелачка.

Забравена мисъл започна да клокочи в съзнанието му. „Проблемът е, че времето и издръжливостта ми привършват. Всеки момент ще ми се наложи да си тръгна оттук и да се върна на прослушването в Лос Анджелис. Трябва ми само нещо за ядене и пиене; така ще събера сили, ще се съсредоточа, за да асимилирам „перлите на мъдростта“, крило получих от Рамда и Амей. Те бяха благоразположени; а аз съм гладен. — Така е, Тейлър, когато не се храниш редовно. Колко пъти трябва да набивам това в главата ти? Ако не се грижиш за тялото си, как ще очакваш да се грижи то за тебе? Надявам се, че Зоринталиан е измислил нещо интересно. Това ми напомня нещо: може би ако го накарам да заговори, мозъкът ми ще изщрака и ще си спомня къде сме се срещали!“ Амей седна на бара, Джонатан седна до него. Спомни си, че последния път, когато седеше тук, бе изпитал същото чувство за опасност, както и в стаята с Рамда. Обяснението на Рамда - за мислите, създаващи форми - съвсем не смекчаваше сериозността на факта, че отново изпитва този страх. Реши този път да не споменава нищо за това.

- Господа? - попита Зоринталиан, застанал пред тях, за да вземе поръчката им. - Какво желаете - питие, храна или и двете заедно?

- Двете заедно - каза Амей и размаха пръст пред него – и ще изберем нещичко от менюто. Ще си поръчам още един чай „Лунна светлина“, но този път го искам врял. Последната ми чаша от тази напитка приличаше на чай с лед, само дето му липсваха ледените кубчета.

Още не беше завършил започнатото изречение и бирата, чаят и листата с менюто се озоваха на бара пред тях.

- Как го направи? - зачуди се Джонатан и отпи голяма глътка бира. - Това е най-бързото обслужване, което съм виждал! И аз съм работил като барман, за Бога!

Високият мъж зад бара се усмихна любезно и го погледна в очите. Посетителят от Сан Диего изпита приятни тръпки по цялото си тяло, безпокойството му намалю.

- Практика — отвърна Зоринталиан, без да спира да се занимава с работата си и без да откъсва поглед от очите на Джонатан. — Просто практика.

Амей посрббваше от чая си и изучаваше ястията от менюто.

- Знаеш ли, Зоринталиан, всичко тук изглежда толкова хубаво, че не зная какво да си поръчам. Просто ми донеси нещичко по твоя преценка.

Барманът му кимна, после се обърна към Джонатан.

- А ти? Готов ли си с поръчката си?

Джонатан не можеше да разбере защо, но се чувстваше много по-добре. На един дъх допи бирата си.

- Още едно питие... и можеш да избереш и за мен нещо за хапване. Не знам как се казва пивото, което ми предложи, но е най-хубавата бира, която съм опитвал.

Втората бира се появи почти като по магия. Джонатан не можеше да свикне с усещането колко бързо се променят всичките му възприятия за света. Зоринталиан сложи сребърни прибори пред тях и отиде да обслужва други клиенти.

- Е, какво мислиш, млад мечок? - попита Амей, усмихнат до уши. Ще оцелееш ли? Джонатан енергично кимна.

- Не мога да повярвам колко по-добре се чувствам. За момент ми се струваше, че няма никакъв начин да асимилирам всичко, което ми приказвахте ти и Рамда;

Усмивката на Амей изчезна, лицето му стана сериозно.

- Е, преминахме през много голям обем информация, но ти можеш да се справиш с това. Сигурен съм. Когато се чувстваш затруднен, обикновено е дошло време да се завърнеш към основните понятия: универсалните принципи. С тях никога не можеш да сгрешеш, пък и от тях винаги може да се научи нещо ново.

Джонатан кимна.

- Както например от принципа за взаимната свързаност на всички видове енергия.

- Точно така. И с какво те впечатлява този принцип в светлината на всичките нови идеи, с които те отрупахме аз и Рамда?

Джонатан вдигна вежди и отпи от бирата си.

- Да разширя областта, върху която съм се съсредоточил, да открия нови перспективи. С това идва повече равновесие и хармония и после още повече равновесие... - Той замълча. - Едно нещо, което Рамда каза, се е запечатало в паметта ми: „Всеки се придвижва към състояние на равновесие със скорост, характерна само за него. Имаш на разположение цяла вечност. Защо си така припрян?"

Амей се засмя.

- Добре. Както казват на Земята, „спокойно, приятел". Ще успееш. Въобще не се съмнявам в това. Просто остави всичко да тече по пътя си. Имам предвид, че нещата ще си дойдат на мястото. Джонатан се засмя.

- Не зная дали съм готов да изтърпя в един ден един компютър-умник и член на племето шошони, който при това започна да ми говори на диалект.

- Пред теб стои вождът на шошоните, бледолики.

Двамата мъже избухнаха в силен смях.

Зоринталиан пристигна с подносителите с топла храна..

- Каж ми, ако не ти хареса, Джонатан. Вкусът му ще е нов за теб, но смятам, че ще го харесаш. Ще ти помогне да се почувстваш по-добре. — И се отдалечи.

Джонатан опита храната. Беше много вкусна.

- Ммм. Великолепно — измърмори той, докато обмисляше думите на Зоринталиан. Не му беше казал, че се чувства зле.

- Голяма работа, Джонатан - обади се Амей между два залъка. - Колко пъти трябва да чета мислите ти, преди да се досетиш? Всички от персонала имат телепатически способности. Тъкмо затова прибираме парите на клиентите.

Засмяха се.

„Какво по-добро от това? - помисли си Джонатан. - Вкусна храна, хубави напитки и приятел, с когото можеш да се посмееш. Отдавна не си имал приятел, с когото можеш да се смееш до насита, Тейлър. Но все пак е странно: има нещо необичайно познато в тази стая, в цялото място. Струва ми се, че съм бил тук по-рано, но въпреки това нищо конкретно не се появява в паметта ми."

Той огледа бара и другите посетители.

„Колко много хора! И ме гледат така, сякаш ме познават. Струва ми се, че и аз ги познавам, ала нито едно име не ми идна наум. Въпреки това седя тук, смея се, шегувам се с Амей и Зоринталиан и имам чувството, че тук е семейството ми, приятелите, отдавна не съм изпитвал подобно усещане. Ако и Пола беше тук, всичко щеше да е съвсем чудесно."

Погледна Амей. Индианецът посрбваше от чая си. Гостът от Сан Диего долови усещане за топлина по средата на гърба си. Горещото петно се покатери по тялото му към сърдечната област. Топлината увеличи интензивността си и Джонатан разбра, че това чувство няма да отmine. Обърна се да разбере коя е причината за това. Беше Пола. Стоеше точно зад него.

Сърцето му подскочи. Изумителната ѝ красота го накара да загуби дъх. Тя стоеше пред него, пристегнала русата си коса в кок, големите ѝ кафяви очи се взираха в неговите. Стори му се, че го умоляват да направи нещо. Припомни си думите ѝ, че тя трябва да говори с него в края на смяната, и в съзнанието му отново започнаха да проблясват различни образи. Видя себе си и нея на други места, в други времена - държаха се за ръце, целуваха се, бяха голи, смееха се и се гледаха в очите:

- Зная какво ще кажеш, но трябва да поговоря с Джонатан поне за минута - каза тя на Амей.

Амей я изгледа сърдито и стана. За миг отправи поглед към Джонатан, лека усмивка трепна в тъгълчетата на устните му, после понечи да тръгне, но спря и каза:

- Все още имаме да поговорим за много неща. Когато свършиш, Зоринталиан знае къде да ме намери.

Щом Амей си отиде, Пола хвана ръката на Джонатан и го поведе към едно празно сепаре. Докато вървяха, той още веднъж забеляза рояла — изглеждаше самотен в своя ъгъл. Всичките сепарета бяха пълни с хора, които се смееха, разговаряха и се хранеха, ала никой не проявяваше интерес към рояла. Пола влезе в сепарето и го дръпна да седне. Коленете им се докоснаха. Погледите им се срещнаха, тя притисна ръцете му в своите. Меките ѝ силни пръсти милваха дланите му.

Кафявите ѝ очи, изпълнени с опияняващо чувство, го докоснаха, прониквайки дълбоко-дълбоко в душата му. Сърцето му щеше да се взриви. За част от секундата му се стори, че се намира отново в гимназията, в Чикаго.

- Все още не можеш да си спомниш коя съм, нали? — прошепна тя.

Той поклати глава.

- Опитвам се с всички сила - отвърна Джонатан, сърцето му ликуваше, опиянено от присъствието ѝ. Искаше му се да запее. Не можеше да си представи, че е възможно да бъде щастлив. — Като че съм те сънувал, ала не мога да си припомня съня.

- Били сме заедно в мечтите ти - поде Пола. - Срещали сме се много пъти и в живота. Онова, което ще ти кажа, няма да ти прозвучи много смислено, но искам да ми позволиш да си отида. Живял си прекалено дълго със спомените за мен и това ти пречи да имаш друга смислена, трайна връзка.

Джонатан се намръщи. Сърцето му изтръпна от страх. Не можеше да повярва.

- Какво приказваш? Току-що те намерих и ти ми казваш да те забравя. Няма да стане!

- Част от теб ме помни - продължи тя. — Тъкмо тази част ме безпокои. Тя продължава да ме търси във вашия свят, а аз не съм там - най-малкото не и под формата, каквато ти би желал. Това неправилно насочено желание те кара да заключиш сърцето си за онези, които искат да те обичат. Джонатан се усмихна.

- Пола, наистина приказваш безсмислици.

Очите ѝ станаха по-големи, тя изглеждаше уплашена.

- Знаеш името ми. Спомняш си доста неща, нали?

— Да, но не с ума си, а със сърцето си - прошепна той. — И зная, че те обичам.

— Не изоставяш тази мисъл и тя причинява неравновесие у теб. По-добре ме остави да си ида. О, престани с тези глупави приказки! — Той задържа ръката ѝ. — Ела тук, искам да ти покажа нещо.

Джонатан се измъкна от сепарето и я поведе след себе си. Отправиха се към рояла. Изведнъж океан електричество помете с възбудата си хората в сепаретата и масите.

— Хайде, Джонатан! - извика някой.

— Какво правиш? — попита Пола. — Ще си навлека куп неприятности. Тук съм, за да работя.

— Отпусни се — отвърна ѝ той. — Ти си с мен. Ще трае само минута. Ще ти хареса, посвещавам го на теб.

Тя понечи да заговори, ала спря и пусна ръката му. Отметна глава настрани, пое дълбоко дъх, а Джонатан седна на стола пред рояла. Големите ѝ кафяви очи се напълниха със сълзи.

Той духна на дланите си, притисна ги една в друга, разположи се удобно и започна да свири първата част на своя концерт. Чувстваше емоциите, полетели във вените му, изпълнили цялото му същество. „Нали затова написа тази музика — напомни си той. — Остави я да тече.“ Остави енергията да тече безпрепятствено. Затвори очи. Това е мелодията. Красива, изпълнена с мекота, бавна в началото. Не бързай. Имаш цял концерт пред себе си. Не се втурвай напред. Помни, никой друг не познава тази музика, само ти. Можеш да импровизираш навсякъде, където пожелаеш. О, толкова е хубаво. Свириш го така красиво, както никога досега.“

Помисли си за красивото лице на Пола, за сълзите ѝ; за това колко е загрижена за щастието му. Струваше му се, че ще се разплаче от радост: най-сетне беше намерил любовта си, ала продължи да свири. Искаше да я прегърне, да ѝ повтаря до безкрай, че я обича - дни, години, но знаеше, че тя трябва да напусне компанията му, да се върне на работа и да остане Бог знае докога... Джонатан продължаваше да свири.

После си спомни Амей, Рамда, Зоринталиан и странната случка в Стаята за осъществяване на преходи. Почувства, че трябва да ускори темпото, и продължи да свири. Не можеше да повярва с колко информация и нови идеи го бяха обсипали, откакто беше пристигнал. Сега свиреше по-бързо. „Докъде ще стигне всичко това? Нямам никаква представа за времето тук. Защо все ми се струва, че трябва толкова да бързам? О, да... Лос Анджелис. Божичко, Дигър, колкото повече стоиш тук, толкова по-трудно е да си спомниш за живота си в южна Калифорния. Всъщност аз нямам никакво време.“ Хората, които бяха пред него на прослушването, сигурно вече са минали по реда си, а това означаваше, че той трябва да напусне това място и да се раздели с Пола.

Тази мисъл изпрати водопад от ледени тръпки в душата му и той забави темпото. Не можеше да я зърне, не можеше да бъде с нея, затова в сърцето му нахлу тъга. Трябваше да се пребори със самотата и отказа ѝ да го последва в случай че — когато престане да свири — тя си е отишла. Не трябваше да е толкова упорит. Мислеше само за себе си. „В тази постъпка липсва равновесие, Тейлър.“ Преглътна усмивката си при мисълта за Амей и налудничавите му приказки. Първата част от концерта завърши; той спря да свири и отвори очи.

Пола все още стоеше край пианото, по бузите ѝ капеха сълзи. Гръмотевични аплодисменти избухнаха в целия ресторант.

— Защо се губиш толкова време, Джонатан! — възбудено изкрещя един от постоянните клиенти. — Къде, по дяволите, изчезна, момче!

Пола докосна ръцете му, хората продължаваха да аплодират. Позната, пронизваща плътта му топлина изпълни ръцете и пръстите му.

— Беше прекрасно — прошепна тя. — Благодаря ти. Имаш огромен талант. Но аз трябва да си ида. Помни какво ти казах: трябва да ми позволиш да си отида.

— Ти помни какво аз казах - отговори той.

— Ще се видим още веднъж, преди да си тръгнеш. Тогава нещата ще ти бъдат по-ясни. — И тя се обърна да си върви.

- Не си отивай - изрече той и протегна ръка към нея. Усещаше болката в сърцето си, по-голяма, отколкото можеше да понесе. - Моля те, не ме напускай сега. Още не съм завършил.

Посетителите стояха прави и аплодираха.

Пола спря, после се върна до него.

— Джонатан, моля те, не го прави по-трудно и за двамата ни - По лицето ѝ продължаваха да се стичат сълзи. Той почувства влага върху собствените си бузи. — Срещали сме се много пъти по-рано. — Пола изтри сълзите по лицето му и го целуна леко по устните. - Обичам те с цялото си сърце, но за теб ще е по-добре, ако ми позволиш да си отида. По-късно ще поговорим повече за това.

— Целуна го още веднъж. — Сега довърши музиката си.

— Пола кимна, усмихна се на аплодиращите мъже и жени, после отново се обърна към Джонатан. — Публиката те очаква, а аз искам да чуя как ще се справиш с втората част на концерта. Разбрах, че понякога тя ти създава малък проблем.

Тя му намигна и полека се отправи към конферентната зала.

Глава 9

„Онова, от което светът наистина има нужда, е... повече хора, работещи в служба на другите ”

Докато Джонатан гледеше как Пола изчезва по коридора, в сърцето му нахлу празнота. С две бързи движения той изтри сълзите от лицето си. Онова, което само преди секунди беше наслада и радост, се превърна в глуха болка, която нямаше да заглъхне, докато той и Пола не седнеха отново един до друг. Аплодисментите на посетителите, които се хранеха и се наслаждаваха на питиетата си в бара, продължаваха, ала той почти не ги чуваше. „Бис! Бис!“ — викаха хората. Джонатан вдигна ръка. Тълпата притихна.

Той се изкашля, за да изчисти гърлото си, и преглътна.

— Благодаря ви за сърдечните аплодисменти — заговори и се вгледа в нетърпеливите им лица. - Разбирам, че мнозина от вас ме познават и че ме е нямало тук, на това място, доста време. Онова, което току-що изсвирих, беше първата част от концерт, върху който работя и както ясно можете да усетите, той се нуждае от допълнителна... обработка.

— Исвири всичко! — изкрещя някой от тълпата. — На мен ми звучи прекрасно.

— И аз мисля така - извика друг и всички започнаха да ръкопляскаат.

Джонатан отново вдигна ръка.

— Много мило от ваша страна, всички вие сте наистина много мили — поде той и се огледа.

— Точно сега трябва да отида и да довърша яденето, което ми предложиха домакините тук.

Младото ми тяло... — той потупа корема си и всички се изсмяха, — както виждате, моето бедно тяло има нужда от питателна храна. — Пое дълбоко дъх. - След това имам още няколко

ангажимента, а после, ако има време, ще се върна при този красив роял и ще изсвирия останалата част от концерта. Междувременно бих желал да благодаря на всички вас, че ме накарахте да се почувствам добре дошъл и ми оказахте помощ в момент, когато наистина имам нужда от нея. - Кимна няколко пъти към хората, които му махаха, сякаш го познаваха много добре. — Още веднъж ви благодаря — завърши Джонатан и се отправи към бара.

Залата избухна в аплодисменти и одобрителни възгласи. Когато се приближи до бара, неколцина от гостите на заведението дойдоха и се здрависаха с него. Джонатан прие поздравленията им и благодари на всички. Най-сетне врявата престана и го оставиха да довърши вечерята си. Тъкмо когато вдигна вилицата си, за да започне да се храни, Зоринталиан прибра гозбите, които бе сервираше отначало, и ги замени с нови, топли порции от същата храна. Мускулестият барман погледна Джонатан в очите, повдигна вежди и каза:

— Хубаво музикално изпълнение, но щом ще ядеш, добре е храната да бъде току-що приготвена и топла, нали? Няма нищо по лошо, от храна, което е била топла, пък е оставена да изстине.

Джонатан кимна в знак на съгласие.

— Благодаря — рече той и започна да яде. - Проявяваш голяма загриженост към мен. Преглътна още няколко хапки и се замисли за стремително полетелите образи, които сега проблясваха в съзнанието му - за братските чувства и радостта, които в миналото бяха преживели със Зоринталиан. Беше сигурно, че този едър като планина човек знае какво става в ума на Джонатан, ала не приказваше за това. Би трябвало да има някаква причина. Реши засега да остави нещата такива, каквито са.

- Знаеш ли - продължи гостът от Сан Диего. - Наблюдавах те. Ще ми се да изтъкна, че ти си най-добрият барман, когото съм виждал.

Почиствайки бара, Зоринталиан се усмихна.

— Благодаря ти, Джонатан. Приемам думите, изречени от човек с твоите възгледи, знания и опит, като истински комплимент.

- О, няма защо — отговори Джонатан и си помисли: „Сигурно това е неговият начин да ми покаже, че постъпих правилно“. — Въпреки това съм сигурен, че си също като мен: винаги, щом застанеш зад бара, автоматично започваш да преглеждаш списъка си с въпроси за проверка. Зоринталиан доби объркан вид.

— Какъв списък?

- Знаеш какъв - подхвана Джонатан. Проверяваш качествата, на барманите: как се представят пред клиента; избягват ли Погледа на човека срещу тях; колко приказват; дали прекалено дълго, или прекалено малко общуват с клиента; как се отнасят към оплакванията; кое е главната им грижа — дали клиентът ще си отиде доволен, или бакшишът, който ще получат; какво е отношението им към малките бакшиши; умеят ли да предугаждат нуждите на клиента; бързината, с която отсервират съдовете и чашите; познанията им за ястията и питиетата.

— При мен това почти се е превърнало в натрапчива професионална деформация - продължи Джонатан. Както и да е, ти се представи по-добре от всеки, когото съм подлагал на този тест; по-добре дори от мен самия.

Зоринталиан се засмя, подреждайки разни неща под бара.

— Как ти се струва ресторантският бизнес след толкова години? - попита той. — Как поддържа остротата на впечатленията си?

Джонатан сви рамене и отпи от бирата си.

- Предполагам, че хората ме подтикват да го правя - отвърна той. - Понякога, докато работя или по време на бал, някои от колегите изразяват мнението си. Обикновено само ги слушам. Хората откровено казват какво мислят за работата си и не е необходимо много време да разберем, че всички ние сме доста подобни един на друг. Никой от нас не очаква, че ще прекара остатък от живота си в ресторантския бизнес; това просто е изходна позиция. Въпросът, с който всеки се бори, е - а каква е следващата стъпка? Това ми прилича на въпроса - какво ни кара да продължаваме да се търсим един друг. Усещаме тази необяснима връзка, ала не можем да открием какво е предназначението ѝ. Барманът спря да подрежда и се вгледа в лицето на Джонатан.

- Може би това е нещо, което ще успееш да откриеш, докато си тук. Може би твоята следваща стъпка ще бъде свързана не толкова с думата „каква“, а с думата „как“.

Мъж и жена направиха знак на Зоринталиан и казаха:

- Питиета за всички. - Искаме да вдигнем тост. Зоринталиан светкавично напълни чашите на хората, които седяха на бара.

- Искаме да вдигнем тост за новото ни пътешествие — заговори жената. — Дано научим добре уроците си.

- Наздраве, наздраве — откликнаха всички и чукнаха чаши.

Зоринталиан спря пред Джонатан.

- Впрочем - поде той, - като човек, изучаващ професията, знаеш ли откъде произтича традицията хората да чукат чашите си при тост?

- Всъщност не зная. Но ще ти кажа един отговор, който чух веднъж. - Джонатан се засмя. — През средновековието благородниците често правели опити да се избият взаимно, като сипвали отрова в питието на противника си. Така че когато чукнели бокалите си, виното се разливало от едната чаша в другата и това било нещо като застраховка за живот.

Зоринталиан избухна в смях.

- Само на Земята може да се чуе подобна безобразна история! Я да ти разкажа какво съм чувал аз. Някакъв си много схватлив сервитьор забелязал, че по време на тост се използват всичките човешки сетива, с изключение на едно-единствено: хората виждат цвета на виното, усещат аромата на букета му, чувстват досега на божествената течност до устните си и разбират какъв е вкуса ѝ. Ала не се чувал никакъв звук — от процеса била пропусната работата на едно сетиво. Не можело да съществува равновесие при насладата от виното, докато не били прибавени звуците. Ето откъде се появила традицията да се чукат чаши и бокали.

Джонатан се усмихна.

- Това е неоспоримо доказателство, че светът се нуждае от повече бармани: така можем да сме сигурни, че всеки има чаша по време на тост. По този начин подпомагаме постигането на равновесие — никой не може да отрече, че светът се нуждае от повече равновесие. Онова, от което светът наистина има нужда — рече Зоринталиан, — е повече хора, работещи в служба на другите. Социалните работници, хората, които се грижат за болни в домовете им, учители, медицински сестри, доброволци, хората, обслужващи клиентите по гишетата, барманите, сервитьорите, сервитьорките и представителите на много други професии са онези, които се трудят в служба на ближните си. Хората, които работят в сферата на обслужването, са изчезваща порода, особено на вашата Земя. Погледни онези, които са възнаградени в най-голяма степен те не работят в служба на съвременниците си. Вашето общество, изглежда, оценява по-високо постигането на физическо равновесие. Интелектуалното, емоционалното и духовното равновесие са поставени на унизителното второ място. Това състояние само по себе си е неравновесно и ако продължава така, ще доведе до още по-голяма липса на равновесие. Ще се промени ли някога това положение? — попита Джонатан.

— Това става точно сега. Като начало все повече хора предпочитат да работят в сферата на услугите и бизнесът тук, в Небесния бар, става все по-оживен. Все повече хора като теб ни посещават по средата на своето пътуване.

Зоринталиан се наведе напред.

— Едно последно нещо, Джонатан. Хората, които работят за доброто на другите, трябва да имат прекрасна памет. Те трябва да помнят кои са, какво точно правят и защо го правят. И чак след това да действуват по изпълнението на задачите си.

Барманът се отдалечи, за да помогне на сервитьора да смъкнат каса бутилки в другия край на бара. Джонатан недвусмислено схвана, че Зоринталиан, поне за момента, няма намерение да разбули загадката по какъв начин двамата са се запознали в някое друго време, на друго място. „Просто бъди търпелив — повтаряше си той. — Няма никаква причина да се разбързаш тъкмо сега.“

Освен това чувството за надвиснала над него опасност, каквото изпитваше в Залата за осъществяване на преходи, отново се върна. Джонатан се огледа. Нищо не се бе променило.

Зоринталиан и сервитьорът стояха зад бара; нямаше нови клиенти нито в ресторанта, нито в бар-вариетето; никой наоколо не изглеждаше съмнителен или застрашаващ сигурността му. Джонатан изпи бирата си на един дъх.

Амей се разположи на стола до него.

- Хайде, хайде — промърмори той. — Вече е време сериозно да се погрижиш за тялото си. Джонатан се усмихна и го погледна.

- Храната и питиетата са прекрасни. Просто не мога да повярвам как ме промениха.

Чувствам се нов човек.

- Може би наистина си нов човек, млади мечоко — отвърна Амей. - Може би си. Готов ли си да продължиш пътуването си?

- Напълно - заяви Джонатан и кимна енергично. — Но преди това искам да те попитам нещо. Амей се обърна и се вгледа в очите на госта си.

- Добре.

- Знаеш ли защо непрекъснато ме преследва такова непреодолимо чувство за опасност? Точно сега изпитвам подобно нещо и това ме подлудява.

- Да, зная.

Джонатан се взря в очите на индианеца; студена пот обля тялото му. Не беше сигурен дали иска да зададе следващия си въпрос.

- Ще ми кажеш ли защо става така?

Амей направи знак на Зоринталиан да се присъедини към тях.

- Джонатан ми зададе един въпрос - обърна се той към бармана. - Пита дали зная защо го преследва чувството за надвиснала над него опасност. Отговорих му, че зная, и сега иска да му обясня всичко. Ти какво мислиш?

Зоринталиан сви рамене.

- Да, смятам, че е готов да го приеме.

— Значи и двамата знаете? — избъбра Джонатан.

Двамата мъже кимнаха в отговор.

— Добре. Някой от вас би ли побързал да ми каже истината, преди да съм се побъркал съвсем?

— Разбира се - отвърна Зоринталиан. - Сервитьорът е причината за състоянието ти. Той е човекът, който те преследва. Същият, вървял след теб, докато пристигнеш тук.

— Но той не прилича на мъжа, който ме преследваше до Небесния бар. Как е възможно да е същият човек?

Двамата мъже се засмяха. - — Той може да променя вида си по всяко време, когато пожелае, отбеляза Амей. — Но си остава същият човек.

- Добре тогава, кой е той?

— За теб, Джонатан, въпросът е по-скоро какво представлява той, а не кой е — отвърна Амей. Ние не можем да дадем отговор на това. Самият ти трябва да достигнеш до верния отговор. Последва продължителна тишина. Джонатан се вглеждаше в лицата им и се опитваше да реши какво да предприеме.

— Сериозно ли говорите, момчета?

Двамата кимнаха утвърдително.

— Барман — извика един от клиентите.

— Свирнете, ако имате нужда от мен — рече Зоринталиан и се отдалечи.

На Джонатан му се зави свят.

— Не е толкова страшно, млади мечо. Не се безпокой за сигурността си, когато си с един от нас. Той просто обича да плаши хората до смърт. Никой тук не му обръща особено внимание. Джонатан поклати глава. Чудеше се дали е разбрал правилно.

— Значи това е обичайна практика за вас, така ли?

— Точно така — кимна Амей. — Тук ги има много такива типове. Идват и си отиват. Персоналът не им обръща особено внимание. Продължават да си въобразяват, че ще уловят някой от нас в момент, когато не внимаваме. Подобно нещо никога не се е случвало. Само дето плашат посетителите.

Джонатан се намръщи, опитвайки се да осъзнае смисъла на казаното. „Обясниха ти да се отпуснеш, Тейлър, а ти просто не можеш да се откъснеш от този въпрос, нали? През цялото време, докато стоиш тук, си уплашен до смърт без никаква видима причина. Наистина няма никаква причина! Да се страхуваш от един смахнат сервитьор, глупако! Невероятно, по дяволите! Да си кажа правичката - помисли си Джонатан, — това ново откровение смъкна донякъде очаквания ефект.“

— Сигурно си мъничко разочарован? — намеси се Амей.

— Не, въобще не — възрази Джонатан. - Защо пък да съм разочарован?

— Ами... привържениците на драматичния развой наистина изпадат в криза — отвърна Амей и намигна.

— Аз не съм привърженик на драматичния разв... — Той се сети за Чикаго и за Кий Уест и спря.

— Джонатан — заговори Амей. — Напоследък се справяш много по-добре. Бавно, но сигурно научаваш, че не е необходимо да разтърсиш живота си из основи, за да постигнеш някаква промяна. Но все още имаше нужда от приток на адреналин, за да пристигнеш тук, в Небесния бар. Наистина беше така. Джонатан не можеше да избяга от фактите в живота си. Но като мислеше за тях, се чувстваше мъничко объркан.

— Въпреки всичко бих ти дал един съвет по отношение на типове като този сервитьор. Когато някой от тях се озове на свобода във физическия свят, бъди нащрек. Те наистина могат да направят бели. Нямаат никакъв самоконтрол. Единствената им мотивировка е да запазят себе си. И така — небрежно добави Амей, сякаш приказваха за времето, — като изхвърлихме този въпрос от пътя ти, чувстваш ли се готов да продължиш своето пътуване?

Джонатан се обърна към Амей и едва успя да кимне утвърдително; чувстваше се така, сякаш някой го беше ударил между очите с тежък каменарски чук.

— Добре. Сега ще ти донеса питие. Искам да се запознаеш с един господин. Той е хубав човек - прекалено сдържан за моя вкус, но на теб ще ти хареса. Наистина е специалист в областта си. Високият индианец се изправи и тръгна към сепаретата. Джонатан го последва. Изпитваше едва доловимо чувство на облекчение.

Сервитьорът спря да лъска бара и хвърли поглед към масата на Джонатан. Напяваше си някаква ирландска балада.

В едно от сепаретата Амей спря до дребен плешив възрастен мъж с очила с рогови рамки. Беше облечен с палто и имаше папийонка.

— Джонатан, искам да те запозная с един от приятелите ми. Това е Марк.

Двамата се здрависаха.

— Приятно ми е — изрече Марк. Гласът му беше силен, носов, ръцете - малки, силни и меки.

— На мен също - отвърна Джонатан. — Радвам се да се запозная с вас, Марк. Щом човек е приятел на Амей, не може да бъде съвсем лош.

И тримата се засмяха.

— Марк разполага с информация, която според мен ще ти помогне, Джонатан. Помолих го да поприказва с тебе няколко минути, преди да се върнеш. Аз отивам на бара. Ако имаш нужда от мен, просто ме извикай. — Излезе от сепарето и почака за миг. - Да не би да имаш някакъв проблем?

— Трябва ли да се връщам, ако не желая? — попита Джонатан съвсем искрено. —

Обстановката тук е много по-красива, отколкото съм я запомнил.

Амей знаеше: Джонатан не искаше да си отива без Пола.

— Изборът е изцяло твой - отговори той, като се опитваше да вложи в гласа си небрежни нотки. — Решението ти да дойдеш тук беше просто такова: искаше кратко посещение, а не да останеш тук за постоянно. Всъщност беше решил да започнеш живота си отначало там, в твоя свят. Засега Марк има няколко съвета за това как да влееш повече равновесие в тялото си. - Амей се отдалечи.

Джонатан се обърна към Марк.

— Как ще постигнете това?

— Аз съм лекар - отвърна дребният мъж и нагласи очилата си.

— Точно какъв лекар сте? - попита Джонатан; внезапно бе почувствал неприязън към този човек.

Реакцията му спрямо лекарите винаги бе изпълнена с недоверие, още от далечните дни на детството. Беше свидетел как семейните лекари поставяха неправилни диагнози на родителите му; те изглеждаха повече заинтересувани да предписват лекарства, отколкото от истинските причини за болестните симптоми. Беше свидетел на същото явление в собствения си живот като възрастен в Чикаго и Флорида. „Този е както останалите клоуни от професията" — помисли си Джонатан.

Марк потри с длан врата си.

— Ами да бъде човек лекар тук, в Небесния бар, е по- различно; сигурно няма да приличам на повечето лекари, които си познавал досега. Тук ролята ми е по-скоро на лечител, отколкото на боравещ умело с уредите техничар или учен. Тук лекуваме цялостната личност на човека.

Джонатан изпитваше истинска трудност да поддържа учтив тон в разговора си с Марк. Опитваше се да намери някакъв обществено приемлив израз на потискания с години гняв от времето, когато лекарите бяха поставяли погрешни диагнози на заболяванията му, някои от които бяха приключили със съвсем ненужни операции.

— Цялостната личност ли? И как постигате това?

— Не ме харесвате особено, Джонатан, нали? Всъщност единственото, което бихте могли да сторите, е да бъдете учтив с мен.

Джонатан се изчерви.

— Да, господине - отговори той, вперил поглед в очите на лекаря. - Това е най-точният отговор.

— Не ви виня за това, като се вземе предвид медицинската предистория на семейството ви и на вас самия. Медицинската професия на земята се е откъснала от първоначалната си цел - тя се намира в извънравноесно състояние, ако ми позволите да се изразя по този начин. Ала на този етап съществува възможност за голяма промяна: напоследък алтернативната медицина отправи предизвикателство към западните медицински доктрини. Когато западните лекари открият алтернативната медицина като допълваща здравето практика, те ще се превърнат в лечители, достигнали състояние на равновесие. Надеждата ми е, че ти ще ми дадеш шанс да докажа, че аз съм лечител, издигнал се до това състояние. Ако не успея, тогава поне ще зная, че си ме изслушал.

— Да, така би било справедливо - съгласи се Джонатан.

— Благодаря - отвърна Марк. - Първото нещо, което искам да спомена във връзка с вашето тяло, е становище, което сте чували: енергията трябва да тече свободно. Спомняте ли си го?

— Да - откликна Джонатан. — Амей, Рамда и аз разговаряхме доста по този въпрос. Това е един от Универсалните принципи.

Марк направи знак на сервитьорката.

— Искате ли още бира?

— Да. Сам се чудя на издръжливостта си.

Сервитьорката взе поръчката и се отдалечи.

— Здравето - обясни Марк - може да бъде разглеждана като енергийна система. То е комбинация от много различни видове енергия. Те обхващат широк диапазон — от отделните клетки до органите и до сложните системи, каквито са нервната и кръвоносната. За да бъде тялото в добро здраве, е нужно то да бъде в хармония със самото себе си, тоест да се намира в състояние на равновесие. Разбирате ли?

Джонатан кимна.

— Друг закон на енергията, важен за по-доброто разбиране на здравното състояние, е следният: всеки вид енергия притежава вибрационна честота или ВЧ. Когато клетките или органите са в равновесно състояние, те отговарят на определен честотен диапазон; този диапазон се приема за „здравословен“. Когато клетката излиза извън равновесно състояние, вибрационната честота започва да се понижава - енергията се движи по-бавно, плътността ѝ се увеличава - също както водата, превръщаща се в лед. Тази по-ниска ВЧ обикновено е сигнал за „болестно състояние“. Тъй като всички видове енергия са взаимно свързани, най-разнообразните по вид клетки и органи зависят един от друг за постигане на равновесно състояние..

Джонатан се усмихна.

— Удивително е как всичките страни от съществуването на човечеството са взаимно свързани. Голяма част от онова, което разказахте току-що, Рамда и Амей вече го обсъдиха с мен, само че изцяло в друг контекст.

— Разбирам — рече Марк. - Вие сте напълно прав. Ето защо по-рано изтъкнах, че тук лекуваме цялостната личност.

Сервитьорката се върна с питиетата им.

— Благодаря - каза лекарят. - Ще ни донесете още бира, нали?

Тя се усмихна.

— Да, господине.

След като тя се отдалечи, Марк сви рамене.

— Бирата не може да ни навреди. Онова, което тук наричат „бира“, е просто специална смес от плодови сокове и билки, обработени така, че да имат вкус на истинско пиво. Тук не се сервира алкохол, точка.

Джонатан се разсмя и поклати глава.

- Божичко, това място е пълно с изненади. Бирата въобще не е бира. Какво ли ще бъде следващото?

Марк посегна към вътрешния джоб на самото си, извади тейфтерче и химикалка и каза:

— Искам да направя малка скица, която ще ви помогне да разберете как функционира човешкото тяло.

После нарисова уред, подобен на радиоапарат от автомобил, с гигантска антена.

— Разбирате принципа, според който работят радиоприемниците на Земята, нали?

- Да.

— Освен това разбирате принципа на радиовълните с различна дължина?

Джонатан кимна.

— Добре — продължи Марк. - Човешкото тяло в голяма степен наподобява радиоапарат, който е в състояние да приема едновременно всички радиовълни. Една от функциите на ума е да действа като акордиращ модул, вземащ решение кои от вълните ще приеме.

Марк нарисова четири групи вълнообразни линии, които преминаваха през антената на радиоапарата.

— Дължините на вълните с най-висока честота представляват най-високите вибрационни честоти в човешкото тяло: тези на духовността. Следващите по височина са тези на емоционалността, после на интелекта, а вълните с най-ниска честота, които са най-ниски и най-плътни, представляват физическите аспекти на човешкото тяло. - Марк обърна схемата към Джонатан. — Следите ли мисълта ми?

— Разбрах.

— А сега - продължи Марк, като обърна схемата отново към себе си и нарисова друга линия под всяка вълнообразна крива, — тези радиовълни на духовността - нека ги наречем така — имат една необикновена характерна черта; те се раздвояват; останалите линии не го правят, Едната половина от радиовълните на духовността прониква и подобрява останалите три групи радиовълни, В такъв случай качеството на приемане е или подсилвано, или възпрепятствано от нивото на съпротивление вътре в организма. Останалите радиовълни на духовността просто съществуват като самостоятелно излъчени от източника, С други думи, духът, или душата, независимо как ще го наречем, представлява комбинация от всичките аспекти на четирите енергийни системи ФЕИД физическа, емоционална, интелектуална и духовна. Разбирам, че вече сте разговаряли надълго и нашироко за ФЕИД с останалите, затова няма да ви губя времето и да ви обяснявам познати неща.

— Сега разбирам - подхвана Джонатан, - Спомням си, че когато за пръв път влязох в светлинното поле на Рамда, имаше цветове, излъчващи се от различни части на тялото ми; други части нямаха въобще никакви цветове. Рамда каза, че цветовете представлявали нагледно как духът или душата протичат из цялото ми тяло. Следователно където не е имало цветове, там сигурно са съществували някакви препятствия, потокът е бил блокиран,

— Точно така - потвърди Марк, - Тези части от тялото ви се намират в изнвънравновесно състояние. Следвайки аналогията с радиоапарата, или не съществува приемане на радиовълните, или някъде има късо съединение. Твърде често тези препятствия - или неравновесни състояния започват като неразрешени духовни проблеми и достигат до интелектуалното, емоционалното и физическото ниво. Точно това представляват болката и дискомфортните състояния- блокирана енергия.

— Успявам да следя мисълта ви, докторе - каза Джонатан, Марк поправи папийонката си и потисна усмивката си.

— Поддържането на тези блокиращи препятствия изисква много повече енергия — около десет пъти повече, отколкото ако просто оставим енергията да протича безпрепятствено. Ето как се лекуваме: отпусваме се отпусваме духа си, ума, сърцето, тялото. Това може да се осъществи чрез някаква мисъл или волево действие, ако предпочитате, и се превръща в сбъдващо се пророчество; вярвам, че ще се излекувам, и следователно ще оздравея. Спомнете си, вие и Рамда разговаряхте за това- мисълта създава формите.

— Значи всичко, което трябва да направя е да мисля, че ще се излекувам?

— Не, не е всичко - отговори Марк, - Никога не можете да излекувате счупен крак само с мисли; ще повикате лекар. Ала ако в главата и е имало „здравословни" мисли преди инцидента, бихте могли да облекчите нараняването. Ако създавате „лековити" мисли след нещастieto, можете да ускорите процеса на оздравяването. Алтернативната и западната медицина имат потенциал да се допълват една друга. Това е интеграционен процес. Когато лекуваш някоя част от себе си, започват да оздравяват и другите части като следствие от принципа на взаимната свързаност. Когато съзнанието е изцяло спокойно, и тялото ще бъде в мир със себе си. Когато сърцето открива любов във всички неща, това ще откриват и духът, умът и тялото. Когато тялото е в равновесно състояние, всички останали ликуват едновременно с него. Човешките същества са един от най-сполучливите примери за действието на синергизма.

Джонатан се почеса по главата,

— Значи как бих могъл да постигна такова физическо състояние?

Марк повдигна очилата си.

— Вслушвайте се в тялото си, То знае точно от какао има нужда,

— И това е всичко?

— Не е - отговори Марк, - Можете да го постигнете и като повишавате вибрационната си честота; яжте здравословна храна и правете физически упражнения. И двете увеличават вибрационната честота,

— Вече ми е ясно - намеси се Джонатан. - Значи през 1008 година съботните реклами ще заучат горе-долу така. - Той преправи тембъра си, за да го доближи до този на телевизионен говорител, - „Помнете, момчета и момичета, ядките „Хруп-Хруп“ съдържат 600% по висока ВЧ от закуската „Станете победители, закупувайте само най-високата ВЧ, хранете се с „Хруп-Хруп“ Марк се усмихна.

— О, вие се усмихнахте, Знаех си, че можете да го правите, докторе.

- Всъщност – поде Марк, възтановявайки невъзмутимостта си - това не е така далеч от действителното състояние на нещата в бъдеще. Рано или късно масовото съзнание на човешките същества ще открие вибрационните честоти и когато хората ги разберат, това ще революционизира грижите за здравето на Земята. Колкото по-високи са вибрационните честоти на тялото, толкова повече енергия може да преминава през него и имунната система ще става по-силна. При по-здрава имунна система има по-малко болести.

Джонатан пое дълбоко дъх и отпи от бирата, преди да зададе следващия си въпрос:

- Нима искате да кажете, докторе, че ако ние, хора следваме препоръките ви, бихме могли да елиминираме болестите от лицето на Земята?

Нека се изразя по-ясно. Казвам, че подобен сценарий е възможен за отделния индивид

— Какво означава това?

— Здравето - отвърна Марк и също отпи от бирата си - е свързано с избора, който прави човек, с енергията и с взаимната свързаност на всички видове енергия. Ако вниманието ви е съсредоточено върху тези концепции, тогава равновесното състояние ще се прояви като естествен резултат. Ако вярвате, че болестта е нещо, което сте получили от някого или отнякъде вниманието ви е съсредоточено върху изолираността, която отрича Универсалните принципи, Това са възможните начини на избор. Ако не разбирате и не можете да приемете Универсалните принципи, бихте могли да изберете - да изберете в космически смисъл на тази дума - да научите повече за живота и за Универсалните принципи, допускайки болестта в живота си. — Докторът спря за момент, после продължи; - Да поговорим за болката, тя е истински дар. Болката е начинът, по който тялото казва, че се намира извън състояние на равновесие. Джонатан се намръщи.

— Не очаквате наистина, че на Земята ще приемат болката като дар, нали, докторе?

Не - отвърна Марк.

- Никой никога не би разбрал болката, ако хората съсредоточават вниманието си единствено върху физическото си съществуване, За да разбере изцяло представата за болка, човек трябва да погледне на себе си от духовна перспектива, макар че едновременно с това вниманието му е съсредоточено върху физическите аспекти. Нека подчертая отново: може и да не сте избрали да причинявате болка съзнателно; важен е фактът, че сте отговорен за онова, което правите на духовно ниво. Никой друг не е отговорен за постъпките ви. Помнете, всички ние търсим равновесие там, където живеем. Имаме на разположение цяла вечност. Не е необходимо да се бърза.

Джонатан изглеждаше объркан.

— Значи искате да кажете, че заболяванията могат да дойдат в живота ни единствено ако ние позволим — на някое от четирите нива — в нас самите да възникне неравновесно състояние в нашето ФЕИД? Следователно извънравновесното състояние причинява липса на здраве; и че не бива да виним заболяванията, а самите себе си?

— Точно така — отговори Марк. — С това не искам да банализирам трагичните последици от заболяванията. Тъкмо обратното. Проявите на липса на равновесие във всяко човешко същество е нещо, което изисква състрадание, разбиране и любов от страна на останалите човешки същества. Ала това е нещо, което бихте могли да проучите в дълбочина с Амей или с Рамда. Моята работа е да ви накарам да осъзнаете как здравето е свързано в еднаква степен с човешкото тяло, ум, сърце и дух. Надявам се, че обясненията ми за всички тези неща ще подпомогнат, макар и в малка степен, пътешествието ви.

— Страхотно! — възкликна Джонатан, допи бирата си и погледна изкривения си пръст. Паметта му се включи и той си спомни за прослушването си.

— Един последен въпрос, докторе. Нима имате предвид, че нараненият ми пръст е продукт на блокиране на енергията и е напълно по силите ми да премахна препятствието пред нея, за да доведе себе си до по-стабилно равновесно състояние?

— Тъкмо това имам предвид. Ни повече, ни по-малко. Точно сега притежавате тази способност. Не обещавам, че ще успеете да го постигнете, и не е моя работа да ви показвам как да го направите. Просто казвам, че разполагате с достатъчно сила за това.

„Може би той има право - помисли си Джонатан. - Може би всичко тук се случва именно заради това. Може би ще успея да излекувам този пръст, преди да е дошъл редът ми за прослушването.“

- И кой може да ми помогне? — попита Джонатан. — Искам да поработя над този проблем веднага. Прослушването ми ще започне всеки момент.

Марк се вгледа за миг в Джонатан.

— Смятам, че ще е добре да поприказвате с Амей.

Глава 10

„...ти носиш отговорност...“

Джонатан се изправи, разтърси ръката на Марк и каза:

— Благодаря. Помогнахте ми извънредно много.

— Благодаря и аз - отвърна Марк, като повдигна очилата и оправи папийонката си. — Просто помнете, Джонатан, вие притежавате сила, с която можете да постигнете много.

Предизвикателството за вас е да се съсредоточите върху тази сила, а след това да се научите да я използвате.

— Чувам ви, докторе. Тъкмо това възнамерявам да направя. - Понечи да си тръгне, ала спря, за да погледне за последен път дребния мъж. — Отново ви благодаря — изрече той и стеснително махна с ръка. — Наистина ми отворихте очите. — После рязко се обърна и се отдалечи.

Знаеше какво трябва да направи. Приблужи се до бара и попита Зоринталиан:

— Знаеш ли къде е Амей? Трябва да го видя веднага.

Забеляза сервитьора, който работеше в другия край на бара - зареждаше хладилника с бира.

Изблик на страх проблесна в ума му и той поклати глава. „Не, не се боиш, Тейлър — рече си. —

Забрави тези глупости. Точно сега трябва да мислиш за нещо по-важно.“

Лицето на Зоринталиан придоби странно изражение.

— Тук съм, млади мечоко - обади се Амей зад него.

Джонатан се обърна.

— Откъде изникна?

Амей добродушно се усмихна.

— Та ти мина край мен.

— Можем ли да поговорим ... на четири очи... сега?

Амей сви рамене.

— Разбира се. Какво си намислил?

— Хайде да се върнем в стаята за осъществяване на преходи - предложи Джонатан, взе новата „бира“, която Зоринталиан беше поставил на бара. и каза: — Благодаря. - Обърна се пак към Амей и продължи: - Там никой няма да ни безпокои, а ми се ще да задам няколко сериозни въпроса на теб и Рамда. Отговорите ви са ми необходими веднага, преди да е изтекло времето, с което разполагам.

— Да вървим - рече Амей и тръгна към коридора, като не забрави да вземе чашата си.

След минутка Джонатан затвори вратата на Зала №6 за осъществяване на преходи и пое дълбоко дъх. Амей вече се беше разположил в един от фотьойлите и вдигнал крак върху крак, отпиваше от бирата си. Лъчът светлина все още блестеше от малкия отвор в стената и се разстилаше в огромен кръг върху отсрещната стена. Изглежда, никой не беше се приближавал до центъра със специализирана видео- и аудиоапаратура; малки зелени и червени светлилки примигваха край превключвателите за пускането на уредите.

Джонатан остави питието си на масата и закрачи напред-назад. После каза:

— Моля те, не ми се смей, ако ти задавам глупави въпроси.

Амей преглътна лукавата си усмивка.

Амей обещава - заяви той развеселен. - Няма да се смее на глупави въпроси.

Джонатан завъртя очи и изгледа свирепо вожда на племето шошони.

— Съжалявам, просто се изплъзна от езика ми - избоботи Амей, вдигна рамо и наклони към него глава в престолено объркване. - Няма да има и глупави коментари.

— Както и да е - имам два въпроса. Първо, наистина ли притежавам силата да излекувам пръста си сега, в този миг?

Амей помисли за миг.

— Преди да ти дам директен отговор, трябва да ти предоставя още информация, за да можеш да разбереш.

Джонатан седна.

— Нека се върнем към онова, за което разговаряхте ти и Рамда преди да излезем да починем: за мисълта. Рамда ти каза, че мисълта създава форми и ти даде примери как мислите създават форми както в собственото ти същество, така и във външния свят.

— Да - потвърди Джонатан. - И затова искам да ти задам един въпрос. Наистина ли под думата „създавам“ той разбира сътворяването на нещо, което не е съществувало, или всъщност има предвид нещо съвсем различно?

Амей помисли за миг.

— Наистина задаваш хубави въпроси, млади мечоко. Впечатлен съм. Без съмнение в английския език съществуват някои ограничения по отношение на изказа; много по-лесно е да ти отговоря на този въпрос с езика на племето шошони. Онова, което Рамда се опитваше да разкрие пред теб, беше свързано с ефекта на мисълта върху енергията. Виж сега, очевидно никой от нас не „създава“ енергия. Това е един от Универсалните принципи: енергията съществува сама по себе си. Онова, което прави мисълта, е, че придава на енергията нова вибрационна честота, тя, от своя страна, създава трептящ ефект във Вселената. Съвкупността от такива ефекти е новопоявило се явление, тъй като ефектите са неповторими и съществуват само в определен момент. Ала ако наистина искаш да бъдеш точен, мисълта създава или проектира филми, като повторно използва онова, което вече съществува: енергията. — Амей замълча и се вгледа в Джонатан. - Това помага ли ти да разбереш?

Джонатан кимна утвърдително.

— И така - продължи Амей, - мисълта проектира форми и това просто е връхът на айсберга по отношение на силата, която притежават човешките същества. Те имат способността не само да контролират и насочват мислите, чувствата и постъпките си, но са способни да постигат много повече.

— Какво например? - отбеляза Джонатан.

— Всичко. С други думи, ти носиш отговорност, независимо дали знаеш това, или не. Започва с осъзнаване - квартала, където живееш, училището, съдбата си или някой друг, а не себе си, е формула, носеща постоянно неравновесно състояние.

Джонатан се изправи и отново закрачи напред-назад.

— Нека недвусмислено изясним едно нещо. Значи искаш да кажеш, че всичко, случило се през живота ми, е резултат от нещата, които съм правил аз, и от решенията, които съм вземал аз самият?

Амей кимна.

— Точно така. Ти си сътворил всичко; ти си го направил действителност, ти си го изживял. Използвай каквато искаш метафора, но шефът си ти. Направил си театрално представление, Джонатан - ако използваме метафора, свързана с театъра. Святата реалност е продуцентът, доколкото тя ти предоставя безкраен поток от енергия, ала всичко останало зависи от самия теб. Ти пишеш сценария, избираш своята роля, правиш подбор на актьорите, ръководиш осветлението, декорите, костюмите. Ти си режисьорът, който решава как всички тези елементи ще бъдат координирани в цялостно артистично пътуване или приключение. - Амей замълча.

Джонатан продължаваше да крачи напред-назад, забил поглед в килима и стиснал ръце зад гърба си.

— Продължавай, продължавай - подкани го той,

— Ако разширим още повече театралната метафора - подхвана Амей, - вечността за теб, театралния режисьор, ще е равносилна на това да бъдеш отговорен за театрална компания с

постоянен състав, която подготвя пищна продукция. Щом продукцията приключи, значи е дошло време да започнеш нова. И това никога не свършва.

— Почакай малко. Следователно ми казваш, че животът на човешките същества на Земята може да бъде сравнен с поредица от една театрална продукция, следвана от друга, трета, а човешкият живот е синоним на една от тези продукции?

— Тъкмо това казвам - потвърди Амей.

— Хмм. - Джонатан седна и се взря в тавана. - Трябва да помисля по този въпрос. - Взе „бирата“ си и отпи голяма глътка. — Значи приказваш за прераждане?

Амей кимна.

— Добре, къде е смисълът? — зачуди се Джонатан, наблюдавайки частиците прах в лъча светлина. — Защо избираме да имаме всички тези животи?

— Да, „избираме“ е точната дума. Ти направи своя избор да учиш. Помни, целта на съществуването ти е да се движиш към състояние на равновесие. Животът ти представлява осъзнаване и научаване на нови и нови неща. Ученето и знанието укрепват равновесното състояние; всичко в живота се стреми по естествен начин към състоянието на свършено равновесие; свършеното равновесие е синоним на Святата реалност и именно то мотивира изцяло живота.

Джонатан стана от леглото и седна на пода в поза „лотос“. Фокусира вниманието си върху светлинния лъч. „Тейлър, трябва да се съсредоточиш — каза си той. Отговорът на твоя проблем със счупения пръст, а може би и частта на прехода в концерта ти са вероятно само на въпрос- два разстояние от теб.“

— Ами какво стана с Рая и Ада? - попита той. - Къде отиде Господ и неповторимостта на всеки човешки живот, на всяка човешка душа?

Амей поклати глава.

— Млади мечоко, едно нещо ми харесва у теб - хич не си поплюваш, когато задаваш въпроси. Да започнем с най-високата позиция: няма Рай и Ад. не е рай; той е център за рециклиране и информация на духа. Раят и Адът като места с определени координати са изобретения на изолираността. Тъй като съсредоточаването на вниманието създава действителността, то тя става такава. Универсалните принципи превъзхождат представата за изолираността: всеки и всичко е свързано чрез същността си, а именно чрез енергията и неделимото цяло на нашите духове. Следователно истинска изолираност не би могла да съществува.

— И така - заключи Амей, - всичко това оставя без отговор въпроса ти за Бог и неповторимостта на всеки човешки живот, на всяка човешка душа.

Изведнъж от светлинния лъч долетя странен шум. Прозвуча така, сякаш някой се беше изкашлял.

— Извинете ме - гръмна плътният глас на Рамда, - но бих искал да се намеся в дискусиата ви, ако е възможно.

— Моля те да вземеш участие в нея — покани го Амей.

— Джонатан непрекъснато задава прекалено сложни въпроси. Стар шошонски вожд като мен не е свикнал да обяснява такива неща на английски.

— Проблемът при всяко обсъждане на думата „Бог“ — заговори Рамда — е свързан с неговото определение или с езика, на който се дава то. Да дадеш определение за каквото и да било, поне на английски език, означава да го поставиш в определени ограничителни рамки. Следващата трудност произтича от състоянието на недостатъчно познание. Повечето от душите, облечени във физическа форма, изпитват трудности да видят себе си такива, каквито наистина са; и въпреки това се опитват да дадат определение на Бог в цялото Негово / Нейно великолепие. Ала за целите на нашата дискусия, Джонатан, би било най-лесно да заявим, че тук, в Небесния бар, според земните представи думата „Бог“ е почти пълен синоним на Святата реалност. Най-голямата разлика между тях ще зависи от намерението, с което човек използва двете понятия. На Земята се смята, че Бог или Аллах, или което и да било друго име, с което го наречем, упражнява всемогъщата си воля — по активен или пасивен начин — във всичко, случващо се на планетата. Тук Святата реалност не притежава воля; тя просто съществува. Тя е проява на свършенство или свършено равновесие във всички неща - познати и непознати. Тя е онова, към което се стремят всички живи организми. Следователно - към Святата реалност.

Всички мълчаха.

След няколко секунди Рамда добави:

— Просто знай — каквото и да вярваш, че представлява Бог, Той/Тя е всъщност безкрайно много повече - повече любов, повече знание, повече всеопрощение, Той/Тя е по-могъщ, по-състрадателен, по... по...

— Благодаря за помощта ти, Рамда - каза Амей. - Надявам се, че думите ти ще помогнат на младия ни посетител да си изясни редица неща.

Джонатан бе вперил поглед в светлинния лъч.

— Но какво ще кажеш за неповторимостта на всеки човешки живот, на всяка душа? - попита той. - Нима животът няма да стане банален и безсмислен, ако не съществува такава неповторимост?

— Джонатан — отекна гласът на Рамда. — Субективните изводи не съставляват част от онова, което правим ние тук, в Небесния бар. Животът е енергия, използвана по неповторим начин от всяка душа, с цел да получава знание. Ето защо ние си служим с фразата, или по-скоро с термина „Земно училище“. Преценките за живота на Земята не са част от Универсалните принципи, в съответствие с които действаме. Животът във всичките свои прояви или се приближава към състояние на равновесие, или се отдалечава от него; съществуват само две възможности за избор, ала всеки отделен живот е уникален и специфичен, както отпечатъка от човешките палци или записа на човешкия глас. Но отделно взетият живот, животът-приключение, животът-пътешествие — наречи го както желаш — никога не завършва. Краят на този живот — смъртта, както я наричате на Земята — не е нито нещастно, нито пък щастливо събитие. Тя е просто край на един процес на натрупване на знание и начало на друг такъв процес.

В Залата за осъществяване на преходи отново се възцари тишина; Джонатан продължаваше да седи втрещен в лъча светлина.

— Джонатан, повика го Рамда. — Успяваме ли да ти помогнем?

Посетителят почти незабележимо кимна.

— Тези разсъждения ни довеждат до темата за човешката душа — каза Амей почти шепнешком. Бих искал да поговорим по този въпрос, млади мечоко.

Джонатан изглеждаше почти напълно бездеен.

Амей замълча за миг, после каза:

— Думата „душа“ се нуждае от определение преди да пристъпим към задълбочена дискусия по темата. За нас в Небесния бар душата е онази частица светлина дълбоко в човека, която притежава неизменно познание за връзката с Единното и Неделимо цяло; тя е хранилището на натрупано познание в непрекъснатия процес на търсене на свършеното равновесие чрез безкрайната поредица от завършващ и започващ човешки живот, насочена към повторно обединение с Единното цяло: Святата реалност. Ние наричаме това вечно търсене „Движение“. Нека използвам друга аналогия: „Движението“ може да бъде оприличено на река, която тече към океана. Докато основните закони на земната природа остават валидни, нищо не може да попречи на реката в крайна сметка да достигне океана. Дори и язовирите, построени да спрат течението ѝ, все някога във времето ще се сгромоляшат и реката ще продължи пътешествието си. Дори и разместванията на земните пластове на фона на вечността не ще могат да попречат на реката и рано или късно тя ще достигне океана. Такава е и мощта и изумителната целенасоченост на душата.

— Но - продължи Амей, — ние - Рамда, аз и останалите от персонала — осъзнаваме, че ти вероятно си имал нещо друго предвид, когато ни попита за душата. Ако си мислел за представата на земните хора за душата - популярната погрешна концепция, че душата е отделно взета част от Бог или Аллах, която идва едновременно с раждането на живия организъм на Земята — в такъв случай виждаме, че тази концепция е неделима част от идеята за изолираността. А както изтъкнахме в предишните си дискусии, ние разглеждаме тази идея като фатално погрешна, защото действа в интерес на дисхармонията и липсата на равновесие.

Амей замълча за миг.

— Джонатан, разбираш ли?

Джонатан се намръщи, след това се размърда и се изправи. Огледа стаята, след това погледна пръста си.

— Искаш да ми кажеш, Амей — подхвана той, повдигайки длан пред лицето си, за да разгледа изкривения пръст, че душата ми е решила да направи това, за да извлече познание от преживяното от мен?

Амей се засмя и сви рамене.

— Осъзнавам, че може да ти изглежда смешно, Джонатан, но точно такъв е смисълът на онова, което ти казвам. Знаеш ли какво? Мисля, че е време да направим нещо различно, за да можеш да схванеш цялата идея на онова, което се опитваме да ти разкрием. Жената, чийто ред е точно преди твоя на прослушването, е вече по средата на програмата си. Ти как смяташ, Рамда — време ли е да го въведем във виртуалната реалност в стил Небесния бар?

Джонатан стоеше целият напрегнат пред светлината, лицето му беше сурово, мисълта му бе заета с получената преди минута информация.

— Разкошно хрумване, приятел. Съвсем радикална промяна — обади се Рамда.

Амей се изсмя, ала бързо си наложи да престане.

— Съжалявам, Джонатан — извини се той. — Не се смея на теб. Но като те гледа човек толкова сериозен и веднага след това чуе ентузиазиранията забележка на Рамда — можеш направо да се пръснеш от смях.

— Няма нищо.

— Не приемай всичко толкова сериозно, Джонатан. Обещавах ли?

Амей го потупа по гърба.

— Ще се опитам. Какво ще правим с тази виртуална реалност? На Земята това е нещо като играчка в увеселителните паркове или в някои кина.

Нашата машина за виртуална реалност ще ти помогне да асимилираш голям обем информация за много кратко време — обясни Амей. - Ако пожелаеш да излезеш навън, единственото, което трябва да кажеш или да си помислиш, е: „Искам виртуалната реалност да престане“.

— Имам ли на разположение достатъчно време? Не съм разрешил музикалния си проблем и този с пръста си. Ще ми се да поговоря с вас и за Пола. Искам да я видя още веднъж, преди да си тръгна, и искам да ви задам няколко въпроса за нея.

— Разбирам — изрече Амей успокоително. — Обещавам ти, всичките въпроси, които повдигна, ще бъдат разяснени в най-големи подробности преди да си отидеш. Ще имаш и достатъчно време да разговаряш с Пола. Не забравяй, млади мечоко, времето в Небесния бар е съвсем различно от това на Земята. Всичко, което ще се случи с теб, докато трае посещението ти тук, ще отнеме само няколко мига земно време.

Джонатан отпи от бирата си, пое дълбоко дъх и измърмори:

— Просто не мога да повярвам, че това място наистина съществува. Добре, Амей - рече високо той. - Мисля, че съм готов. Ако не се доверя на един главатар на племето шошони, то на кого тогава?

— На своя приятелски настроен компютър от Небесния бар - подсказа му Рамда.

— Не му обръщай внимание. - Амей се усмихна и се приближи към центъра за аудио-визуална техника до стената. Той просто те затруднява от време на време. Хайде, влизай в неговия светлинен лъч и ще подготвим всичко необходимо. Ще ни бъде необходима само секунда.

Джонатан влезе в лъча. Отначало видя как от тялото му започнаха да струят цветове както по-рано. Този път имаше повече, особено по-интензивен розов цвят, струящ от гръдния му кош.

— Не се тревожи, не се поддавай на паника, ако почувстваш, че ставаш друг човек, докато се намиращ във виртуалната реалност — каза Амей, после започна да върти разни копчета и да щрака дузина превключватели. Тази машина притежава способността да функционира като машината на времето плюс редица други особености. Само помни: това са преживявания, които ще ти помогнат да натрупаш знание. Натрупването на знание се проявява в много различни форми; някои са свързани с отразяване, други с преразказване, някои с показване, а четвърти с различни преживявания. Няма да позволим нищо да те нарани. Но може да изпиташ болка, скръб, щастие, радост или изненада, екстаз, дори любов. Нито едно от тези изживявания не съществува в действителността. В мига, когато кажеш или си помислиш: „Искам тази виртуална реалност да престане“ — всичките образи, звуци, миризми, вкусове и чувства, които изпитваш, ще изчезнат и ти ще се изправиш тук до Рамда и мен. — Амей се обърна и го погледна. Готов ли си?

Джонатан се засмя.

- След това очарователно предупреждение кой ли би могъл да устои на подобна примамлива перспектива? Не мога да чакам нито секунда повече.

Амей се усмихна.

- Е, поне не си загубил чувството си за хумор. Той натисна няколко копчета. Започваме. Навсякъде стана тъмно. На Джонатан му се стори, че се събужда от сън; долови миризмата на пушек. Лежеше на легло.

„Наблизо има огън- помисли си той. Сигурно се намирам някъде в бара или пък това оборудване не работи толкова добре, както ми го описа Амей.“

Той изпитва паника. Някъде наистина има огън. Чува пращането на запалените съчки.

Отраженията от пламъците блещукат и танцуват по стените на спалнята му.

Опитва се да повека Рамда и Амей, ала чува писуците на малко момиченце, които излизат от неговата сабствена уста на испански.

- Мигел! Татко! - крещи момиченцето с висок, пронизателен глас. Бързо се измъква от леглото и вижда отражението си в стъклото на прозореца; тя е малко момиче на десет или единадесет години. Навън е светла пролетна сутрин; мъчно е да различиш докъде стигат тънките червеникави облаци и откъде започват горящите пламъци, хвърлящи вълни черен пушек от яхъра.

- Аполон - прошепва тя, мислейки за своя кон на черни и бели петна. Великолепното животно и детето са неразделни другари от зори до здрач. Момичето вярва, че конят е единственият ѝ приятел на света. Никой в семейството ѝ няма време за нея. Те са прекалено заети с работата си. През повечето дни тя и Аполон обикалят с часове каньоните, планините и потоците наоколо и споделят най-големите си тайни.

За миг момичето нахлузва старите си панталони и ботуши и се втурва по дървеното стълбище в хладния утринен въздух. Хуква към вратата на яхъра. Трябва да я отвори.

- Хуанита! – крещи Мигел, петнадесетгодишният ѝ брат, който профучава край нея с две кофи вода. - Не се приближавай до яхъра! Много е опасно!

Хуанита вижда как баща ѝ плиска вода и тъпче пламъците. Пушекът люти, пламъците дращят, ужасените коне цвилят. Детето вижда, че вратата на яхъра е изгорена, и тича да я отвори.

И изведнъж нейният обикновено кротък Аполон и още няколко други коне политат в купом към нея в облак сивкавочерен дим.

Първият се опитва да я заобиколи, ала я удря с гърдите с и я запраща високо във въздуха, Момичето пада на земята, друг ужасен кон се опитва да я избегне, но копитото му закача нежното ѝ лице. Докато детето се търкаля по земята, трети кон я настъпва по бедрото. Носле четвърти: предните му копита я удрят в кръста, пречупвайки гръбначния стълб, задните натрошават бедрената кост. Всичко, което вижда, преди да загуби съзнание, е белият корем на последния кон, които се плъзва над смазаното ѝ тяло.

- Хуанита! – крещи баща ѝ и тича към нея. Зад него търчи Мигел. Якия петнист кон спира, гледа как останалите жребци летат към свободата, после в тръст се приближава до падналата си приятелка, цвили и облизва окървавеното ѝ лице.

Сега е тъмно.

Хуанита усеща, че, отново се събужда на леглото си. Отваря очи. Някой друг ден е към своя край. Мигел пали свещи в спалнята ѝ; те са единственият източник на светлина. Горещината е непоносима. Хуанита се намира в собствената си спалня, лежи на собственото си легло. Лицата на баща ѝ и брат ѝ са разтревожени. Във въздуха се носи някакво странно зловоние. Плътни превръзки от марля се подават от влажната ѝ нощница, чак до края на страшно подутите ѝ крака. Вижда само подпухналите пръсти на краката си, стърчащи над превръзките. Кожата ѝ е тъмнозеленикава.

Толкова я боли глава, че сълзи се стичат по бузите ѝ; цялото ѝ тяло пулсира. Раздвижва ръка, за да изтрие сълзите, и усеща допира на голямата превръзка около главата и едната си буза. Цялата е обляна в пот, диша мъчително. Всяко дихание е съпроводено с тежки хрипове в гърдите и гърлото. Мигел налива вода от глинена кана в малка дървена чашка и ѝ дава.

- Изпий това - шепне той, повдига главата на Хуанита и допира чашата до сухите ѝ устни. Тя се опитва да пие, но болката в главата и тялото ѝ е така остра, че едва събира сила за това.

Сила. Успява да поеме няколко глътки.

Усеща загрижеността и любовта в очите на брат си. Чувства болката, натрупала се у него - така иска да ѝ помогне, да облекчи страданията ѝ.

Баща ѝ взема мъничко шишенце от нощното ѝ шкафче и налива нещо в друга чаша. Мирише на алкохол.

- Това ще успокои болката - шепне той. - Това е всичко, което имаме, моето момиче. Съжалявам. Успява да преглътне само веднъж; течността е ужасна на вкус. Баща ѝ отново я нагласява върху възглавницата, а брат ѝ му подава влажна кърпа. Внимателно бащата изтрива покритото ѝ с пот лице и ръцете. За секунда-две тя се чувства по-добре. Мигел слага влажна кърпичка на челото ѝ. Така се чувства още по-добре.

Затваря очи и осъзнава колко е слаба. Дишането става още по-мъчително. Още сълзи текат по бузите ѝ. Ще ѝ се да заспи и да не се събужда, докато не оздравее.

— Кога ще дойде свещеникът? - чува гласа на баща си.

— Веднага след вечеря — прошепва брат ѝ.

Братът и бащата излизат и в стаята става тихо. На Хуанита ѝ се струва, че отново ще заспи, но нещо я кара отново да отвори очи. В ъгъла на леглото си забелязва прозрачната фигура на някакъв непознат. Всъщност това е жена. В този миг момичето започва да трепери от глава до пети.

Високата русокоса жена се приближава и докосва ръката ѝ.

Джонатан позна посетителката: Пола.

Момичето и Пола политат във въздуха. Още миг и ще се спуснат в дълъг тунел от светлина... изведнъж се разнася съскащ звук.

— Придвижих напред — каза Амей. — Тази част не е предназначена за изживяванията ти сега. Изведнъж Хуанита се озова в красив парк, застанала до Пола. Малкото момиче имаше дълга черна коса и тъмна кожа. Джонатан си помисли, че е дребна за възрастта си. Имаше хубаво личице, зелени очи и нацупени устни. Облечена в къси панталонки и блузка, тя се взираше в оздравелите си крака.

— Сега съм много по-добре.

Пола се усмихна, наведе се и я погледна в очите.

— Докато сме тук, няма да чувстваш никаква болка и няма да ти се случва нищо, което не желаш. Разбираш ли?

Хуанита кимна и изтича към няколко деца на нейната възраст, които играеха на катерушката.

Пола седна на една пейка и ги загледа.

След няколко минути Хуанита изтича при Пола и се разположи в скута ѝ.

— Знаеш ли какво? Обичам те, Пола.

Очите на Пола се навлажниха.

— Сигурна съм, че е така - каза тя. - Аз също те обичам, много повече, отколкото можеш да си представиш.

Дълго време двете останаха прегърнати, после Хуанита скочи и отново отиде да играе с новите си приятели. Джонатан ги гледаше и се усмихваше; струваше му се, че малкото момиче все тича и тича, часове наред.

После отново чу свистящия звук.

Пола и Хуанита се държаха за ръце и се приближаваха към Небесния бар.

— Тук ли работиш? — попита детето.

— Засега да — отвърна Пола с усмивка.

Когато влязоха, мнозина от постоянните посетители поздравиха Хуанита като отдавна изгубила се някъде племенница. Идваха при нея, прегръщаха я и я целуваха. Зоринталиан дойде, вдигна я, целуна я и я завъртя във въздуха. Заведе детето и Пола в едно сепаре, донесе им топла храна и нещо за пиене. Преди да отиде да си гледа работата зад бара, още веднъж целуна Хуанита по бузата.

След малко се върна с две чаши специален сладоледов шейк „Небесен бар“ и две сламки. Жената и детето жадно изгълтаха напитките си, като междуременно се шегуваха и се смееха. После се изправиха и поеха, хванати за ръце, по коридора към залите за осъществяване на преход.

Джонатан отново чу свистящия звук. Отново видя Пола и детето - връщаха се в бара. У Хуанита се долавяше нещо различно. Тя не приличаше на малкото момиченце, което тичаше в парка; от нея струеше излъчване на човек, осъзнал много неща.

Отново се разнесе съскащият звук.

— След много на брой земни години - прозвуча отдалеч гласът на Амей.

Хуанита беше отново в бара. Изглеждаше разочарована.

— Съжалявам — каза една от приятелките ѝ. — Щеше да е прекрасно да останеш с нас, но не смятам, че този път уроците ни за натрупване на познание са наистина съвместими.

— Зная — отвърна Хуанита и прегърна жената. - Но все пак съм разочарована. Може би следващия път.

Хуанита се отдалечи да поговори с още някои от приятелите си. Размени няколко реплики с двама мъже. Докато Джонатан наблюдаваше това, тялото му се залюля под могъщия прилив на чувствата. Един от мъжете, казваше се Тамрин, беше висок, с широки рамене, плътен глас и излъчване, внушаващо уважение. Вторият, Сашико, имаше приятни обноски и тих глас. Джонатан

искаше да каже нещо на този мъж - нещо много важно, ала не знаеше какво е то. Просто остана встрани и продължи да наблюдава по-нататъшното развитие на сценария.

Двамата мъже обясниха на Хуанита, че им предстои да се преродят. И че трябва да научат един от друг много неща, повечето от които били останали неразрешени в предишните им животи.

Основният проблем, върху който щели да работят, бил властта: Тамрин щял да се опита да се освободи от преследващата го нужда да контролира останалите чрез властта, съсредоточена в ръцете му; Сашико трябвало да се научи да утвърждава авторитета си и да се освободи от страха си пред властта. Живеейки заедно, двамата щели да се учат един от друг.

Тамрин и Сашико вече бяха решили кои ще са техните родители, които вече се били върнали в едно от Земяните училища. И двамата щели да се окажат със семейства в Чикаго, щели да се срещнат там, да се оженят и да имат едно дете - син. Попитаха дали Хуанита не би желала да се присъедини към тях и да бъде тяхното дете. Хуанита помисли за миг. Осъзна, че самотата ѝ е един от неразрешените проблеми, останал ѝ от последното пътешествие до Земяното училище. Тогава родителите ѝ рядко имаха време за нея; бяха прекалено заети с фермата и с конете, с които изкарваха прехраната на семейството, за да се тревожат за грижите на едно единайсетгодишно дете. Проблемите на самотното детство бяха нещо, върху което Хуанита имаше нужда да поработи. Това и по-малкото обръщане на внимание на нещата от физическия свят бяха двата главни урока, върху които искаше да се концентрира по време на следващото си пътуване до Земяното училище.

- Искаш да кажеш работа в областта на духовното? попита Тамрин.

- Да — отговори Хуанита. - Трябва да се науча да, виждам нещата в перспектива и да осъзная, че спойката, задържаща всичко в едно цяло, е духовността ни. Без нея нещата, върху които сме се съсредоточили, се изкривяват чрез останалите ни вибрационни честоти.

- Съгласен съм - каза Сашико. - Всъщност това е нещо, върху което и аз бих искал да поработя.

— Тогава сме еднородни - обяви Тамрин.

Тримата се хванаха за ръце.

Значи се договорихме — поде Тамрин. — Аз ще бъда майката, Сашико ще бъда бащата, а ти ще бъдеш нашият син. Какво име би избрал за себе си?

Хуанита се замисли за миг.

— Смятам, че бих желала да съм Джонатан — отвърна тя. - Името Джонатан ми звучи красиво. Изведнъж стана тъмно като в рог.

— Това е всичко засега — чу се гласът на Амей.

Джонатан стоеше в лъча на Рамда, взирайки се във високия индианец. Отдалечи се от Рамда, излезе от светлинния лъч, отпусна се на леглото и поклати глава. В стаята цареше тишина. Той седеше неподвижен, впери поглед в тавана.

— О - каза накрая Джонатан. - Всичко, което ми идва на ум сега, е - о! Невероятно.

Глава 11

Е „...трагедията е възможност да научим още един урок; тя е дори истински подарък...”

Времето в Зала 6 за осъществяване на преходи сякаш бе спряло. Сърдитият поглед на Рамда сгорещяваше въздуха и рикошираше от бялата боя на стените. Единственият звук в стаята беше бръмченето на оборудването край стената.

Амей стана от фотьойла, приближи се до хладилника и си взе една „бира". Извади една и за Джонатан. Посетителят от Сан Диего, дълбоко замислен, лежеше на леглото със затворени очи.

— Това ще ти помогне — каза му Амей и постави кутията с бира пред него. - Независимо кога ще бъдеш готов. — Амей седна, отпи глътка от питието си и затвори очи.

- Знаеш ли - подхвана с треперещ глас Джонатан, все още без да отваря очи. — Осъзнавам, че ти току-що разкри пред мен изцяло нов начин за това как да разглеждам времето, пространството и собственото си безсмъртие, но все още не съм сигурен дали разбирам защо съм предначертал да нараня пръста си.

Амей се задави и едва преглътна питието си.

- Искаш да кажеш — подхвана той, като наполовина се смееше, наполовина кашляше, — че ти изпита на практика многоизмерността на душата си, динамиката на избора, закона, който гласи: „Енергията се движи кръгообразно“ — тоест онова, което вие наричате прераждане — и всичко, за което можеш да мислиш и приказваш, е пръстът ти?

Джонатан се усмихна стеснително.

- Това е единственият начин, по който съм в състояние да се справя с всичко това. Мога да го свържа с пръста си. Освен това в счупването му няма никакъв смисъл. Приемайки за основа споразумението, което постигнах с родителите си, счупеният пръст би трябвало да има нещо общо с духовността или някои явления от физическия свят. Сигурно е, че не е свързано с проблемите на дете, на което не е обръщано достатъчно внимание.

- Това въпрос ли е, или твърдение?

- И двете едновременно - отвърна Джонатан. Прав ли съм, или съм сгрешил?

Амей поклати глава.

- Ето, отново започваш с прояви на изолираност. Помни, ние в Небесния бар не работим в полза на изолираността. Ние сме свързани с обичта, с равновесието, с енергията; действаме в полза на познанието, подпомагаме подбора на родители, подбора на водачи по време на пътешествията, занимаваме се с групиране на подходящи си души, ала не и с прояви на изолираност. Изолираността е свързана със състоянието на неравновесие и следователно е начин на поведение, който водачите в пътешествията не избират.

- По отношение на прекия ти въпрос - продължи Амей. - Искам да ти кажа, че аз съм твоят водач - нещо, което вие на Земята бихте нарекли ангел-хранител, но не съм нито личният ти осведомител, разполагащ с отговор на всеки твой въпрос, нито съм енциклопедия. Работата на водачите е да водят, а не да предсказват бъдещето, нито да извършват някаква терапия и в никакъв случай — да дават оценки. Едно от най-трудните неща за водача е да предоставя инициативата — трябва да се научим да позволяваме на учениците си да правят своя избор, което често пъти създава дисхармония или състояние на неравновесие; това е съществена част от процеса на събиране на познание.

Амей отпи от бирата си.

— И сега, Джонатан, защо не ми кажеш защо реши да счупиш пръста си и после не му позволи да оздравее както трябва? Бих искал да чуя отговора ти.

Джонатан направи гримаса, после сви рамене.

— Истината е, че нямам никаква представа — отвърна той. - Тъкмо затова попитах теб. Помислих си, че ако зная защо съм го сторил, бих могъл по-лесно да разбера как да премахна онова, което пречи на пълното му излекуване.

Амей се усмихна.

— Би трябвало да си спомниш две неща: където и да се намираш в настоящето, това се дължи на миналото ти, и второ: тялото ти проявява равновесието или неравновесието на емоционалната, интелектуалната и духовната страни на същността ти. Мога само да ти кажа, че се движиш в правилна посока. Продължавай да работиш; вече почти си постигнал желаното.

Джонатан също се разсмя.

— Добре, господин главатарю на шошоните с дългата черна коса, а какво ще кажеш за въпрос, на който можеш да ми отговориш? Как така стана, че ти си мой водач?

— Това е лесно — отвърна Амей. — Както и всичко останало, самият ти ме избра. Всъщност ние двамата се избрахме взаимно. Веднага след като ти и бъдещите ти родители решихте какъв ще бъде следващият ви живот, пуснахте обява за духовен водач тук. Около тридесетина се отзовахме и ти избра мен.

— Разбирам - рече Джонатан. - Бих искал да зная повече за теб и Рамда. Какви сте били преди да станете водачи?

Рамда се изкашля. Образ на мъж, облечен в мантия, се появи в лъча. Беше висок, величествен и красив; кожата му беше сбръчкана и загоряла от слънцето.

— Това беше последният ми костюм, когато бях на Земята. Преживях много години в Средния изток - всъщност в Египет. Това беше преди две хиляди земни години и тогава ме наричаха пророк. — Образът изчезна. — Ала това беше само един от многото животи, на които съм се наслаждавал. Сега съм главен учител - работата ми е да подпомагам повишаването на Вибрационната честота на масовото съзнание.

- Моята роля е да бъда твой личен водач. Тук съм, за да ти помогна да промениш съзнанието си — заговори Амей. — Както знаеш, бях вожд на племето шошони и наскоро бродех из равнините на северозапад. И аз като Рамда съм имал множество животи по-рано.

- Тогава защо се представяш пред мен като индианец, а Рамда — като лъч светлина?

- Основните причини са две — отговори Амей- Първо: всички ние сме от една и съща група души. Второ: целта ни е да постигнем следното — начинът, по който те водим напред, трябва да отговаря в максимална степен на нуждите, които изпитваш в даден момент. Първата причина е предпоставка за постигането на целта ни. С други думи, ние сме убедени, че формата, която сме избрали, е най-полезна за теб в определения момент.

- Какво означава „група души“? - попита Джонатан.

Това е асоциация или обединение на души — отговори Рамда, — които решават просто за удобство или поради сходни вибрации, или поради сходни изживявания в миналото си, пък и поради други причини да станат нещо като театър с постоянен актьорски състав, за каквото разговаряхме. Всички те непрекъснато сменят ролите си, очаквайки, че могат взаимно да си помогнат в научаването на повече неща, защото се познават добре. Всеки взема всичко, с което разполага във физическия или духовния свят, независимо от това колко живота е имал и къде ще бъде в следващия живот. Не само това — всеки знае, че другият е подбрал определен вид живот или пиеса. Членовете на една и съща група души са съгласни да участват в пиесите на „колегите“ си от групата.

— И какво получавате от това?

— Не забравяй, че ти също ми помагаш — напомни Амей. — Когато преподавам определен урок, състоянието ми на равновесие укрепва, аз също се уча, за да стана по-добър учител.

Амей изпи питието си и занесе кутията до коша за боклук.

— Рамда, Пола, Марк и аз сме всички от твоята група души. Същото се отнася и за родителите ти, мнозина от приятелите ти, както и повечето от жените, с които си имал интимна връзка. Разбра ли, че бащата на Хуанита е Джуди, а Мигел — нейният брат - е Мери? Една от причините, поради която изпитваше такова желание да останеш в Кий Уест и да отвориш ресторант с Джуди, беше защото искаше да доведеш докрай някакво старо начинание, което двамата сте започнали в миналите си животи.

— Тогава защо изпитвах такава болка през последните две години, преди ресторантът да потъне?

— Беше научил урока си и се чувстваше готов да продължиш, ала не го направи - отвърна Амей.

— Обаче Джуди отказа да го продадем. Значи не е била научила своя — каза Джонатан малко свадливо.

— Да, това е вярно. Но няма това беше причина, поради която ти трябваше да продължиш тази връзка? Не се тревожи, Джонатан, това често се случва, когато човек учи уроците си. Някои хора научават своите по-бързо от други, ала не осъзнават този факт, затова запазват ситуацията непроменена. Когато болката стане прекалено много, те в крайна сметка си тръгват. Между другото, тя е напреднала много в уроци, където ти си съвсем начинаещ.

Джонатан смени темата.

— Ами...

— Да, за Мери - прекъсна го Амей. - Предпочитам да не ти казвам нищо. Очакват те още няколко изненади. Не искам да ги съсия.

Джонатан се замисли за онази част от виртуалната реалност, където Хуанита — всъщност самият той — търсеше своя родител.

— Не мога да повярвам, че майка ми е част от моята група души. Това беше истинска изненада.

— Ти беше свидетел на момента, когато решихте да участвате в една театрална продукция.

— Зная. — Джонатан поклати глава. - Трябва да наваксам в много отношения тук. Ох! А когато се върна на земята, трябва да разбера защо съм избрал майка си.

„Тейлър — помисли си той, - осъзнаваш ли това: ако хората на Земята знаеха, че сами избират семействата си, цялата научна област на психотерапевтиката щеше да се обърне с краката нагоре! Направо да се побъркаш!“

- Сега разбираш, млади мечоко, нали? - засмя се Амей. — Това е моето ново име за теб. Джонатан кимна почтително.

- Благодаря ти. А какви планове имаш за мен? Да ме образоваш, да ми показваш различни неща, да ме шокираш,, да ме вдъхновяваш, да ме пробуждаш, да ме предпазваш да не пропадна или просто искаш да ме накараш да мисля?

Амей сви рамене и се замисли за миг.

- Всичко.

- Тъй като аз самият съм планирал живота си, посещението в Небесния бар сигурно е част от плана - осъзна Джонатан.

Амей кимна.

- И аз трябва да бъда тук, за да науча нещо - добави Джонатан. - Въпросът е какво?

Отговорът струва скъпо. - Той замълча и се замисли. - Когато ми отговори „всичко“, какво точно имаше предвид? В последна сметка всичко, което се опитваш да направиш, е да ми помогнеш да постигна по-стабилно състояние на равновесие. Така ли е? И ми помагаш чрез моите вибрационни честоти, нали?

Амей се засмя.

- Сега наистина си прав, млади мечоко. Главната ми работа е точно такава: помагам ти да повишиш индивидуалната си вибрационна честота. Така бих могъл да бъда максимално полезен за теб.

За част от секундата Джонатан си припомни разговора си със Зоринталиан за хората, които работят в служба на другите, после отново съсредоточи вниманието си върху настоящия момент.

. — Но на първо място трябва да мога да запомням. После е необходимо да го желая. Така ли?

- Това е само половината от всичко. Другата половина е свързана с поведението ти: трябва да увеличиш собствената си ВЧ, като постигнеш по-високо състояние на равновесие, освобождавайки се от препятствията пред енергията в теб. С идването си тук по средата своя жизнен път ти доказа, че се отнасяш сериозно към този проблем. Последната част е да започнеш да действуваш. А ти, млади мечоко, вече доста напредна.

— Какво още мога да направя?

— Нека се върнем отново към посещението ти във виртуалната реалност — каза Амей. — Какво мислиш за всичко, което видя там?

Джонатан поклати глава и почувства, че очите му овлажняват. Преглътна и се опита да се овладее.

— Много впечатляващо. — Гласът му потрепера. - Просто... просто ме... разтърси.

— Какво беше толкова впечатляващо? — попита Амей

— Ами... преди всичко видях Пола. Сега вече зная, че тя е била един от моите водачи в предишния ми живот ала това с нищо не променя чувствата, които изпитвал към нея. Осъзнавам също така, че това е една от основните причини за пречките пред енергията в мен; тя почти открито ми го каза, когато свирех на рояла. Много силно и болезнено послание. Зная, че трябва да разреша този проблем преди да си тръгна, и затова търся възможност да поговоря с нея насаме.

Амей кимна.

— Аз те уверих, че това ще се случи.

— Да, и ти благодаря. — Джонатан се изправи. — Имаше няколко загадки в живота ми, които вярвам, са вече разбулени. След като видях какво се случи с мен, докато бях Хуанита, разбирам любовта си към тичането и страха от насрещното движение.

— Това е една от страните на остатъчния ефект с отминалите животи, особено по-скорошните — съглас се Амей.

— Но имаше и страна от виртуалната реалност, която наистина ме подразни.

- Коя?

- Че малкото момиче умря — добре, аз умрях — оставих след себе си изпълнено със скръб семейството. Клипът от виртуалната реалност показваше само Хунита, болката и страданията ѝ и как всичко се променя за нея в Небесния бар. Ами какво стана с брат ѝ и баща ѝ? Имам предвид с Мери и с Джуди? Те бяха най-близките ѝ същества в момента на злополуката. Представи си каква болка са изживели! Представи си отчаянието и вероятно и двамата са изживели остатъка от дните с изпълнени с чувство за вина.

— Както ти заради баща си?

Джонатан замълча. Въпросът му дойде изневиделица.

— Нещо такова - измърмори той. Не искаше да мисли за това, поне засега. — Вината не беше тяхна, ала те трябваше да понесат най-мъчителната болка. Да оставим Хуанита настрана; тя бе

мъртва. Физическите и моралните ѝ страдания приключиха, но страданията на семейството ѝ тепърва започваха. Какво ще кажат за това универсалните ти принципи?

— Рамда — извика Амей. — Рамда, имам нужда от помощта ти.

— Идвам, мамо — отекна плътният глас на компютъра.

Амей широко отвори очи. Рамда може би се шегуваше.

— Приятелят ни от Сан Диего се нуждае от познанията ти на експерт по отношение на трагедиите и защо понякога те се случват на хора, станали техни свидетели.

— Включвам се незабавно — каза Рамда. — Джонатан, помниш ли — по-рано аз и ти споменахме, че субективните заключения не са част от онова, което ние вършим тук, в Небесния бар?

Джонатан кимна.

— Тогава говорехме за смъртта — продължи Рамда — и за това, че животът сам по себе си не прекъсва и смъртта не е нито нещастно, нито радостно събитие; тя е просто край на отделно взетия живот и продължение на живота на твоята душа — възможност да увеличим познанията си, ако желаеш да го приемеш по този начин. Всъщност този пример в значителна степен онагледява ролята на трагедията в живота в неговата цялост: трагедията е възможност да научим още един урок; тя е дори истински подарък.

— Подарък? — възкликна Джонатан. — Сигурно се шегуваш! Я кажи това на бащата и брата на Хуанита. Кажи го на родителите в Калифорния", които гледат, обзети от ужас, как пред собствените им очи шофьори убийци смачкват децата им; кажи го на родителите, които гледат как децата им умират от глад в Африка, Индия или Централна Америка; кажи го на семействата в Босна, които безпомощно наблюдават как войници измъкват на улицата най-близките им и хладнокръвно ги избиват. Ако това е подарък, по-добре не ми го предлагай!

— Джонатан — каза Рамда. Гласът му беше мек и въпреки това в него бе стаена сила. — Моля те, вслушай се внимателно в думите ми. Те са изпълнени с любов. Ще разговаряш по-подробно с Пола — тя е един от най-добрите водачи по отношение на любовта. Ала всичко, което правим тук ние, в Небесния бар, е свързано с любовта. Всичко. Моите идеи са свързани с любовта, загрижеността, възпитанието, равновесието и хармонията; същото е и с Амей и с областта, в която се специализира той: духовността; същото е с Марк и огромните му знания за твоето тяло. Смисълът или общото в това, което работим ние тук, е любовта. Трябва да осъзнаеш това, поне на интелектуално ниво.

— Вярвам, че е така — каза Джонатан. - Вярвам с цялото си същество.

— Добре тогава — въздъхна Рамда. — Сега разполагаме с изходна точка. И така, любовта е свързана с хармонията и равновесието. Равновесието, от своя страна, има връзка с натрупването на познание; ето защо хората планират живота си: за да се научат да постигат състояние на равновесие. Част от този процес на акумулиране на познание включва и познание, получено при трагични случаи, защото трагедията е съставна част на жизнения опит. С това не искам да охуля нито да банализирам болката и страданията, причинявани от трагедията. Тя е събитие, което ни травмирира дълбоко и ни изпълва със страх. Говоря от свое име, но това е друга тема. Трагедията ни наранява и разстройва. Изпитваш изкушение да превърнеш трагедията в единствен обект на вниманието си във физическата действителност; истината е, че трагедията не представлява самата действителност; тя е отражение на действителността. Истината е, че трагедията е свършен пример за това как мисълта създава различни форми. Следствие от цялата дискусия за трагедията е изявлението: „Енергията е безкрайна и могъща" - това е друг закон за енергията. Ако позволим на трагедията да стане по-силна от самия живот, то тя, наистина ще стане такава. Ако с мислите си приемеш, че трагедията е непобедимо чудовище, тогава тя ще се превърне тъкмо в това.

— Но - продължи Рамда, - ако разглеждаме трагедията като възможност за научаване на различни неща и разширяване на знанията си за живота, тогава можем да се справим с нея по-лесно, ще бъдем по-силни и по-способни да достигнем състоянието на равновесие. Ако в представите си или в „начина си на мислене" приемаш, че чрез използването на неизчерпаемостта и могъществото на енергията можеш да разгледаш трагедията като преживяване, обогатяващо те с познания, тогава ще направиш гигантска стъпка към хармонията и състоянието на равновесие. Джонатан изпи на един дъх бирата си, смачка празната кутия и я запрати в коша за боклук.

— Лесно е да приказваш за това и да проявяваш блестящия си интелект на тази тема, Рамда — каза той. — Но това никак не ще ми помогне, когато се опитвам да се справя с подобен проблем.

— Начинът на мислене е всичко — отвърна Рамда. — Гледал ли си филма „Лорънс Арабски“? Джонатан изсумтя.

— Има една сцена, някъде в началото на филма - когато Лорънс все още е в Кайро като офицер и джентълмен, и научава, че ще го изпратят в арабската пустиня с дипломатическа мисия, защото знае езика. Никога не е ходил там, нито е бил подложен на суровите условия в пустинята. Един приятел го пита как смята да се справи с липсата на вода и с горещината. Лорънс му отговаря като запалва клечка кибрит, оставя я да гори, докато започне да пари пръстите му, после гаси клечката с пръстите на другата си ръка. Приятелят му пак пита: „Защо прариш така? Не те ли боли?“ Лорънс отговаря: „Разбира се, че ме боли. Тайната е да не обръщаш внимание, че боли.“ Джонатан поклати глава.

— Ще трябва да помисля повече за трагедията. Вложил съм много разсъждения и време в това да търся вината у себе си. Много е тежко да дойда тук и да ми кажете, че проблемът ми се състои в начина ми на мислене, когато преживявам болка и страдания, и че трябва просто да спра да върша онова, което съм правил 37 години. Трябва да се съсредоточа дълбоко в универсалните принципи.

— Отнасям се с уважение към желанието ти - каза Рамда. - Една последна мисъл: трагедията понякога може да ни помогне да се отърсим от илюзорната си вяра, че формата е действителност. Формата има множество проявления: цвят, раса, религия, политически убеждения, националност, дом, богатство, младежки външен вид, образование, културно наследство или околността, където човек живее. И отново: трагедията е лишена от смисъл от чисто физическа перспектива. Трагедията всъщност подпомага процеса на пресяване на възприеманите реалности, за да достигнем до Святата реалност. Тя осигурява безценния дар да свързваме дух с дух, когато хората се освободят от прекомерното си внимание към мисловния процес и просто действуват в хармония, както си помагаша по време на земетресението в Лос Анджелис наскоро, и по-рано, по време на наводненията в Средния запад и ураганите по Източното крайбрежие. Когато хората престанат да мислят за трагедията и действуват, духът им получава възможност да се приближи към състояние на връзка със сродни духове и равновесие.

Рамда замълча, после каза:

— Запомни това, Джонатан, и приеми тези идеи в съзнанието си, когато почнеш да осмисляш този въпрос в по-голяма дълбочина.

— Аз също бих желал да добавя нещо - взе думата Амей. - Важен урок рядко се научава в продължение на един-единствен живот. Много често познанието идва след преживяното, когато има достатъчно време да го осмислим в перспектива и да разберем наученото. След като човек вече е разбрал наученото, той може да създаде нова поредица от преживявания - например нов земен живот — и да действува в неговите рамки. Това му дава възможност да използва натрупаните знания. Когато човек действува в съответствие г. тези знания — вземайки предвид физическите, емоционалните, интелектуалните и духовните им измерения — тогава той наистина е научил урока си. Тогава животът се приближава по-гладко, по-свободно към хармония и състояние на равновесие.

Джонатан се изправи.

— Струва ми се, че вече достигнах състоянието „претоварване в системата“. Освен това не ми остава почти никакво време. Трябва да отида да видя Пола. - Той се обърна към вратата и каза: — Благодаря, Рамда.

И забърза с Амей по коридора към бара.

— Кога свършва смяната на Пола?

— Всеки момент — отговори Амей. — Искаш ли да отида да я намеря?

— Да, моля. Благодаря ти. Ще бъда на бара. Искам да попитам нещо Зоринталиан.

Да не забравиш да си вземеш довиждане с мен преди да тръгнеш.

— Не се безпокой — увери го Джонатан.

Зоринталиан беше зает с някакви други клиенти. Двама от тях се вгледаха в Джонатан и когато той седна, му махнаха. Изглеждаха му някак познати и той колебливо отвърна на жеста им.

— Позна ли ги? — попита Зоринталиан и постави пред него чиния със сандвичи.

Посетителят поклати отрицателно глава.

— Странно - усмихна се барманът. - Като се има предвид колко пъти си бил тук, едва ли би ми хрумвало, че няма да си спомниш за тези двамата. — Зоринталиан замълча и въздъхна. — Е, всяко нещо с времето си. Какво искаше да ме питаш?

Джонатан преглътна усмивката си. Все още не се чувстваше съвсем удобно, след като всички тук можеха да четат мислите му.

Ти един от моите водачи ли си?

— Впечатлен съм от прямотата ти — отвърна Зоринталиан и го погледна право в очите. — Не, все още не съм. Но нека първо ти покажа нещо.

Той излезе иззад бара и отиде до един от подобните на щитове украшения на стената. Беше тъкмо онзи, който Джонатан бе забелязал, когато дойде. Върху щита бяха изобразени триъгълници, пресечени от линии, които му напомняха на светкавици.

Зоринталиан му кимна да се приближи.

— Този щит е донесен от едно много специално място във Вселената - подхвана той, вперил внимателен поглед в лицето на Джонатан. — Какво мислиш за него?

Посетителят беше забравил, че барманът го наблюдава. Взираше се в щита, внимателно проучвайки вплетените един в друг кръгове от емблемата в десния ъгъл. „Спокойно, Тейлър — напомни си той. — Не обръщай внимание на безпокойството, което бавно, но сигурно те обзема в този миг. В онзи тип няма нищо страшно. Става нещо странно, но ти трябва да се отпуснеш.“

— В щита има нещо натрапчиво познато — заяви Джонатан. — Погледът ми бе привлечен към него веднага щом го зърнах.

— Щитът е от моя дом — каза Зоринталиан.

За пръв път Джонатан забеляза, че ръката на Зоринталиан е различна от неговата: имаше палец и пет пръста. Джонатан почувства, че изтръпва, после изведнъж успя да прочете мислите на Зоринталиан - поне част от тях. Барманът се опитваше да реши колко да му разкаже.

— Кой си ти всъщност? - изрече на един дъх гостът от Сан Диего.

— Ще стигнем до това — отговори Зоринталиан. Кажете ми — Амей използва ли аналогията, че Земята е нещо като училище?

Джонатан кимна утвърдително.

— Е, трябва да знаеш, че във Вселената има много други училища — каза Зоринталиан. — Всъщност милиони други училища, в зависимост от това какви уроци желаш да научиш. Съвсем наскоро ти избра училището на Земята.

„Спокойно, Тейлър. Преброй до пет преди да си се разкиснал съвсем.“

Какво е било училището ми преди земното?

Зоринталиан се усмихна.

— Когато му дойде времето, ще получиш отговор и на този въпрос, Сега мога да ти кажа само, че моят дом се намира в Седемте сестри — Плеядите. — Той замълча, загледан в очите на Джонатан.

Гостът от Сан Диего наблюдаваше високия, як мъж.

— Добре, какво определение би могъл да дадеш за себе си?

— Всеки идва от някъде другаде - отговори Зоринталиан. Гласът му звучеше съвсем обикновено. - В Съединените щати има множество националности, религии и етноси; същото се отнася и до Млечния път - само че в рамките на цялата Вселена.

— Всички ние се опитваме да се върнем у дома, в Единното цяло - продължи Зоринталиан. - Ето, защо Земята е толкова популярно училище за натрупване на знания, особено Съединените щати. Мотото на Америка е „E Pluribus UNUM“, което означава, както знаеш - „От многото - едно“. Тъкмо това се случва в цялата Вселена: всички се опитваме да открием своя път към състоянието на равновесие и когато го постигнем, ще се присъединим към Единното цяло. И така, нека отговоря на въпроса ти — аз съм пътешественик от друго време и от друго място. Джонатан гледаше ту високия мускулест Зоринталиан, ту се взираше изумен в щита. „Не можеш да го наречеш лъжец, Тейлър — помисли си той. — Има прекалено много доказателства, че не е такъв. И все пак е много трудно да приемеш онова, което казва, за чиста монета. Как е възможно всичко това?“

- Когато си готов — продължи Зоринталиан, - ще поработя с теб, за да ти покажа как отново да използваш в пълна степен таланта си. След като вече познаваш Универсалните принципи, би трябвало да ти е по-лесно. Преди всичко трябва да постигнеш собственото си състояние на равновесие.

- А как мога да направя това?

- Живей според Универсалните принципи - отвърна мъжът с необикновените ръце. — Това ще ти отнеме повече смелост, търпение и упоритост, отколкото ти се е налагало да използваш

досега. Преди да мога да започна да работя с теб, ще трябва да си в състояние да се справиш с дори по-висока вибрационна честота, отколкото тази на Рамда.

- А върху какво ще работиш заедно с мен?

- Все още не си осъзнал много неща: далечната си история, много от бъдещите уроци, които ще научиш, скритите си способности и таланти. Така че сега отговорът ми няма да има никакъв смисъл за теб — отговори Зоринталиан. - Достатъчно е да кажа, че ще ти изпратя информация за твоето наследство, за способностите ти да лекуваш и за това как да постигнеш целта си. Засега знай, че ти и мнозина други сте се подготвяли дълго и упорито за този период от развитието на Земята. Същата драма, която се разиграва там, се разгръща и на космическо ниво; сцената е подготвена за актьори и събития с множество измерения. Сега е времето упоритият ти труд да даде своите плодове.

Джонатан се вгледа в емблемата на щита. Изведнъж нещо се обърна в мислите му. Четирите вплетени един в друг кръга на щита като че изразяваха четирите представи, които Амей и другите водачи на Джонатан непрекъснато втъпяваха в съзнанието му: ФЕИД - физическо, емоционално, интелектуално и духовно начало. „Ето къде - помисли си той, — ето къде е слабостта ми - в размяната на емоционалната и духовната страни на личността ми.“

Зоринталиан се усмихна широко.

- Съвсем правилно представи нещата, млади мечоко — възкликна той. — Имаш ли нещо против да използвам името, с който те нарече Амей?

Джонатан кимна в знак че няма.

- Добре — рече барманът, бързо прегърна Джонатан и после го пусна. Суровата сила и енергия от ръцете му нахлу в Джонатан като локомотив; цялото му тяло настръхна. Намираше се сред безмълвно великолепие, в присъствието на благороден и могъщ човек, посветил се на служба на другите.

- Изключително се гордея с теб, приятелю — каза Зоринталиан, отдръпна се и впери поглед в очите на Джонатан. - Твоят анализ, разкриващ причините, довели те тук, показва голямата ти проникателност. Уроците, които трябва да научиш по време на посещението си в Небесния бар, все още не са приключили, но желанието ти да слушаш и да обработваш нова и стара информация е наистина забележително. Ще ми се всички наши посетители да бяха така възприемчиви.

Барманът замълча, замисли се, после посочи щита.

- Този символ ще се върне при теб на Земята в точно подходящото време и място. Когато това се случи, то ще послужи като ключ, който ще разкрие същността на случилото се тук. До мига, когато ще се видим тогава. - Зоринталиан кимна решително и тръгна към бара.

Джонатан се взря в бармана с безкрайно страхопочитание. „Кой ли е той в действителност? Надявам се да науча някой ден. Вероятно вече нямам никакво време. Какво ли стана с Амей? Каза ми, че ще намери Пола. Сигурно ще е прекрасно да остана за мъничко с нея. Имам да ѝ разкажа толкова много неща...“

- А защо не ми ги разкажеш веднага? - попита мелодичен глас зад гърба му.

Джонатан рязко се обърна да види кой говори.

Беше Пола.

Глава 12

„Любовта... не е просто някъде тук... тя е нашият избор и съществува навсякъде“

Дългата руса коса на Пола блестеше в необичайното осветление в бара. Тя беше свалила униформата и блузата си и носеше прекрасна златиста рокля.

— Е — каза тя и протегна ръка към Джонатан. — Ще се поразходим ли?

Сърцето на Джонатан заби силно, той преглътна. Изведнъж гърлото му така пресъхна, че не можеше да говори.

— С удоволствие — едва успя да отвърне гостът от Сан Диего.

Тя го изведе в тихата нощ.

Той се взря в мрака, осветяван от ярките звезди; това беше най-яркият звезден блясък, който беше виждал. Нямаше луна, но двете им сенки се плъзгаха по меката трева, докато се разхождаха из потъналия в зеленина парк.

Пола спря и го целуна по бузата.

— Толкова е хубаво, че отново те срещам, Джонатан.

Той впери поглед в нея, безмълвен, объркан. Сърцето му биеше лудо, изпитваше физическа болка от желанието си да я прегърне, да я притисне до себе си и да я целува, както беше правил в миналото. Не можеше да реши дали да подскочи от радост, или да се подготви за разочарование и тъга; имаше нещо необичайно в начина, по който се държеше тя: опитваше се прекалено упорито да го накара да се отпусне.

— Всъщност не ми е ясно какво сме ние един за друг - каза Джонатан и пое дълбоко дъх. - Зная, че сме част от една и съща група души, зная също, че си била нещо като мой ангел-хранител, докато съм бил Хуанита. Ала нищо повече не разбирам.

— Дори и след разговора с Рамда и Амей? - Пола бавно го водеше по някаква алея. Вечерта беше топла и изпълнена с благоухания. Мек ветрец шумолеше сред дърветата и подхвърляше косите на Пола върху красивото ѝ лице.

— Да — отвърна той. Чувстваше се малко глупаво, че не разбира. - Дори и след разговора с тях.

Тя вдигна поглед нагоре и посочи небето.

Той впи поглед в изумителния ѝ профил, очертан на фона на звездите: изваян нос, сочни устни, щастливо отворена уста, големи своенравни очи, твърди и въпреки това внушаващи мекота и благородство очертания на челюстта. Почувства любовта, извираща дълбоко в душата му — нещо, което не беше изпитвал от много, много дълго време.

— Ти изобщо не ме слушаш — каза тя с опияняващия си глас.

— Прощавай — извини се той и вдигна очи към небето.

— Обожавам да се вирам в звездите. — Пола се обърна и го погледна. Всъщност това е едно от любимите ми занимания.

Джонатан отвърна на погледа ѝ, после отново загледа звездите. В ума му проблеснаха спомени за дългите нощи, когато наблюдаваше звездите от вълнолома.

— Аз също — тихо отвърна той.

— Разбира се — подхвана тя. — Ние сме два пламъка близнаци, Джонатан. Нима не знаеше това?

Той поклати глава. Един поток ромолеше точно пред тях и Джонатан и Пола седнаха на една скала над него и опряха гърбове в камъка.

— Какво означава „два пламъка близнаци“? — попита Джонатан.

— Пламъците близнаци — тя отново хвана ръката му — са две духовни енергии с почти идентични вибрационни честоти. Много други енергии — или както е при теб, хора — имат вибрационни честоти, които са много близки до твоята, но при пламъците близнаци честотите са възможно най-близки. Ние - тя го целуна отново по бузата - сме пламъци близнаци. Били сме такива в продължение на много хилядолетия.

Джонатан стисна лице в дланите си и разтърси глава.

— Това е така невероятно! - прошепна той. - Просто не мога да намеря думи, за да изразя какво изпитвам. Първо - аз съм енергия, която непрекъснато се преражда.

Розовото кълбо започна да се свива.

Пола кимна.

- Вярно е, но ти не бива да позволяваш това да се случи с теб. Цялата ти енергия трябва да бъде фокусирана върху това да избереш любовта и да премахнеш препятствията пред енергията в себе си. Когато това стане, пътят ти през мрака на нерешителността, несигурността и невежеството ще бъде осветяван от любовта и усещането за равновесие. Нека се спрем на някои от проявленията на страха в светлината на ФЕИД: във физическо отношение страхът се преживява като притеснение и болка; в емоционално се проявява като самота и омраза; в интелектуално — като пристрастия и предразсъдъци; в духовно — като празнота и отчаяние. Но помисли си за някакъв страх: страх от летене, от водата, от открити пространства, затворени пространства, черни котки, от това да говориш пред публика, от насекоми, от смъртта, от каквото и да било. Всички тези страхове произтичат от чувството за изолираност. Противоотровата на страха е знанието и жизненият опит. С други думи - Светлината. Светлината на любовта към другите.

Джонатан забеляза, че кълбото светлина отново започва да нараства, и се засмя.

- Струва ми се, че по този начин то изразява радостта си. Виж го ти дребосъка, колко е чувствителен към думите.

Пола се усмихна.

- Думите са важни, защото те са носители на мисълта. Това е още един проблем в настоящето положение на Земята: поради развитата технология хората са станали небрежни по отношение на уменията да общуват помежду си. Недостатъчното общуване води до неразбирателство и състояние на неравновесие, което пък от своя страна създава друг проблем. Знаеш думата „отражение". Тя представлява друг закон на енергията и е добър термин, подходящ за описание на измервателно устройство, чрез което можем да разберем как се развиват нещата на Земята и по-специално самият ти.

- Надявам се, че ще запомня всичко това - каза Джонатан.

- Ще го запомниш - увери го Пола. - Ако искаш да прецениш как се справяш, сравни своето минало с настоящето си. Тъй като ти си отговорен и за двете, сравнението е съвършеното огледало в процеса на натрупване на знания. Когато си затруднен от онова, което би трябвало да научиш, погледни как възприемаш човека, седнал насреща ти. Ако си задаваш въпроса дали си личност, изпълнена с обич, погледни в сърцето си и се запитай дали споделяш любовта си с хората около теб. Когато почувстваш страх у другите, погледни в себе си, за да видиш къде се крие страхът. Ако гневът на някой човек те безпокои, провери в себе си и открий какво би предизвикало твоя собствен гняв.

- Следователно основната мисъл при използването на „Концепцията за отражението" е следната: за да промениш света, първо трябва да промениш себе си, така ли е?

- Браво! - каза Пола. - Също така най-добрият начин да получиш каквото пожелаеш - особено любов - е да се отпуснеш и да изживееш живота си в максималната му пълнота. Престани с упоритите опити да задържаш някоя любов. — Тя се изправи и пристъпи към потока. Светлината на звездите се отразяваше ярко в плитката бърза вода. Пола задържа розовото кълбо в една ръка, а с другата помаха на Джонатан да отиде при нея. - Сега ще ти покажа нещо.

Той се приближи и тя му подаде розовото кълбо светлина. Когато ръцете им се докоснаха, кълбото порасна, но отново се сви, щом Джонатан го задържа сам.

- Виждаш ли ей онова голямо мехурче, което се носи по течението към нас? Той кимна.

- Виж какво ще стане - каза Пола.

Когато мехурчето стигна до тях, тя доближи шепите си една до друга и го загреба от течащата вода, а после го задържа в дланта на едната си ръка.

- Да предположим, че това мехурче символизира любовта, която аз споделям с някого. Аз се опитвам да я запазя така особена и неповторима, че я изолирам от течението на живота и... — Мехурчето се спуска. - Ето че сега неповторимостта изчезна, но поне ще мога да запазя самата любов... — Водата започна да се изцежда между пръстите ѝ и закапа на земята. Колкото и плътно да притискаше пръстите си Пола, водата накрая изтече. - Е, поне ще ми е останала мъничко любов — продължи тя

и сви ръката си в юмрук. — Страхът ми, че ще загубя още повече, ме кара да свивам юмука си все по-здраво.

— След няколко секунди Пола отвори дланта си и я показа на Джонатан. Тя беше почти суха. - Видя ли? Вече не е останала никаква любов.

Джонатан въздъхна дълбоко и погледна към розовото кълбо; то отново нарастваше.

— Ти говориш за мен, нали? — Той се вгледа в големите ѝ кафяви очи. — Искаш да кажеш, че трябва да те оставя заради собственото си добро?

Пола наведе глава на една страна и отвърна на погледа му.

— Говоря за всички хора във всеки момент от жизнения им път. Всичко в живота трябва да бъде изживяно. Ти и аз трябва отново да скочим сред потока на живота, да ликуваме, да играем, да плуваме, да се гмуркаме и да пием прекрасната му вода. Това е единственият начин, чрез който и двамата можем да се приближим към състоянието на равновесие. Изпитай онова, от което имаш нужда през живота си по време на процеса на натрупване на познания, — и го прави с любов. Като постъпваш така, ние ще се приближаваме един към друг. Не е далеч времето, когато отново ще бъдем заедно.

— Зная — отвърна той. — Разбирам това с интелекта си, ала сърцето ми не го разбира. Боли ме.

— Но и сърцето ти разбира — рече Пола и посочи розовото кълбо. — Единствената причина за болката е страхът — страхът от загубената връзка. Помни, мой прекрасен пламък близък, нашите сърца са винаги заедно. Винаги. Да се надяваме, че това ще отнеме болезнеността от страха пред загубата, която е само илюзия. Няма истинска загуба: ние сме заедно, винаги, винаги.

Джонатан кимна, после се сети нещо и каза:

- През целия ми живот на Земята са ме учили да се боя от онова, което е извън мен. Затова мъчно мога веднага да приема представата, че аз самият съм източник на дисхармония.

-Но знаеш, че можеш да бъдеш източник на страх - каза Пола. И че същевременно можеш да създадеш десет пъти повече любов, като се освободиш от онова, което те възпира. Това би трябвало да е нещо повече от убедителен контраст за теб!

— Имаш право. — Той се почувства глупав. — Тъкмо щях да те помоля да бъдеш мой специален водач на Земята, но след като помислих, виждам, че това би било само повече страх в действие, не любов. — Джонатан замълча, за да осмисли онова, което току-що беше изрекъл. — Да се освободя от онова, което ме възпира... това наистина е трудно, особено за такъв влюбен в страха човек като мен. Много те обичам, Пола...

Спря, защото гърлото му бе болезнено свито и пресъхнало. Никога през живота си не бе преставал да се вижда с човек, когото обичаше толкова много — и то просто защото го бяха помолили да го стори.

— Човек трудно нарушава старите си навици, но поради някаква необяснима причина се чувства прекрасно, когато се освобождава от възпиращите го прегради - каза той. — Вече се чувствам по-свободен.

— Да! — извика Пола, скочи и го целуна по устните. — Ти си така прекрасен и се гордея, че съм твой пламък близък. — Целуна го отново. Розовото енергийно поле вече ги беше обвило. — Казах на Амей, Рамда и Зоринталиан, че можеш да го направиш. Ти си страхотен! — Целуна го отново и отново. — Разбираш ли какво означава това?

— Не. Какво?

— Ти си завършил първата стъпка в подготовката си да станеш учител - викна високо тя и заподскача от радост, стиснала ръцете му. - В един милион има един като теб, а ти си моят пламък близък! — Пола го обсипа с целувки — по бузите, по носа, по челото. - Да! Да! Да!

— Наистина ли? - изрече той, опитвайки се да вникне в смисъла на думите й. - Какво ще преподавам и на кого ще го преподавам?

— Засега ще учиш сам себе си - отвърна тя. — Човек е най-добрият учител на самия себе си. Отсега нататък работата ти ще бъде първо да приемеш Универсалните принципи и да живееш в съответствие с тях и после да ги споделиш с човечеството. Помни — човек преподава най-добре чрез примера, който дава на останалите.

Изведнъж розовото кълбо потрепера и очите й широко се отвориха.

— О, струва ми се, че е време да вървиш.

— Какво става? - попита Джонатан.

— Остават още няколко минути и ще трябва да свириш на прослушването си.

— О, Боже! — Трябва да се върна в Лос Анджелис! - Обхвана го паника. — А как ще запомня всичко, което научих? Освен това не съм ти изсвирил остатъка от концерта си.

— Не се тревожи за запомнянето — каза Пола. — Всичко е останало в подсъзнанието ти. При това няма да си спомняш нищо за посещението си тук, когато се събудиш, поне известно време. Ще ти се струва, че си заспал, сънувал си нещо, ала не можеш да си спомниш какво.

- Какво искаш да кажеш? Няма да мога да си спомня?! Каква е ползата от всичко това, щом няма да мога да си припомня нищо? — Очите му широко се разтвориха.

- Трябва да вървя - кааза Джонатан, бързо целуна устните й и понечи да затича към Небесния бар.

— Къде отиваш? — попита Пола и протегна ръка да го задържи. Розовата светлина се сви до размерите на футболна топка върху гърдите й.

— Трябва да видя Рамда.

— Защо?

Той може да ми помогне да запомня всичко, което научих. Сигурно наистина всичко е останало в подсъзнанието ми, но искам да съм сигурен, че съм разбрал добре.

— Почакай, мой пламък близък - рече Пола. - Не се втурвай така прибързано напред.

— Какво имаш предвид? Току-що ми каза, че ми остават само няколко минути. Трябва да кажа довиждане на Амей и на останалите.

— Успокой се — изрече тя и се усмихна. — За всичко има време.

Джонатан я изгледа с широко отворени очи.

— Виж, Джонатан, не можеш да си тръгнеш преди ти и аз да успокоим родовата светлина по подходящ начин. Върни се при мен и нека задържим заедно топката с ръце.

Джонатан пристъпи до нея. Двата задържаха светлината - сега диаметърът ѝ беше повече от метър.

- Прекрасно - каза Пола. - Сега постави едната си ръка на сърцето си и си представи някое щастливо място на земята, където би желал да мислиш за мен, твой пламък близък.

В мислите на Джонатан изплува любимото му място, където оставаше сам посред нощ и наблюдаваше звезди- стваше най-близо до всичките сили на вселената. Докато си представяше това място, розовото кълбо енергия като че се промъкна в сърцата им и изчезна.

- Ето — прошепна Пола и въздъхна. — Сега няма да е необходимо да отиваш при Рамда и да запомняш всичко. Можеш да го сториш и тук, така ще спестиш много, много време.

- А как мога да го направя?

- Просто използвай интуицията си, Джонатан — отвърна тя. — Съсредоточи вниманието си върху лъча светлина и ще можеш да направиш същото, което прави той.

- Какво? За какво говориш?

- Ти ще бъдеш учител. Притежаваш същите сили както Рамда. Просто ги използвай.

- Никога не съм ги използвал... не зная какво всъщност правя.

Пола затвори очи, после отново ги отвори.

Имаме на разположение четири минути и тридесет секунди, които вече текат — рече тя. - Добре, добре.

Джонатан използва техниката „гледане зад“ обекта, точно както беше сторил, когато наблюдаваше цветовете на своите енергийни разпределителни центрове. В периферията на зрението му се появи неяснота, която се премести към центъра. После той се съсредоточи върху дишането си и си представи Стаята за преходи. Образът на лъча светлина бавно се появи.

- Добре дошъл — мощно звънна плътният глас на Рамда.

- Прекрасно постижение, млади мечоко - намеси се Амей. — Учиш бързо и добре. Всички се гордеем с теб. Забележително постижение, Пола.

- Трябва да опресня паметта си за всичките наши уроци - каза Джонатан. - Разполагам само с няколко минути.

Щом думите излетяха от устата му, се появи огромен компютърен екран. В горната му част бяха изписани думите:

Универсални принципи

ВСИЧКО Е ЕНЕРГИЯ Любовта е същността на енергията: чувствай я във всяко нещо, което правиш.

Енергията има ВЧ (вибрационна честота) Задачата на всеки представител на човечеството е да повишава вибрационната си честота

Енергията създава формите. Използвай я умно.

Енергията трябва да се движи свободно както водата по планински склон. Остави я да тече безпрепятствено.

Енергията е безкрайна и могъща — Всичко, от което имаш нужда, се намира точно пред самия теб.

ВСИЧКИ ВИДОВЕ ЕНЕРГИИ СА ВЗАИМНО СВЪРЗАНИ Вселената е цяло, състоящо се от енергии, които си взаимодействат, преразпределят се и създават нови форми.

Енергията е отражение. За да промениш света, първо трябва да промениш себе си.

Енергията се движи кръгообразно. Осъзнай, че всичко, което мислиш, чувстваш и правиш — ще се върне при теб в стократно уголемен размер.

ЕНЕРГИЯТА СЪЩЕСТВУВА САМА ПО СЕБЕ СИ Освободи се от всички преценки и очаквания: в този момент ти си съвършен.

ЕНЕРГИЯТА СЕ ДВИЖИ КЪМ СЪСТОЯНИЕ НА РАВНОВЕСИЕ Позволи на движението да те развълнува. Знай, че самият ти си дух, отразен във физическото, емоционалното, интелектуалното и духовното начала (ФЕИД). Задачата ти е да бъдеш в хармония със себе си, с другите хора, със своята планета и с Единното цяло.

Под кръговете беше напечатан следният текст:

КАК ДА ПОСТИГНЕШ ТОВА

Отнасяй се с доверие. Медитирай. Навлижай в същността на нещата. Използвай интуицията си.

Спомняй си онова, което вече знаеш: Универсалните Принципи и Как да постигнеш онова, което

изискват. Хора и събития ще отключат паметта ти. Научи първо себе си, след това обучавай другите първо чрез собствения си пример, а след това — с думите си.

— Какво става, млади мечоко? - попита Амей. - Да не би да мислиш, че няма да се справиш с тази задача?

— Просто не исках да забравя нищо избъбра той.

— В твоя случай това е невъзможно — намеси се Рамда. - Ала разбирам безпокойството ти.

— Благодаря на всички за помощта ви - каза Джонатан. Съжалявам, че толкова бързам.

Надявам се, че ще видя и двама ви наистина скоро.

— Ще бъдеш добре дошъл - отвърнаха в хор Рамда и Амей.

— Помни, този компютър винаги ще бъде на твое разположение тук, добави Рамда. Пази се от евтините земни имитации!

Четири кръга заобиколиха всеки един от Универсалните принципи. Джонатан чуваше смеха на двамата, докато кръговете станаха елипси, а после се вплетоха един в друг:

— Търси тази специална емблема — напомни Амей. - Когато я видиш, ще знаеш, че ние сме наблизо.

Лъчът светлина угасна в ума на Джонатан, той примигна и отвори очи.

Пола все още седеше до него.

— Четири минути и две секунди, които продължават да изтичат — каза монотонно тя и отвори очи.

-О, това става наистина бързо — възкликна той. - Все още имам време да ти изсвирия малко от своя концерт. Искаш ли да го чуеш?

Пола побягна към бара и извика през рамо:

— Помислих си, че никога няма да ме помолиш за това! Който стигне втори, е глупчо!

Втурнаха се един до друг като метеори. Тя го изпревари с една педя на външната врата, после заедно нахълтаха вътре и изтичаха по пътеката между сепарета- та към рояла. Джонатан бе останал без дъх.

— Какво става, Тейлър? Да не би да се предаваш пред старостта? — подразни го тя.

Джонатан се усмихна и продължи напред. Стигна до рояла, седна на стола и избърса потта от челото си. Замяра няколко секунди, за да се съсредоточи.

Пола се плъзна до него и го целуна леко по бузата.

— Обичам те, мой пламък близък — прошепна тя. — Никога не забравяй, че си обичан.

Той обърна лице към нея. Целуна я по бузата.

— Аз също те обичам — прошепна Джонатан, взрял се дълбоко в очите й. — Това е за теб, с цялата ми любов.

Започна да свири прехода от първата към втората част на концерта. Почувства как душата му полита точно както беше станало, когато Амей го накара да полети като орел. Видя себе си - летеше отново - високо, високо във въздуха. С него имаше някой. Погледна встрани и видя Пола. Крилете им почти се докоснаха, В очите му се появиха сълзи, ала не го беше грижа за това. Ето къде трябваше да бъдат те двамата И да се издигат, да се носят заедно с Четирите ветрове на света. Джонатан почувства, че музиката извира от душата му. Този път беше различно. Никога не беше свирил така, това беше най-доброто му изпълнение. Ала все още не беше стигнал до трудното място. „Нищо — рече си той, - позволи си да полетиш нагоре. Нека духат ветровете. Лети и позволи на енергията да тече." Наближаваше до онзи момент, когато пръстът му винаги се схващаше. „Просто продължавай, Тейлър. Нека енергията тече в теб безпрепятствено. Ето, вече почти стигна - още няколко акорда."

Почувства как дясната му ръка става гореща, особено счупеният пръст. Отвори очи. Пола беше приближила дясната си ръка на по-малко от сантиметър над неговата. Отново затвори очи. Ръката му беше добре. Щеше да го направи. Щеше да полети високо-високо и да изсвири целия концерт, както не беше го свирил никога досега...

Някой почука на вратата. Острият шум избухна в главата на Дигър. Потропването се повтори.

— Господин Тейлър - изрече висок, дрезгав глас. - Господин Тейлър, ако ме чувате, отговорете ми по някакъв начин.

Дигър разтърси глава и отвори очи.

— Добре, добре — измърмори той несигурно. — Чувам ви..

— Остават още петнадесет минути до прослушването ви, господине — прозвуча глас, който му беше смътно познат. — Добре ли сте?

Дигър почувства особена топлина в дясната си ръка. Сви пръстите си и продължи да се опитва да разчисти паяжините от ума си.

— Да, добре съм. Сигурно съм заспал. Всичко е наред. Благодаря, че ме събудихте.

Ще се върна след десет минути, за да се убедя, че сте добре — изрече същият глас. Звучеше също като гласа на човека от охраната, който го беше довел до гримьорната.

Дигър чувстваше странна умора, сякаш беше дрогиран. Никога не беше преживявал медитация като тази. Разтърка очи. Бяха влажни, като че ли бе плакал. „Смешно. Не си спомням да съм сънувал нещо. Защо пък ще плача по време на медитация? Чувствам се доста добре. Защо ми е притрябвало да плача?

Я по-добре се стегни, Тейлър. Нямах почти никакво време. Най-сетне си изправен пред големия си шанс.

Какво ли е станало с ръката ми. Сигурно съм лежал върху нея. Може би пръстът ми се излекувал, до като съм спал.

Ето че почваш пак — мечтаеш си невъзможното." - Стана от леглото и се приближи до рояла. Пое дълбоко дъх и седна пред него.

Глава 13

„...почувствай истината“

Дигър огледа гримьорната. Изглежда, нищо не се бе случило, докато бе спал. Това беше най-голямата и най-красивата гримьорна, която бе виждал. Все още не можеше да свикне с ламперията от ясен, със скъпата мебелировка, цветята и добре зареденото барче.

Погледна часовника си: 7:19. Всичко вървеше по програмата. Щеше да се упражнява няколко минути, после щеше да си облече смокинга. Спомни си последните думи на Шон Грийн: да се облече като принц. Дали Шон бе някъде наоколо? Учудващо бе, че изпрати кола да го вземе, без да му остави някакво съобщение, нито пък да го поздрави. Наистина странен тип.

Дигър се намръщи. Без видима причина изпита същото чувство за надвиснала опасност, което изчезваше, и се появяваше отново през целия ден. „Трябва да престанеш с тези негативни мисли — рече си Дигър. — Не е важно кой е източникът на тези глупави отрицателни вибрации; трябва да ги изхвърлиш от ума си. Не можеш да направиш нищо срещу тях, така че просто се съсредоточи върху предстоящата задача. Само след няколко минути трябва да изспириш своя концерт за пиано.“

Отново погледна дясната си ръка. Усещането за топлина в дланта беше изчезнало. Чувстваше се добре. Разтърси ръце, за да отпусне мускулите, и след това започна да свири. Предвид ограниченото време реши да изспири акордите преди прехода между първата и втората част на концерта.

Докато свиреше, се опита да подобри душевната си нагласа, мислейки за по-щастливите моменти в живота си. Първото нещо, което проблесна в съзнанието му, беше риболовната ваканция с баща му. Тогава Дигър беше на десет години, тръгнаха само двамата. Цял ден сам с баща си! И я нямаше майка му непрекъснато да ги подканя за нещо. Никакви телефони да извикат татко на работа. Никакъв списък със задачи, да се изпълняват просто защото е „крайно необходимо“, както казваше баща му. Само те двамата, съвсем сами на едно тихо езеро.

Беше средата на лятото, но по някаква странна причина денят беше сив и хладен. Всъщност Дигър обичаше тъкмо такива дни. Ненавиждаше потискащите задушни лета в Чикаго. Те го караха да си мисли, че се намира в ада, без да е изпитал онези удоволствия, заради които човек попада там.

Езерото Шауано се намираше на три часа път с кола от дома на семейство Тейлър, но сякаш беше на друга планета: нямаше движение на автомобили, над главите им не летяха самолети, нямаше и помен от грубото истерично държане на възрастните, което беше част от ежедневието на Дигър в града.

Баща му приготвяше обяд и леки закуски за двама; седяха в лодката с часове, без да изрекат нито дума, просто хвърляха въдиците, хранеха се колкото искаха и с каквото им хрумнеше. Струваше му се, че са го освободили от някакъв затвор, беше с баща си, защитен, на сигурно място. Нищо лошо не можеше да се случи. Това бяха едни от най-хубавите дни в живота му.

Наближаваше трудното място в концерта. Пръстът му беше добре; нищо особено не го смущаваше. Сигурно бе спал твърде дълго. „И за какво бяха всички тези сълзи? Не е в стила ти да

плачеш, особено насън. Странно защо не мога да си спомня къде се намирах, когато медитирах. Всичко беше като някакъв сън. Сънищата наистина са особени — понякога ги помниш, понякога не. Имах чувството че се е случило нещо важно, но какво беше то?"

Моментът на истината в концерта почти беше настъпил. Това му напомни елементи от фигурно пързалане: ще изпълни ли фигуристката троен аксел, или не? Той самият ще преодолее ли с музиката момента на своето колебание? Може ли да се справи пръстът му? Ще намери ли самият той музикална свобода и ще се издигне ли до нови висоти? Само след миг щеше да узнае това. Някой почука и го прекъсна.

- Господин Тейлър? Господин Тейлър, чувате ли ме?

Дигър спря да свири.

- Да - отвърна той. Изправи се бавно, отиде до вратата и я отвори.

Все още облечен в сивата си униформа със златна украса, човекът от охраната стоеше пред вратата и се взираше в часовника си.

— Имате на разположение около пет минути, господине.

- Благодаря — отговори Дигър и понечи да затвори вратата.

Човекът от охраната забеляза, че Дигър е само по шорти и фланелка, и каза:

- Извинете, господине. Не възнамерявате да излезете в този вид, нали?

- Да, ще трябва да се преоблека.

- О — възкликна мъжът. — Е, нещо като предстарто- ва треска, предполагам.

Дигър отново понечи да затвори вратата.

- Чух как свирехте, господине — каза човекът от охраната. — Прозвуча ми твърде добре.

Никак не е зле за музикант, който никога не е имал своя собствена гримьорна.

Дигър се усмихна.

- Благодаря. Имате добра памет. Значи вече трябва да тръгвам, така ли?

- Да. Ще се видим по-късно.

Дигър затвори вратата и отново погледна часовника си: 7:26. „Имаш на разположение четири минути да се облечеш и да се съсредоточиш. Божичко, та ти още не си измислил име на концерта си! Хайде Тейлър. Стегни се."

Точно в 7:30 вечерта Джонатан Тейлър - за приятелите и познатите просто Дигър, излезе от гримьорната, облечен безукорно във взет под наем смокинг. Бързо премина коридора, пое дълбоко дъх и отвори вратата към сцената. „Хайде да го направим, Тейлър - рече си той. - Да накараме мама да изпита гордост... - Спря за миг и умът му трескаво заработи. — И аз да се почувствам горд."

Отвори вратата и видя телевизионни оператори и микрофони както на самата сцена, така и над нея. Малки и големи прожектори насочиха ослепителните си лъчи към червената завеса и към двата клавирни инструмента, които го очакваха. Джонатан се приближи с твърда стъпка към рояла и се поклонил на публиката. Светлината не му позволяваше да види какви хора го гледат.

- Добър вечер, дами и господа - изрече той с ясен и твърд глас. — Аз съм Джонатан Тейлър. Тази вечер искам да изпълня нещо специално за вас. Концерт за пиано в две части, озаглавен... — той се поколеба — „Концерт за пиано в до мажор".

Чуха се учтиви аплодисменти. Той седна на стола пред рояла и зае удобна поза. Изглежда, имаше повече хора, отколкото беше очаквал, като че ръкопляскаха поне петдесет души.

„Това е то, Тейлър. Тъкмо на това се надяваше. Откога ли? Като че цяла вечност. Три години могат да ти заприличат на примигване на клепач, ала същевременно и на цяла вечност."

Дигър потри ръце.

Това беше магическият момент. Но той се бореше с безпокойството си, породено от акордите на прехода и от ступения му пръст — страховете му се криеха в потайните кътчета на неговото съзнание, надявайки се да го разсеят. Стремеше се да отпъди естествения страх от провал, страх, че ще оплеска всичко и ще изгърве единствения шанс да си изгради нова кариера. После изведнъж отново се появи чувството за обреченост. Трябваше да го прогони от ума си; щеше да се справи с него по късно, след прослушването. Точно сега не можеше да стори нищо.

Всичко това проблесна в съзнанието му за милионна част от секундата.

„Нито една от тези отрицателни емоции няма да ти донесе нищо добро, Тейлър рече си той.

Трябва да опиташ нещо различно. Големият въпрос е в какво точно? Какво може да направиш в този момент, което да е различно и все пак да може да доведе до по-добри резултати от всичко, сторено досега? То ще дойде при теб. Започни да свириш с чувство."

И Дигър започна да свири. „Поддържай игриво темпо, приятелю. Красиво, леко и нежно. Тъжно, но нежно, не съзливо.“ Мислите му отново се насочиха към баща му. „Татко, ти беше в погребалния обреден дом. Наистина мъртъв, с бяло лице, неподвижен като картина, окачена на стената. Невъзможно ми беше да повярвам, че никога няма да бъдеш с мен, твоят току-що дипломирал се син. Щяхме да станем толкова добри приятели, ти и аз, само ако ме беше допуснал в своя свят. Ти щеше да ме посетиш, когато се ожених. По-късно, когато станах малко по-възрастен, щях да те направя дядо. Ти щеше да бъдеш прекрасен дядо, ала това така и не можа да стане. Ти беше мъртъв. Наистина мъртъв.“

Дигър докосваше леко клавиатурата, пръстите му прескачаха леко от клавиш на клавиш с грацията и силата, скрити в движенията на балерина.

Мислите му отново се завърнаха към тяхната ваканция в Кий Уест: Дигър говореше на баща си да не се напива до смърт, а отговорът на баща му беше: „Много добре знам какво правя.“

Почувства, че се отдава на настроението, създадено от кончината на баща му — чувства, които рядко си бе позволявал да изпитва. Усещаше вина за смъртта на баща си. Онзи ден в Кий Уест бе искал да му каже, че го обича, че ужасно ще му липсва, ако не е наблизко. Ала не го беше сторил. Просто остана, без да сподели мислите и чувствата си. Само ако беше казал онези неща, може би баща му щеше да престане да пие.

Това беше денят, когато Дигър наистина започна да изгражда нови стени около сърцето си — стени, които веднъж музиката беше разрушила. Той ги издигна по-силни и по-високи, така че този път нито звук от музиката не можеше да се промъкне през тях. Най-големият му страх беше от удавяне — да не потъне в приливната вълна на чувствата, ако се отприщи бентът. Дигър се страхуваше от гнева си; гняв, който не можеше да допусне към баща си, заради пълното му незачитане на всички останали, когато бе решил да умре.

„Ти си отиде и ме остави с мама мислеше Дигър сега, докато пръстите му летяха над клавишите. — Това не беше честно. Тя беше бясна заради смъртта ти и си го изкара на мен. Защо трябваше да постъпваш така? Защо ме остави сам при нея с целия й гняв? Не знаех как да правя разлика между гнева, родителите и смъртта. Не знаех нищо. Само знаех, че повечето дни тя ми крещеше без никаква причина, а аз не можех да направя нищо. Тя беше единственият ми родител. Не можех да я уволня. Трябваше да мълча и това никак, ама никак не ми харесваше. Но защо ли те обременявам с всичко това, татко? Ти беше мъртъв... Божичко, Тейлър. Защо си се захванал с мъртвия си баща? Нерви вероятно. Изживяваш всички онези чувства, които винаги си се страхувал да изразиш най-вече. Но защо точно сега? Имаше на разположение двадесет години да го сториш. Защо тъкмо сега, в този тъй важен момент, възкресяваш стари рани? Е, поне в едно нещо успя: това със сигурност е различен начин да се справиш с прослушването си. Макар че не точно това имах предвид.“

Дигър вече стигаше до края на първата част на концерта. Пръстите му все още бяха изпълнени с увереност и енергия. Не се беше чувствал толкова добре от години — може би защото си бе позволил да изпита всички чувства, от които толкова се боеше. Сега осъзна, че не е бил лош човек, макар и да бе оставал техен пленник. Най-сетне беше честен пред себе си.

Проблемът всъщност беше не баща му, а самият той: неговата неспособност да изпита всичко, каквото би могъл; неумението му да сподели тези чувства, каквито и да бяха те — гняв или щастие, тъга или възбуда, любов или омраза. Неспособността му да се изправи срещу пасивността на баща си и агресивността на майка си. Страхът му да допусне любовта на Мери в живота си, защото това можеше да отприщи бента на чувствата, толкова дълго натрупвани в душата му.

Това беше ключът — ето какво го караше да се чувства толкова добре. Това беше свободата да казва истината. Свободата да чувства истината. Да, тъкмо това. Да почувства истината.

За части от секундата Дигър отвори очи, за да се увери, че не сънува. Видя червената завеса и ослепителните светлини на прожекторите. В единия ъгъл на сцената зърна американското знаме и знамето на щата Калифорния, поставени едно до друго. На върха на двете дървени дръжки на знамената имаше емблема на орел. Отново затвори очи. Точно така: щеше да полети на възбог като орел, както понякога правеше насън.

Сърцето му ликуваше. Да, точно така. Щеше да се справи. Концертът му щеше да полети. Той щеше да бъде свободен, щеше да почувства истината за баща си, за майка си, за себе си, за живота си и всичко останало. Вече не трябваше да лъже и да се преструва. То беше тук, в него самия. Можеше да полети и да се издигне на възбог като орел.

Приближаваше към онази част от концерта, където винаги се объркваше. Не го беше грижа — това нямаше значение. Не съществуваше никакъв проблем. Щеше да прелети над него, както орел се издига над течение, при- теглящо го към земята.

Изведнъж дясната му ръка отново стана гореща и му се стори, че открива у себе си неподозирани сили. Отново композираше своя концерт, докато свиреше; музиката, извираща изпод пръстите му, беше по-хубава от всичко, което бе писал досега. Беше открил страстта. Истината — за начина, по който в действителност изпитваше всичко. Беше свободен!

Пръстите му летяха над клавишите, изобретявайки нови теми; откриваха нова хармония и контрапункти, въвеждаха нови мелодични вариации. Кой беше този човек, който свиреше? Наистина ли беше самият той? Тази музика бе живяла у него през всичките тези години, опитвайки се да излезе навън. През всичките тези месеци и години беше чувал концерта в главата си, ала не успяваше да го пусне на свобода. Сега музиката течеше и той не искаше да я спира. Премина през частта от прехода, която го беше измъчвала месеци наред след злополуката на игрището. Като че ли никога не беше съществувал никакъв проблем. Дясната му ръка все още беше гореща и я чувстваше силна.

„Каквото и да правиш, Тейлър, не мисли за него. Просто позволи на музиката и страстта да текат. Нека мислите ти са изпълнени с любов, не ти трябват повече негативни мисли. Прекъсни тази игра с обвиненията. Баща ти не ти е сторил нищо; ти сам го стори, а мама не се държа теб зле нарочно. Просто така се случи. И двамата те обичаха, колкото можеха. Те бяха само хора, които се учеха от собствения си живот. Точно както ти се учеше от тях. Допускаха грешки, както и ти. Никой няма вина за онова, което се случи във Флорида - то трябваше да научиш уроци, с които щеше да разбереш как да станеш по-добро човешко същество, Тейлър. О, нека всичко тече, Джонатан Патрик Тейлър. Хайде, издигни се в небето като орел! Виж себе си високо над земята. Погледни надолу. Проблемите на света са толкова незначителни и мънички, когато си горе в небето и се плъзгаш по вятъра. Важна е любовта, която се излъчва от теб.“

Искаше му се да обхване с поглед хоризонта, за да провери дали е сам. Изпитваше странното чувство, че горе при него има и други, но се боеше: ако погледнеш, можеше да забрави как да лети и тогава щеше да се сгромоляса главоломно надолу. Почти беше изсвирил втората част на концерта. Бе го сторил по най-добрия начин, знаеше, но не му се щеше да мисли за това. Продължи да се наслаждава на освободените си чувства, които магически преливаха през пръстите му в музикалния инструмент. Като награда нотите не само долитаха в ушите му като звуци, но и като вибрации във всяка клетка на тялото му. Това беше щастлива среща на музиката, която бе звучала в ума му, и външния израз на спомените за нея.

Музиката беше балансирана съвършено. На Дигър му се струваше, че се приближава към състояние на блаженство, като тялото му е инструментът за връзка между ума и сърцето. Нещо дълбоко у него се вълнуваше. Нещо, което теченията на дълбокия океан накрая бяха разкрили. То се движеше бавно към повърхността. Беше прекалено дълбоко, за да знае точно какво е, но то идеше.

Изведнъж Джонатан завърши. Изсвири последния акорд. Забави се, за да създаде ефект, и след това се изправи, очаквайки скромни или в най-добрия случай учтиви аплодисменти от онези, съумели да не заспят по време на целия концерт.

„Не трябваше да идваш - помисли си той. - Не си композитор на музика за филми. Е, загубата не е пълна. Сега поне знаеш какво трябва да правиш, за да постигнеш най-доброто, дадено ти от Бога.“ Когато се поклонил на публиката, избухнаха гръмотевични ръкопляскания. Сякаш беше пометен в приливна вълна на възклицания и викове „Бис!“

Висок мъжки глас се отвори сред останалите.

- Хайде, Тейлър - избоботи саркастично той. - Изсвири ни още нещо. Някой друг концерт, друг концерт или просто част от друга творба — това е всичко, за което те молим.

Вълна от страх застигна Дигър. Ами ако продължат да ръкопляскат и да аплодират!? Не беше подготвен да изсвири нищо друго; би могъл да запланува нещо, но просто не му бе хрумвало. Шон Грийн не беше споменавал нищо за втора творба.

Изведнъж до него застана господин Уайт.

- Елате, елате с мен.

Минаха през вратата, извеждаща от сцената, спуснаха се по стъпалата и се отправиха към гримьорната.

- Справихте се добре — избъбра човекът от охраната, после затвори вратата и я заключи.

- Благодаря — отвърна Дигър, пое дъх и се намръщи. — Защо заключихте? Ще ми се хората да могат да дойдат да ме видят, ако пожелаят. Очаквам посетител.

Човекът от охраната се усмихна и свали шапката си.

- Преди всичко нека ви се представя. Аз съм Филип Майкълсън. — И той протегна ръката си към Дигър.

Дигър се взря в ръката на мъжа и накрая я пое.

- Щастлив съм да се здрависам с вас, който и да сте — подхвана той, присмивайки се на собствената си наивност. — Но трябва да поговорите адски дълго и адски красноречиво, за да ме убедите, че в действителност сте господин Майкълсън, режисьорът.

Мъжът отново се усмихна.

- Това ми харесва. И с това се справихте добре. — Пъхна ръка в джоба на панталона си, извади портфейла и кредитните си карти и ги подаде на Дигър. - Чувствайте се свободен да прегледате всичко, каквото желаете - изрече той, проследявайки образа си в огледалата над тоалетната масичка. — И ако все още не сте сигурен относно самоличността ми, можем да направим няколко телефонни обаждания. Вярвайте, когато ви кажа, че наистина съм онзи, който твърдя, че съм.

Дигър разгледа портфейла и провери съдържанието му. Намери шофьорска книжка с името на Филип Майкълсън, с фотография.

— Изглежда, наистина сте Филип Майкълсън — измърмори накрая той и поклати глава. Защо се представихте за друг човек?

Върна портфейла на Майкълсън и едва доловимо чувство за надвиснала опасност, приближаваща откъм амфитеатъра, проблесна в съзнанието му.

- Харесва ми да опознавам хората, без те да знаят кой съм — отвърна Майкълсън И се разположи удобно на един от диваните. — Хората обикновено стават нервни и напрегнати, когато научат името ми.

Среброкосият режисьор покани с жест Дигър да седне, отметна косата си с ръка и се вгледа в него.

- Музиката, която ни изсвирихте, беше вдъхновяваща, господин Тейлър. Както бихте могли да предположите, моят екип и персоналът също я харесаха. — Той спря и потри с длан брадичката си. — Всъщност казаха ми, че предпочитате да ви наричат Дигър. Така ли е?

По-младият мъж кимна.

- Този прякор е от бейзболното ми минало.

- Е, както и да е, Дигър — усмихна се Майкълсън, какво мислите? Искате ли да правите филм с един луд, капризен стар сърдитко?

Дигър почувства, че му се завива свят. Нима в действителност Филип Майкълсън му предлагаше да започне работа? Докато Майкълсън продължаваше да му описва филма, Дигър се чудеше дали ще загуби работата си, ако помоли да разговарят на следващия ден. Точно сега усещаше ума си като маса от аморфна тъкан. Нуждаеше се от сън.

Сякаш доловил мисълта му, Майкълсън стана от дивана.

- Виждам, че вече ви поставих прекалено много въпроси, по които да мислите. Моля извинете изпълнения със страст старец. Все още не съм ви дал шанс да се преоблечете и да свалите смокинга си. Това сигурно е твърде неудобно.

Дигър също се изправи.

- Всичко е наред, господин Майкълсън. Ще ми се да послушам още неща за филма. Но наистина имам нужда от свеж въздух и здрав сън през нощта. Възможно ли е да поговорим утре?

- Не се тревожете за това - отговори Майкълсън и се отправи към вратата. - Зная, че ще бъде необходимо да промените живота си, преди да очаквам да ви виждам всеки ден. Включих ви в списъка на хората още когато се появихте на сцената. Радостен съм, че направихме запис на изпълнението ви. Беше превъзходно! Бяхте чудесен. Не мога да повярвам, че сте останали толкова време скрит в Сан Диего. - Той замълча. - Със сигурност ще разговаряме утре.

Дигър се усмихна щастливо.

- Благодаря ви, господин Майкълсън. Аз... просто не зная какво друго да кажа.

— Щом не знаете какво друго да кажете — засмя се режисьорът, — обикновено най-доброто нещо си остава съветът, който мама даде на сестра ми при завършването на средното училище: „Дръж всичко затворено, с изключение на ушите и носа си.“ — Той започна да се превива от смях пред собствената си шега и отвори вратата. — Когато сте готов да си тръгнете, долу ще ви очаква шофьор. Той ще ви закара в хотел „Бевърли Хилтън“, където ще бъдете мой гост. В „Спаго“

организираме парти изненада за един от продуцентите на филма. Ако искате да дойдете, кажете на шофьора да ви прибере по-късно. Аз ще бъда там и ще ви запозная с много хора. Ами утре сутринта на закуска? Ще изпратя шофьора си, да кажем, в шест часа. Не е ли прекалено рано? Дигър се усмихна.

- Ами ако отговоря с „да“?

Майкълсън сви рамене.

- Нищо. Ще го изпратя по-късно. Кажете по кое време.

- В шест часа е добре. — Дигър се изчерви. Подлагаше Майкълсън на изпитание — осъзна, че това не е честно. - Обичам да ставам рано, особено когато пиша музика, за която ми плащат.

- Добре. — Майкълсън му протегна ръка. — Тогава всичко е уговорено. Лека нощ и добре дошъл на борда на нашия кораб! Ще направим страхотен филм заедно. Ще видите. След това режисьорът излезе.

- Да! — възкликна Дигър шепнешком, удряйки въздуха с юмрук. — Да, да! — Удари въздуха отново и отново. - Боже Господи! Направо да не повярваш! - Хвърли се на дивана, легна и зарита с крака във въздуха. - Довчера беше сервитьор, от утре си автор на музиката във филмов хит! Тейлър, можеш ли да повярваш на това? - Искаше да сподели новината и да каже на някого - но на кого? На майка си? На Мери?

Изведнъж почувства въздействието на изтощителния ден. Толкова много вълнения почти без да мигне през последните тридесет и шест часа. Въздъхна дълбоко и затвори очи.

Разтърсиха го студени тръпки. Още веднъж. Чувството, че ще се случи нещо ужасно — по-силно от всякога по-рано - изпълни стаята.

„Какво става с теб Тейлър? Нима губиш увереността си? Да не би да си твърдо решен да унищожис насладата от живота? Тъкмо те споходи радостта и отново започваш онази стара мрачна история за надвисналата зла съдба.“

Някой почука на вратата.

— Кой е? — извика Дигър.

— Патрик, момчето ми — отговори познат глас. — Имаш време за един стар приятел, нали? Лошото нещо стана още по-лошо. Стомахът на Дигър се сви от страх. Защо? Помисли да каже на Грийн да си върви, но това беше безумие. Как можеше да каже на Грийн да си отиде? Та той беше човекът, станал причина да се случи всичко това.

Грийн нахълта с ангелска усмивка, като че ли беше собственик на всичко наоколо. Облеклото му беше безупречно. Всеки косъм от прическата му се намираще на мястото си. Изглеждаше на около четиридесет и пет години, привлекателен, със силни, решителни черти.

— Я виж ти, я виж ти - измърмори той, хвърляйки бегъл поглед на обстановката в гримьорната. После протегна ръка на Дигър. - Време е да изпълзиш от дупката си в Сан Диего. Драго ми е, че те виждам, момко.

Дигър пое ръката на Грийн и страхът му се засили. Ставаше нещо напълно нередно. Трябваше да се махне оттук колкото е възможно по-бързо.

— Аз също се радвам да ви видя, господин Грийн. - „По-добре отложи всякакви делови разговори до утре, Тейлър. В този тип има нещо съмнително.“ — Но трябва да побързам и да сваля този смокинг. Очакват ме.

— Всичко е наред, момко. - Грийн се насочи към барчето. - Отиди да се преоблечеш. Аз ще наляя по едно питие да отпразнуваме случая. Ама ги смаза тая вечер, нали?

— Аз не искам питие, благодаря — отвърна Дигър. - Ако изпия нещо сега, направо ще се срина.

Как би могъл да се отърве по учтив начин от този човек? „Трябва да съблека идиотския смокинг и да се махна оттук. Нещо не е в ред с този човек. Маниерите му ... напомня ми на някого, когото вече съм виждал някъде...“

Дигър седна пред тоалетната масичка и видя образа на Грийн, отразен в огледалото. Още едно огледало зад барчето показваше на Дигър всичко, което Грийн правеше, тършувайки сред бутилките под бар-плота.

- О, хайде, хайде, момко. Трябва да го отпразнуваме, поне малко. Не всеки ден се случва да заблудиш типове като Филип Майкълсън, нали? Той мисли, че си върхът.

Дигър се намръщи.

- Да го заблудя? За какво говорите?

- Е, момко, и двамата знаем какви неприятности имаше с прехода между двете части и с болния си пръст, нали? На сцената се измъкна по чудо, заслепи ги с всичките си трикове. Дигър не знаеше какво да каже. Тези думи звучаха странно в устата на човек, за когото се предполагаше, че е негов агент и застъпник на правата му. Дигър напрегнато се взря в отражението на Грийн в огледалото. Очертанията му малко се замъглиха. За миг си помисли, че вижда друго лице върху лицето на Грийн.

Спомни си един трик. Беше виждал, че хората го използват, за да разгадаят скрити триизмерни картини. Напоследък беше използвал тази техника, но не можеше да си спомни къде. Съсредоточи погледа си върху външните очертания на отражението на Грийн и изведнъж кръвта му замръзна. Чий беше образът в огледало?

Отражението стана по-ясно; изглеждаше му смътно познато. Отразеният образ беше на мъж на възраст колкото Дигър, облечен в черно, стиснал в ръце поднос с чаши. После той започна да се променя - Дигър видя, че е на мъжа, който го преби и го изхвърли през прозореца — нападателят, който винаги се появяваше в кошмарите му.

Дигър бе изумен от образите пред себе си. И изведнъж чу как Грийн пее:

— Не се ли умори да преследваш дявола? Не знаеш и, че той е както мен и теб?

Тази балада усили страха на Дигър и той загуби концентрация. Образът отново прие чертите на Грийн.

—Трудно е човек да те намери, Патрик. Но в крайна сметка винаги ми съобщаваш къде се намиращ.

За какво говорите?

Агентът се засмя, без да обръща внимание на въпроса.

- Ти винаги вярваше, че аз нося отговорността за всичко.

Страхът пулсираше в тялото на Дигър както толкова пъти досега — през онзи уикенд в Чикаго, в нощта, когато ресторантът потъгна, ала особено напоследък: когато счупи пръста си по време на срещата, както на вълнолома край плажа, когато беше в лимузината и когато му се обади Грийн.

— Знаеш, че никога не можеш да се отървеш от мен. Аз съм ти приятел и съм тук, за да ти помогна. Страхотно удоволствие ми доставя да те измъчвам.

Дигър пое дълбоко дъх и долови в съзнанието си думите: „Освободи се". Отново се съсредоточи върху използването на познатата техника.

- Сега си различен. Никога досега не си бе позволявал да ме видиш. Смяташ ли, че можеш да се справиш с това, моето момче?

Лицето на Грийн изгуби очертанията си: вече не беше лицето на агента, който откриваше таланти. Новият образ ставаше по-ясен - прекалено ясен. Дигър не искаше да повярва. Цялото му тяло настръхна.

Виждаше собственото си лице — лицето на Дигър.

Изправи се пред тоалетната масичка, ала краката му трепереха. Успя да се добере до дивана, свлече се на него, покри лицето си с ръце. По дяволите, искаше да се махне оттук. Случваше се нещо странно и той нямаше нито време, нито енергия да разбере какво е то. Изведнъж почувства, че дясната му ръка става гореща, и си спомни какво бе изпитал, докато свиреше на сцената.

Припомни си колко прекрасно се чувстваше, когато летеше като орел.

Тъкмо това бе нужно: истината. Истината го беше направила свободен: истината за неговите чувства му беше позволила да се издигне до нови висоти. Нямаше да побегне пред тази заплаха.

Който и да бе Грийн, каквото и да представляваше той - Дигър щеше да го разбере веднъж завинаги. Беше му омръзнало да издига стени срещу страховете си или да бяга от тях. Край. Стига вече! Най-сетне трябваше да се изправи лице срещу лице с този човек. Независимо от това кой бе той. Независимо на каква цена. Въпреки страха, който изпитваше, Дигър беше готов да застане пред... когото и да било. Отмести длани от лицето си и отвори очи.

В гримьорната нямаше никого. Вратата беше все още откритата. Грийн беше изчезнал без следа. Дигър стана от дивана и се приближи до барчето. Две чаши бяха използвани наскоро - някой бе приготвял коктейл. „Майкълсът ли направи това, Грийн ли, аз ли — или не помня, защото не съм се наспал? Нима тази стая не е един безкраен сън? И цялото това пътешествие не е нищо друго освен сън?"

Някой почука по отворената врата. Дигър не отговори.

- Господин Тейлър — извика плътен мъжки глас. „Какво, за Бога, става пък сега? Дали Грийн е направил някакъв трик? Може би той е магьосник и влияе на ума ми, за да ми внуши

нещо? Ако е Грийн, нищо не се е променило. Истината ще ме направи свободен. Каквото и да опита да направи, ще се справя."

- Влезте.

Един мъж пхна главата си през отворената врата.

- Казвам се Джонсън, господине. От охраната на сградата. Някой е оставил съобщение за вас на моя пост.

Дигър взе съобщението.

- Видяхте ли мъжа, който го е написал?

- Не. Намерих го преди секунда върху бюрото си. - Човекът от охраната понечи да се отдалечи, но се обърна и каза: - Не искам да ви притеснявам, но само след няколко минути трябва да заключа всички стаи.

- Благодаря. Ей сега тръгвам.

Дигър затвори вратата и видя името си, напечатано върху сгънатия лист хартия: Джонатан Патрик Тейлър. И разгъна листа.

„Съжалявам, че не можах да остана. Ще се срещна с теб по друго време, на друго място, Грийн" Беше прекалено уморен, за да мисли повече. Просто искаше да се махне оттук. Бързо се преоблече и събра багажа. Долу го очакваше бяла лимузина. Шофьорът бе застанал пред предната ѝ врата. Дигър пое дълбоко дъх и се вгледа в ясното нощно небе. Звездите като че ли блестяха по- ярко от обикновено. Той се усмихна и огледа за миг небето. Дясната му ръка отново започна да става гореща. Той я измъкна от джоба си, за да я погледне, и нещо падна на стълбите. Той се наведе и го вдигна. Беше листчето, което му беше дала Мери. Сякаш беше изминала година оттогава, но не, това се беше случило рано тази сутрин. Дигър седна на задната седалка в лимузината и набра новия номер на Мери.

— Ало? — изрече с несигурен глас тя. Здравей. Събудих ли те?

— Здравей. — Гласът ѝ се оживи. — Много слабо те чувам. Къде си?

— В Лос Анжелис ... Това е дълга история. Ще ти разкажа всичко след секунда. Но първо искам да ти задам един въпрос — каза той, натисна копчето и покривът на лимузината се вдигна. Необяснимо защо му се искаше да вижда звездите, докато разговарят. - Мислиш ли, че нашето цвете е все още живо и здраво?

КРАЙ

ТОМ ЙЪНГХОЛМ